PROLETARYA PARTİSİNİN REORGANİZASYONU VE HALK KURTULUŞ CEPHESİ İÇİN

devrimci derleniş

YIL : 1 — SAYI : 7 8 OCAK 1978 SİYASİ GAZETE FİYATI : 500 KURUŞ

Ecevit Hükümeti ''Güçlü Hükümet,, mi ?

Beklenen oldu.. Finans beyleri amaçladıkları hedefe, yani «güçlü hükümete» ulaşmak için bir engeli daha atlattılar: II. MC düştü. Her ne kadar halen AP'nin lideri ise de Demirel misyonunu yitirdi.

Bilindiği gibi, Finans-Kapitalistler, içine düştükleri ve giderek azıtan ekonomik ve siyasal bunalımı atlatabilecekleri «güçlü hükümet» modeli olarak üç şık belirtmişlerdi. Bunlardan en çok üzerinde durdukları da CHP-AP kolisyonuydu. Bunu Türkiye halkına kabul ettirmek ve bu isteklerinin önündeki pürüzleri ortadan kaldırabilmek için bir sürü senaryolar, mizansenler düzenlediler, oyunlar kurdular. Yine bu amaçlarını gerçekleştirmek için erken seçime gittiler. Ve seçimlerden ikinci sayımızda belirttiğimiz gibi; «... Sanki toto tutturürcasına tam istedikleri şekilde çıktılar: Bir sürü alternatifi bir arada bulundurup en çok hesabına gelenini işlemek, hazırlamak.» (D. Derleniş. sayı: 2 s.1) O zamanki değerlendirmemiz de şu şekilde olmuştu: «Yeni MC hükümeti uzun süre hükümet edemeycek. «Çatı çatırdayacak.» Çünkü; ... Finans-Kapitalistler CHP-AP koalisyonunun şartlarını gayet başarılı bir şekilde oluşturdular ve CHP'ye evet dedirttiler. İş AP'nin bunu kabullenmesine kalıyor... Yalnız kitabına uydurarak yapmaları lazım. Kendilerini gizleyebilmek ve oyunun perde arkasında oynandığının halk yığınlarınca bilinmemesi için normal prosedürü (Yeni MC koalisyonu denemesini) izlemek zorundadır.» (A.g.y.) Yani AP bu işe hazırlanırken, bunun bir sonucu —aynı zamanda tamamlanması— için II. MC düşürülecekti. İşte bu aşamayı bir an önce aşmak için bir sürü, hepsi de devrimcilerin üzerinde yoğunlaşan saldırılar düzenlendi Böylece parababaları bir taşla bir kaç kuş vuruyordu; Bir taraftan bir sürü devrimciyi katlederken, sindirmeye çalışırken, diğer yandan da bu hükümetle ekonomik bunalımların üstesinden gelinemiyeceği gibi, can güvenliğinin sağlanmasının da üstesinden gelinemiyeceğini iş liyordu.

DEMİREL'İN MİSYONUNU YİTİRİŞİ

AP.de ise bu işe en büyük engel, Partinin başı S. Demirel'di, harcanması gerekiyordu. Ekonomi temelindeki bunalımın siyaset denen çatıya yansıması; devalüasyon = hükümet tekerlenişi şeklinde su yüzüne çıkartıldı. S. Demirel 1971'de de yine aynı biçimde tekerlenmişti. (Bu konuda Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın «Kalpazanlar Ekonomisi» adlı yazısını 2. sayfamızda bulacaksınız.)

Fakat harcanan basit bir piyon değildi. Yıllarca kendilerine hizmet eden önemli bir liderdi. Bu yüzden iş biraz zordu ama domuzuna örgütlü finans oligarşisi için üstesinden gelinemeyecek bir sorun değildi. Parti içinde muhalefetler oluşturuldu, giderek azıttırıldı. Bunun sonucu seçimlerden yenik çıkması sağlandı. Tam bu ara daha önce hazırlanmış piyonlar teker teker sahneye sürüldü. Seçim bozgunu üzerine peş peşe gelen bu istifalar, paniği iyice arttırdı. «Yangın var»dı. Sorumlusu da, elbette partinin genel başkanı çoban Sülücüktü. İyice yıpratılan Demirel, böylece, hemen bir vuruşta alaşağı edilebilecek duruma getirildi. Fakat bu iş Finans-Kapitalistlere biraz pahalıya mal oldu: En gözde partileri misyonunu büyük ölçüde yitirdi. (Gerçi buna karşı tedbirsiz değiller. Yeni liderler hazırlayıp duruyorlar: Bunların başında da K. İnan(!) geliyor. Ama bu, yitirilen misyonun tekrar AP olarak dirilmesini sağlayabilecek mi?).

(Devamı sayfa 14'de)

DEVRİM ŞEHİDİ İKİ ARKADAŞIMIZI SAYGIYLA ANIYORUZ

ŞÜKRÜ BULUT
(1952 — 6.1.1976)

DOĞAN TERLEMEZ
(1956 — 16.12.1976)

FAŞİST KÖPEKLER TARAFINDAN PUSUYA DÜŞÜRÜLEREK, KAHPECE, KATLEDİLEN **ŞÜKRÜ BULUT** VE TUTULDUĞU KARYERİZM İLLETİ YÜZÜNDEN BAŞINI YİTİREN, BİR TEKKE ŞEFİNİN PROVOKATÖR MÜRİDLERİNCE ÖLDÜRÜLEN **DOĞAN TERLEMEZ** YOLDAŞLARIN, PROLETARYA PARTİSİNİN REORGANİZASYONU VE HALK KURTULUŞ CEPHESİNİN ÖRGÜTLENMESİ YOLUNDA, ANILARI MÜCADELEMİZE ÖNDER OLSUN.

Not : Devrimci Derleniş mücadelesinin adsız neferi Doğan Yoldaş'ın Yeni VP şefleri tarafından «Parti Kahramanı» olarak ilan edilmesi onun anısına ve mücadelesine yapılabilecek en büyük saygısızlıktır. Dost da düşman da bilir ki, Doğan Yoldaş Derleniş yolunun Yiğit bir Militanıydı.

KALPAZANLAR EKONOMİSİ

Dr. Hikmet KIVILCIMLI

Bilimcil Sosyalizmin alfabesi frenkçe : EKONOMİK DETERMİNİZM, Türkçe : Ekonomi belirlendirilişi adını alabilir. Ekonomik Determinizm : TOPLUM olaylarını EN SON DURUŞMADA belirlendiren etkinin EKONOMİ temelinden geldiğini anlatır. Bu hakikati 500 yıl önce İbn-i Haldûn açıkladı. 130 yıl önce Marx-Engels en kesin **bilimiyle** anıtlaştırdı. Gelin görün ki, Sınıflı Toplumda o olağanüstü yalın ve keskin gerçeklik, her gün bir yol daha belgelenmedikçe kimsenin umurunda olmuyor.

1 — EKONOMİ ANLAYIŞSIZLIĞI

Egemen Sınıflar, **suyun başını** kestikleri için, sosyal ve pratik olaylarda ekonomi olaylarının yaman etkisine her gün yakından kafalarını çarpıyorlar. Onun için ister istemez öğrendikleri bir şeylerden ders çıkarmaya çalışıyorlar. Özellikle büyük **kapitalist** ülkelerin ne yaptığını bilen **işveren politikacıları: yüzyıllardan** beridir **ekonomi** gidişine verdikleri önemi başka hiçbir şeye vermiyorlar. Para ve geçim işlerinde her zaman ayaklarını denk atmıya çabalıyorlar.

Bununla birlikte **ileri** kapitalist ülkelerin **egemen sınıfları**, o bildikleri hakikati kendilerinden başka **kimseciklerin** öğrenmemesi için en **inanılmaz «bilimcil»** hokkabazlıkları kıyamete dek sürdürüyorlar. Doğruyu bilmemeleri gerekenler:

1 — Emperyalist **Anavatan Halk** yığınlarıdır.

2 — Geri ülkelerin **sömürülen Milletleri**dir.

2 — BİZİM PARABABALARININ KÖRDÖVÜŞÜ

Türkiye'nin, (değil Geniş **Halk yığınları**), ellerine en muazam **Devlet** güçlerini geçirmiş, **«Memleketi idare ediyoruz»** diyen en kabadayı politikacıları bile, ekonomik determinizmi bile bile hiçe saymaktan kendilerini alamazlar. Antika (Tefeci-Bezirgan) parababaları koca koca uygarlıkların yıkılışlarında ekonominin önemini anlıyamadıkları için hiç bir şey yapamamışlardır. Onlardan hayır yok. Ama **«Ekonomi»** deyince, ağızlarından bin **ekonomi** daha çıkan, **Modern Parababalarımız** (Finans-Kapitalistlerimiz) de, Uluslararası omuzdaşları kadar olsun ekonomi problemlerini anlamamakta direnirler.

Bunun en acıklı örneği, her 12 yılda bir bindikleri dalı keserce yaptıkları **para** kalpazanlıklarıdır. Bir öküz bile, üzerinden düştüğü bir çürük tahta köprüye bir daha ayak basmaz. Türkiye'nin koca koca **Başbakanları** o basit hayvansal korunma içgüdüsünden bile yoksundurlar.

Şu **İkinci Emperyalist Evren Savaşı** sonunda Türkiye'nin parababaları, Türkiye'nin her varını uluslararası parababalarına nasıl teslim ettiler? Ayrıntılarına girmiyelim. Yalnız her 12 yılda bir yaptıkları **para** kalplaştırması ile onun getirdiği **politika** altüstlüklerini göz önüne getirmek yeter. 3 belirli tarihte 3 **para** kumarı ile 3 **politika** yıkılışı şöyle sıralanır:

3 — BİRİNCİ KALPAZANLIK : CHP TEKERLENİŞİ

1946 yılı : «Türk parasının değeri» halk için ansızın, parababaları için bile bile, **hazırlana** hazırlana düşürüldü. Ardından CHP'nin ortalığı zılgıtla yıldırmış **Başbakanı Recep Peker** kabinesi tekerlendi. Ancak bu basit bir kabine yuvarlanması olmadı. **Tekparti** çağının da ölüm çanını çaldı. O gün, bu gündür, en «değişmez şef» adıyla İ. İ. Paşa **değişti.** İktidar mevkiinin değişmez **gediklisi** bilinen CHP, bir daha iktidara gelemez oldu. Halâ **«Ana Muhalefet Partisi»** nişanını, bir emeklinin son teselli madalyası gibi göğsünde taşımaktan kurtulamadı.

4 — İKİNCİ KALPAZANLIK : DP TEKERLENİŞİ

1958 yılı : Savaş sonu yapılan I. para kalplaştırmasından tam 12 yıl henüz geçmişti. Demokrat Parti ve Devlet-Hükümet-Parlamento başındakiler, Recep Pekerlerin 8-10 yıl önce başına gelenleri unuttular. **Halk** için ansızın, **parababaları** için eni konu hazırlanarak, teammüden (düşüne taşına) cinayet işlercesine: «Türk Parasının Değeri» paldır küldür ikinci kez düşürüldü.

Bu cinayetin ardından iki yıl geçmedi: yalnız Devlet başkanı C. Bayar, Hükümet Başkanı A. Menderes tepesi aşağı yassı adaya düşmekle kalmadılar. Türkiye Cumhuriyeti Tarihinde ilk defa: Modern parababaları (Finans-Kapital) ile Antika parababaları (Tefeci-Bezirgânlar)ın en **kayıtsız şartsız iktidar andlaşmasını** gerçekleştiren **Demirkırat Partisi** de, bir daha adını ağzına alanın suç işlemiş sayılacağı kertede cehenneme gönderildi.

Bari, ondan sonra gelen politikacılar olaylardan bir ibret dersi çıkardılar mı? **Para** kalpazanlığının önünde sonunda en seçkin **politika** kuklalarının başını yediği anlaşıldı mı? Ne gezer!

5 — ÜÇÜNCÜ KALPAZANLIK : AP TEKERLENİŞİ

1970 yılı : 2. para kalplaştırmasından, gene tam 12 yıl sonra, ve gene her gün «Türk Parası düşürülmüyecektir» yaygarası koparılırken, yani Halk'tan saklanarak, ama parababaları [illegible] teammüden **cinayet işlerce** 3. kez **«T[illegible] Parasının** değeri» **alaşağı edildi.** Parab[illegible] perde ardında **gizli gizli** işledikleri [illegible]**nomi Cinayetini halka unutturmak için** [illegible]**bire** azgınlaştırılan **Siyasal Cinayetler** [illegible] **yıldır** inanılmaz kertede resmen kışkırt[illegible]lendi.

Ancak **bir** [illegible] basmayacağı **çürük para** köprüsünü **bütün yağlı** göbeği ile baştan kara itilen bir **semiz kurban** daha, «Demirel Hükümeti» kılığında **sürüldü.** Parababalığının kanlı mihrabı o ense **kulak** yerinde ne oldum delisini de yumşak **yanından okşuyarak yuttu.** İleride kullanacağı **başka ünlü kurbanları**nı Menderes'in idam **sehbasında asılı** cesedi ile ürkütmemek için, **Demirel kadife** eldivenli yumrukla ve **parlamenterizm yarenlikleri** ortasında saf dışı edildi.

Antika kasaba parababalığının (Tefeci-Bezirgân Hacıağalığın) çocuğu **A. Menderes** asıldı; Modern Parababalığının (Finans-Kapital kodamanlığının) adamı **C. Bayar** «kuyudan çıkarıldı.» **Antika** kasaba parababalığının hacıağa çocuğu **S. Demirel, Modern** parababalığı (Finans-Kapital) ile daha «ailece» kaynaşmayı becerdiği için asılmadı. Değişen pek az bir şey var. Eski **kralcılık** Beyleri: «Kral öldü yaşasın **modern parababalığı** deniyor. Parababası cıfıtlığının **«günah tekesi»** Demirel kesiliyor (yahut damızlığa çekiliyor) Bütün parababalığının günahları gömülüyor.

Değeri düşük birkaç **bin** lira basan iki zavallı: hemen **kalpazan** diye yakapaça mahkum ediliyor. Türk parasını «Devalüe» etmek (değerinden düşürmek) nedir? Milyarlarca **kalp** para çıkarmaktır. Neden o resmi kalpazanlığı yapanlar enselenmiyorlar? Çünkü: Silah ellerinde ve **Halkı** aldatabiliyorlar. Halk niçin **aldatılabiliyor?** Çünkü: parababalarının [örgütlü] **zılgıtı** (karşısında) Halk çilyavrusu gibi dağınık, **örgütsüzdür.**

SOSYALİST sayı: 24
13.4.1971.

"İKİ SÜPER" OPORTÜNİZM (VII)

MAOCU BOZKURTLAR
BOZKURTLAR FAŞİST BİRLEŞİYORLAR?
Faşistler ve sosyal-faşistler tek bir karşı-devrimci cephedir

«MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİ»nin «BÜYÜK PROLETER KÜLTÜR DEVRİMİ» (!)

«Mao Zedung Düşüncesi»nin yerli-yabancı tüm dervişleri; Çin'de gerçekleştirilen «Büyük Proletar Kültür Devrimi» (!) nin; Başkan Mao Zedung tarafından Marksizm-Leninizm hazinesine yapılmış büyük bir katkı olduğunu söylerler. Ve bu olayı överek göklere çıkarırlar. Bakın, bu konuda «Mao Zedung Düşüncesi» nin baş dervişi ve halefi başkan Hua Guo-Feng ne övgüler düzüyor:

«Başkan Mao, «Şimdiki Büyük Proleter Kültür Devrimi, Proletarya diktatörlüğünün pekiştirilmesi, kapitalizme geri dönüşün önlenmesi ve sosyalizmin inşası için kesinlikle gerekli ve tam zamanıdır demişti. Sovyetler Birliğinde kapitalizme geri dönüşün tarihi derslerinin ve Çin'de gerçek bir tehlike olarak beliren böyle bir restorasyonun ışığında Başkan Mao, eşsiz devrimci cesaret ve uzak görüşlülükle proletarya diktatörlüğü tarihinde ilk kez Büyük Proleter Kültür Devrimini bizzat başlattı ve ona önderlik etti... Çin'deki Büyük Proleter Kültür Devrimi, uluslararası komünist hareket revizyonizme karşı savaşta ve revizyonizme karşı tetikte olma, proletarya diktatörlüğünü pekiştirme ve kapitalizme geri dönüşü önleme meselelerinde yeni tecrübeler kazandırdı. Bu sayede dünya proletaryası sosyalizm ve komünizm mücadelesinde zafere ulaşacağına çok daha büyük güven duymaktadır. Bu hiç kuşkusuz proletarya diktatörlüğü tarihinde muazzam bir yenilik olarak anılacak ve gün geçtikçe daha ihtişamla parlayacaktır.» (Başkan Hua Guo-Feng'in okuduğu «Siyasi Rapor» Ç. K. P. XI. Ulusal Kongre Belgeleri. S. 51-52)

Açıkça söylendiği gibi, Kültür Devrimini, Proletarya Diktatörlüğü tarihinde ilk kez Başkan Mao başlatmış ve önderlik etmiş. Yani Çin dışında dünyanın hiçbir sosyalist ülkesinde (Sovyetler Birliği de dahil) kültür devrimi olmamış. Ve ne Lenin, ne Stalin, Dimitrov ne de başka bir devrimci lider böyle bir devrim yapmamış, yapamamış. Çin'deki bu Büyük Proleter Kültür Devrimi (!) Dünya Proletaryasına büyük tecrübeler kazandırmış, zafere ulaşacağına dair çok daha büyük güven duyurmuş. Bu, Proletarya Diktatörlüğü tarihinde muazzam bir yenilik olarak anılacak ve gün geçtikçe daha ihtişamla parlayacakmış.

Acaba bu söylenenler doğru mudur? Kesinlikle değildir. Çünkü Çin'de, Başkan Mao tarafından 1 Haziran 1966 başlatılan; Sovyetler Birliğine sosyal emperyalist diye küfretmeyen ve «Mao Zedung Düşüncesi» tarikatına girip Başkan Mao'ya tapınmayan tüm kadroların, devlet ve parti organlarından tasfiye hareketinin, Leninist Kültür Devrimi anlayışıyla, adından başka hiçbir ortak yanı ve ilgisi yoktur. Hatta Mao'nun «Büyük Proletar Kültür Devrimi» (!) Leninist Kültür Devrimi öğretisinin tam anlamıyla antitezidir. Bunun için gerçek Leninist Kültür Devrimi, Sovyetler Birliğinde değil; Çin'de yapılmamıştır. Yapılması bizzat «Mao Zedung Düşüncesi» tarafından engellenmiştir. Şimdi bu tezimizin gerçekliğini ispatlayalım. Bunun için önce, Leninist Kültür Devrimi teorisinin ne olduğunu ve bu teorinin Sovyetler Birliğinde nasıl hayata geçirildiğini görmemiz gerekir.

LENİNİST KÜLTÜR DEVRİMİ NEDİR?

Kültür Devrimi neden gereklidir? Sorumuzun cevabını Lenin Usta'dan öğrenelim. Usta, 6 Ocak 1923'te meseleyi şöyle koyar:

«Bu dönemi belirleyen iki ana görevimiz bulunmaktadır: Birincisi, şu anda hiçbir yararı olmayan, tamamen bir önceki dönemden aldığımız devlet mekanizmasını yeniden örgütlemek. Geçtiğimiz beş yıllık kavga döneminde, bu yeniden örgütleme işini yapamadık, yapamazdık da. İkinci görevimiz ise köylüler arasında eğitim çalışmaları sürdürmektir. Ve köylüler arasında yürütülecek bu eğitim çalışmasının iktisadi hedefi de köylüleri kooperatif topluluklar biçiminde öryütlemektir. Eğer köylülerin hepsini koopertiflerde örgütlemiş olabilseydik, bugün her iki ayağımızla da sosyalizm üzerinde dimdik durabilirdik. Ne var ki bütün köylülerin kooperatif topluluklar şeklinde örgütlenmesinin ön koşulu köylülerin (köylülerin diyorum, ezici çoğunluk bunlar olduğu için) belirli bir kültür düzeyine ulaşmış olmalarıdır. Bu ise kültür devrimi yapılmadan gerçekleştirilemez.

«Bize muhalif olanlar, yetersiz bir kültür düzeyinde bulunan bir ülkede sosyalizmi kurmak için acele ettiğimizi tekrar tekrar söylediler. Ama bir teorinin (her tür bilgiçlik taslayanların teorisinin) emrettiği uçtan değil de, öteki uçtan işe başladığımız için bu kişiler yanlış fikirlere saplandılar. Çünkü ülkemizde siyasal ve toplumsal devrim -şu anda karşı karşıya bulunduğumuz- kültür devriminden önce geldi.

«Bu kültür devrimi ülkemizi tamamen sosyalist bir ülke yapmaya yetecektir. Ancak -cahil olmamız nedeniyle- sadece kültürel nitelikte bir takım büyük güçlükler bulunduğu gibi, maddi güçlükler de bulunmaktadır, (çünkü kültürlü olmak için, maddi üretim araçlarını bir miktar geliştirmiş olmak, maddi bir temelimiz bulunmak gerekir).» (Lenin. Ser Yayınları. Kültür ve Kültür İhtilali Üzerine. s. 156-157)

Demek ki Kültür Devriminin amacı, eski yıkılmış kapitalist düzenin bütün enkazlarını temizleyip atmak, ve yerine yeni sosyalist toplumu kurmaktır. Bunun için kültür devrimi gereklidir. Aksi halde, nüfusun büyük çoğunluğunu oluşturan köylüler, değil sosyalist olmak, kutsal özel mülkiyet tabusuyla şartlı iken, değil, bilimden teknikten anlamak, daha okuma yazma dahi bilmezken, sosyalist ekonomiyi (Sosyalist üretim ilişkilerini) teşkilatlamak elbette mümkün olamazdı. Öyleyse birinci görev kitleleri proleter kültürle silahlandırmaktır. Bu da devrimin ve sosyalist inşanın bütün görevleri gibi proletarya partisinin önderliğinde başarılacaktır.

Peki Proleter Kültür nedir? Nasıl yaratılacaktır ve kitlelere nasıl kazandırılacaktır? Yine, meseleyi Lenin Usta'dan öğrenelim:

«Kişi insanlığın biriktirdiği bilgi hazinesini hazmetmeden de sosyalist olabilir derseniz, çok büyük bir hataya düşmüş olursunuz. Sosyalizme yol açan o bilgilerin tümünü elde etmeden sosyalist sloganları ve sosyalist bilimin sonuçlarını öğrenmeyi yeterli bulmak hatalı olur. Marksizm, Sosyaliz'min insan bilgisinin tümünden ortaya çıktığını gösteren bir örnektir.»

«...Marks'ın öğrettiklerinin neden en devrimci sınıfın milyonlarca, on milyonlarca insanın akıllarını, yüreklerini kazandığını soracak olursanız» bir tek cevap alırsınız: Çünkü Marks eserini, kapitalizm döneminde elde edilen insan bilgisinin sağlam temeline dayandırmıştı. İnsan toplumunun gelişmesini etkileyen yasaları araştırdı Marks, ve ardından kapitalizmin kaçınılmaz bir şekilde sosyalizme dönüşeceğini anladı. En önemli olan ise bu görüşünü, o kapitalist toplumu en doğru, ayrıntılı ve derin bir şekilde araştırarak, kendinden önceki bilimin yarattığı her şeyi iyice hazmederek tanıtladı. Bir tek ayrıntıyı dahi gözardı etmeden, insan toplumunun yarattığı her şeyi eleştirerek yeni bir biçim verdi. İnsan düşüncesinin yarattığı her şeyi, emekçi sınıf hareketi açısından, yeniden ele aldı, eleştirdi ve tanıtladı. Bunlardan sonuçlar çıkardı; burjuva sınırlamaları içinde kalmış ya da burjuva ön-yargılarıyla bağlanmış kişiler bu sonuçlara varamazlardı.

«Sözgelimi, proleter kültürden sözettiğimiz zaman bunu aklımızdan çıkarmamalıyız. İnsanlığın bütün gelişmesinin yarattığı kültürün değişmesini bildiğimiz takdirde, proleter kültürü yaratacak duruma gelebiliriz. Bunu açıkça anlamadan soruna çözüm yolu bulmak mümkün olmayacaktır. Proleter kültür ne havadan kapma birşeydir, ne de kendilerine proleter kültür uzmanları süsünü verenler tarafından yaratılmıştır. Bütün bunlar saçmalıktır. Proletar kültür, insanlığın kapitalist, bürokrat, toprak ağalarından oluşan toplumun boyunduruğu altında biriktirdiği bilgi hazinesinin mantıksal gelişmesi olmak durumundadır. Bütün bu yollardan proleter kültüre gidilmiştir ve gidilecektir.» (Lenin. A.g.e. s: 99-100)

Usta'nın kesince koyduğu gibi proletar kültür: İnsanlığın gelişmesinin yarattığı tüm bilgileri, Marksist teorinin ışığında eleştirerek, süzgeçten geçirerek yeni bir kalıba dökmekle yaratılan sentezdir.Tabii bu sentez hiç bir zaman olduğu gibi kalmamalı, tarihin akışına paralel olarak sürekli değiştirilmeli, geliştirilmelidir. İşte, kendine sosyalistim diyen herkesin, proleter kültürün, bu şekilde yaratılmasına katkıda bulunması ve yaratılan bu kültürle kitlelerin aydınlatılması mücadelesine bütün enerjisiyle katılması gerekmektedir.

Zaten başka türlü ne davaya hizmet edilebilir ne sosyalist olunabilir. Bu gerçekliği Lenin Usta yine şöyle göze batırır:

«Kafanızı, insanlığın yarattığı hazineleri öğrenerek zenginleştirdiğiniz zaman ancak Sosyalist olabilirsiniz.» (a.g.e. s: 100)

Lenin Usta bu olağanüstü doğru tezini, iyice kafalara yerleştirebilmek için, şöyle pratik bir örneğe de başvurur: «Savıma açıklık getirmek ve ne şekilde öğrenmemiz gerektiği (Usta'nın sözkonusu ettiği sosyalizmi öğrenmektir) sorununa ne şekilde eğileceğimizi tanıtlamak için pratik bir örnek vereceğim. Hepiniz biliyorsunuz: Askeri sorunların -yani ülkeyi savunma sorunlarının- ardından, bugün iktisadi görevler çıkıyor önümüze. Yine biliyorsunuz ki, sanayiyi ve tarımı, eski şekilde değil, değişik bir biçimde onarmadan sosyalist toplum kurulamaz. Sanayi ve tarımı çağdaş esaslara göre, bilimin en son gelişmelerinden yararlanarak yeniden kurmak gerekmektedir. Biliyorsunuz bu esas elektriktir. Ancak bütün ülkenin- sanayi ve tarımın bütün dallarının elektrifikasyonu tamamlandıktan sonra, ancak bu hedefe ulaştıktan sonra, eski kuşağın kurması mümkün olmayan sosyalist toplumu kuracak duruma gelebilirsiniz. Önümüzdeki görev; bütün ülkeye iktisaden hayat vermek, hem sanayiyi hem de tarımı çağdaş teknik gelişmelerin ışığında yeniden örgütlemek ve onarmak, bunu da çağdaş bilim ve teknoloji, elektrik esasına dayanarak yapmaktır. Şunu iyice anlamış olmalısınız ki, okuma-yazması olmayanların işi değildir elektrifikasyon; temel okuryazarlık da yetmez. Elektriğin ne olduğunu bilmek yetmez. Gerekli olan bunu-teknik olarak-sanayi ve tarımda ve bunların tek tek dallarında uygulamak gerektiğini bilmektir. Bunu herkes kendisi için öğrenmek durumundadır ve bu, yeni doğan emekçi halk kuşağının tümüne öğretilmelidir. İşte her sınıf bilincine varmış Sosyalist'in; kendine sosyalist gözüyle bakan ve bu Gençlik Birliği'ne katıldığı takdirde Parti'ye (sosyalizmi kurması konusunda kendi kendine) söz verdiğini ve bütün genç kuşağa sosyalist toplumu yaratması için yardım edeceğini anlamış bulunan her insanın önündeki görev budur. Bu toplumu sadece çağdaş eğitim temeline dayanarak kurabileceğini, bu eğitimi elde etmediği takdirde ise Sosyalizm'in sadece dindarca bir istek olarak kalacağını anlamış olmalıdır.»

«... Göreviniz sosyalist toplumu kurmaktır ve kimi durumlarda işin yarısı gerçekleştirilmiştir. Eski düzen-hakettiği şekilde-imha edilmiş ve yine hakettiği şekilde bir harabedurumuna getirilmiştir. Ortam temizlenmiştir ve genç sosyalist kuşak sosyalist toplumu bu ortamda inşa edecektir. Göreviniz yapımdır. Bunu başarmanın tek yolu ise çağdaş bilginin tümünü hazmetmek; sosyalizmi, kalıplaşmış ve ezberlenmiş formüller, kurallar, çözüm yolları, reçeteler, proğramlar durumundan çıkarıp önünüzdeki eyleme bir bütünlük kazandırarak yaşayan bir gerçek durumuna getirmek; sosyalizmi bütün pratik eyleminizin rehberi yapmaktır.» (Lenin. Rus Genç Komünist Birliğinin Üçüncü Rusya Kurultayında yapılan konuşma. 2 Ekim 1920. Aktaran. a.g.e. s: 102-103)

Usta'dan yaptığımız bu aktarmalardan sonra artık iyice kavradık ki; Kültür Devrimi: Sosyalist toplumu kurabilmek için tüm halkın gerçek anlamda sosyalistleştirilmesidir. Yani tüm halkın; Marksist teorinin kılavuzluğunda çağdaş bilimintekniğin hazmedilmesi, özümlenmesi demek olan proleter kültürle silâhlandırılması, donatılmasıdır. İşte bu harekete biz Kültür Devrimi deriz. Ve ancak böyle bir devrimle ülkede sosyalizm kurulabilir.

Böyle bir devrim Sovyetler Birliğinde gerçekleştirilmiş midir? Evet gerçekleştirilmiştir.

Kültür Devrimi, 1920 lerde, Lenin tarafından başlatılmıştır Sovyetler Birliğinde.

Kültür Devrimi, kitlelere Proleter Kültürü kazandırmaktır, demiştik. Kitlelerin bu kültürü alabilmesi için her şeyden önce okur-yazar olması gerekir. Lenin bu sorunun kesince çözümü için, yukarıda sözünü ettiğimiz, komünist Gençlik Birliğinin 400.000 genç üyesine hitaben yaptığı konuşmada, onlara şu buyrultuyu veriyordu :

«Herkes cehaleti yoketmekten dem vuruyor. Bir ülkede okur-yazarlık yoksa, o ülkede sosyalist toplum kurulamaz. Sovyet hükümetinin bir genelge yayınlaması, Parti'nin belli bir slogan ortaya atması ya da en iyi emekçilerden bir kısmını bu işle görevlendirmek yeterli değildir. Genç kuşağın kendisi yüklenmelidir bu görevi. Sosyalizm demek, Gençlik ve Gençlik Birliği'ne bağlı genç kadın ve erkekler şunu söyleyecekler demektir: Bu bizim işimizdir. Birleşeceğiz, cehaleti yoketmek için kırsal bölgelere gideceğiz; böylelikle gençlerimiz arasında okuma-yazma bilmeyenler kalmayacak artık. Yeni oluşan kuşağın eylemlerini bu yöne aktarmasına çalışıyoruz. Bildiğiniz gibi cahil, okur-yazar olmayan Rusyayı bir anda okur yazar bir ülke yapmak mümkün değildir. Ama eğer Gençlik Birliği bu konuda çalışmaya başlarsa ve eğer bütün gençler herkesin çıkarları için çalışırsa, 400.000 genç kadın ve erkek üyesi bulunan Bir lik kendine bu adı vermek hakkını kazanacaktır.» (Lenin. a.g.e. s: 108-109)

Peki okuma-yazma sorununu çözdük. Herkesi (özellikle genç kuşağı) okur-yazar yaptık. Mesele halloldu mu? Elbette hayır. Bu insanları çağdaş bilim ve teknikle de donatmak gerekmektedir. Yoksa okur-yazar olmalarının pek o kadar önemi kalmaz. Bilim ve teknik kimde, onu nereden alacağız? Burjuva toplumdan miras kalan iki grup insan kitlesinden: 1 — Öğretmenlerden. 2 — Burjuva uzmanlardan. Bu konuda yine Lenin Usta'yı dinleyelim :

1 — Öğretmenlerle ilgili olarak Usta ne diyor: «...... uzun zaman öğretmenlerin örgütü sosyalist devrime karşı direndi. Öğretmenler arasında burjuva önyargılar dalbudak salmıştır. Sabotajlar ve inatçı burjuva önyargılar biçiminde uzun bir savaş süregelmiştir ve sosyalist saflara onları çekebilmek için yavaş yavaş, adım adım savaşmalıyız. Okul-dışı eğitim, kitlelerin eğitilmesi ve aydınlatılması eylemiyle uğraşan siyasal eğitim Baş Komitesinin önündeki ana görev, Parti'nin önderliğiyle, bu yarım milyon öğretmenin oluşturduğu güçlü orduyu tarafına çekme çabasını, bugün emekçilerin hizmetinde olan bu geniş kurumu kendi ruhuyla ve kendi girişimiyle biçimlendirmeyi, biraraya getirmektir. Öğretmenler eğitim emekçileri - burjuva önyargılar ve alışkanlıklar ruhuna, kendisiyle hiçbir bağları bulunmayan proletaryaya düşman bir ruha göre yetiştirilmişlerdi. Şimdi yeni bir öğretmen ve okutman ordusu yetiştirmeliyiz. Bu ordu partiyle ve onun fikirleriyle sıkı ilişki durumunda olacak, onun ruhuyla dolacak ve kendilerine Sosyalizm ruhunu aşılayarak, Sosyalistlerin neler yaptıkları konusunda ilgilerini uyandıracak emekçi yığınları çekecektir.» (a.g.e. s: 120-121)

Görüldüğü gibi Çarlık Rusyası'ndan yadigâr kalan öğretmenler gerici önyargılarla dolu, proletaryaya düşman bir tutum içinde olmalarına, Sosyalist Devrime karşı uzun süre savaşmalarına rağmen, Lenin Usta, bu insan malzemesinden yararlanmalıyız; onları yavaş-yavaş saflarımıza çekmeli, kazanmalıyız, diyor. Partinin önderliğinde çalışan, Siyasal Eğitim Baş Komitesi, bu yarım milyon öğretmeni kendi tarafına çekmeli ve onları kendi ruhuna uygun bir şekilde yeniden biçimlendirmelidir, diyor. Ve devam ediyor:

«Çoğu eski okula bağlı öğretmenlerle, parti üyeleri, sosyalistler arasındaki bağı nasıl kurabiliriz? Bu oldukça güç bir sorundur ve üzerinde uzun uzun düşünmek gerekir.

«Birbirinden bu kadar farklı insanlar arasında örgütsel bağlar kurmak için ne gibi yöntemlere başvuracağız, bunu ele alalım. İlke olarak, Sosyalist Parti önderliğinin gerekliliğinde bir an olsun kuşkulanamayız. Öyleyse, siyasal kültürün, siyasal öğretimin amacı; yalanı önyargıyı ezebilecek ve emekçi yığınların, eski düzeni yıkıp kapitalistsiz, sömürücüsüz, toprak ağasız bir devlet kurmasına yardım edecek yetenekte gerçek sosyalistlerin yetiştirilmesidir. Bu nasıl yapılabilir? Sadece, öğretmenlere burjuvaziden miras kalan bilgilerin tümünü elde ederek. Bu olmaksızın sosyalizmin teknik başarıları mümkün olmayacak, bu başarılar için beslenen bütün umutlar birer hayal olacaktır.» «... Çünkü bilgi bu öğretmenlerde dir, bu bilgi olmadan hedefimize ulaşamayız.» (a.g.e. s: 121-122)

2 — Çağdaş bilimin bir diğer kaynağı da burjuva uzmanlardı. Öğretmenlerden bize gerekli olan bilimi nasıl almak zorundaysak burjuva uzmanlardan da aynı şekilde yararlanmak zorundaydık. Bu konuda da hiç ikirciliğe düşülemezdi. Lenin Usta bu meseleyi de şöyle koyar :

«Elimizde sadece burjuva uzmanlar bulunmaktadır; inşaat için kullanabilecek başka tuğlamız yok. Sosyalizm zafere ulaşmalıdır ve biz - sosyalistler ve Komünistler - Eylemlerimizle bu tuğlalarla ve bu malzemeyle sosyalizmi kuracak yetenekte olduğumuzu; uygarlığın meyvalarından şimdiye dek nasibini pek az almış olan proletaryanın ve de burjuva uzmanların yardımlarıyla bu işi gerçekleştirebileceğimizi göstermeliyiz.

«Sosyalist toplumu bu malzemeyle kuramıyorsanız, bu sizin. sadece laf ebeleri ve gevezeler olduğunuzu gösterir.

«İşte dünya kapitalizminin tarihsel mirası karşımıza bu sorunu çıkarmaktadır! Gücü elimize geçirdiğimiz ve Sovyet devlet mekanizmasını kurduğumuz zaman somut bir şekilde karşılaştığımız güçlük budur!

«Bu sadece görevimizin yarısıdır, ama daha büyükçe olanı. Sovyet devlet mekanizması demek; emekçi halk kendi kitlesel birliğinin ağırlığıyla kapitalizmi ezecek şekilde birleşmiştir, demektir. Kitleler bunu başardılar ama, sadece kapitalizmi ezmek yeterli değildir. Kapitalizmin ardında bıraktığı kültürün tamamını almalı ve sosyalizmi bununla kurmalıyız. Onun biliminin, teknolojisinin, bilgisinin ve sanatının tümünü almalıyız. Bunlar olmadan sosyalist toplumu kuramayız. Öte yandan bu bilim, teknoloji ve sanat bu uzmanların ellerinde ve kafalarında bulunuyor.

«İşte bütün düzeylerde karşımıza çıkan görev budur. Bu görevin kendine özgü çelişmeleri vardır, kapitalizmin bir bütün olarak özündeki çelişmeleri gibi. Görev çok güçtür, ama başarılabilir. Temiz, sosyalist uzmanlar yetiştirmek, ilk kusursuz sosyalistler kuşağını oluşturmak için yirmi yıl bekleyemeyiz. Hayır, özür dilerim, yapım bugün başlamalıdır, yirmi yıl içinde değil, iki ay içinde... Burjuvaziyle savaşabilmek, bütün dünyadaki burjuva bilim ve teknolojiye karşı çıkabilmek için. Zaferi burada kazanmalıyız. Yığınlarımızın ağırlığı zoruyla burjuva uzmanların bize hizmet etmelerini sağlamak güçtür. Ama mümkündür bu ve başardığımız takdirde zafere ulaşmış olacağız.» (a.g.e. s: 46-47)

«Aynı zamanda bizde bu uzmanlardan bilgi edinmeliyiz. Ve en önemlisi, hizmetlerinden mümkün olan her yerde yararlandığımız bu beylere katiyen siyasal imtiyazlar tanınmamalıdır.» (a.e.e. s: 44)

Lenin Usta'nın bu önerileri aynen hayata geçirildi. Halkın büyük çoğunluğu okur-yazar duruma getirildi. Çağdaş bilim ve teknoloji onlara sahip olan eski öğretmenlerden ve burjuva uzmanlardan alınarak, Marksist teorinin süzgecinden geçirildi. Marksizmin ruhuna uygun olarak yeniden biçimlendirildi. Ondan sonra ancak Proleter Kültür haline gelen bu kültürle kitleler silâhlandırıldı. Bu büyük görev 1937 yılında kesin zaferle sonuçlandırıldı. Buna bağlı olarak sosyalist inşa da aynı süreç içinde başarılı bir şekilde sürdürüldü ve o da kesin zaferle sonuçlandı. Bu gerçekliği SBKP (B) şöyle göze batırır :

«Genel ve zorunlu eğitimin kabul edilmesi ve yeni okulların yapılması halkın hızlı bir kültürel ilerleme göstermesine yolaçtı. Ülkede baştan başa çok sayıda okul yapıldı. İlk ve orta okullardaki öğrencilerin sayısı, 1914 yılındaki 8 milyona karşılık, 1936-1937 öğrenim yılında 28 milyona vardı. Üniversite öğrencilerinin sayısı, aynı dönem içinde 112 binden 542 bine yükseldi.

«Bu gerçek bir kültür devrimiydi.

«Yığınların refah ve kültür düzeylerindeki yükselme, Sovyet devrimimizin gücünün ve yenilmezliğinin bir yansımasıydı. Geçmişteki devrimler yenilgiye uğradılar; çünkü halka özgürlük verirken, halkın maddi ve kültürel durumunda ciddi bir düzelme sağlayamadılar. Başlıca zaafları işte buradaydı. **Bizim devrimimizin bütün öteki devrimlerden** farkı, halkı yalnız Çarlıktan ve kapitalizmden kurtarmakla kalmayacak, halkın refah ve kültür durumunda da köklü bir ilerleme sağlamış olmasıdır. Onun gücü ve yenilmezliği işte buradadır.» (Bolşevik Partisi Tarihi. s: 406-407)

İşte Lenin'in başlattığı ve Stalin önderliğindeki SBKP (B) nin başarıyla sürdürüp zafere ulaştırdığı gerçek kültür devrimi budur. Bu devrim sayesinde Sovyetler Birliğinde sosyalist toplumun temelleri sarsılmaz bir şekilde atılmış ve o temeller üzerinde sosyalist inşa her alanda parlak bir biçimde tamamlanmıştır. Halkın tümünün sosyalizmin nimetlerinden yararlanması sağlanmış böylece toplumun refah düzeyi yükselmiştir. Aynı zamanda tüm halk Proleter Kültürle eğitildiğinden Marksizme sım sıkı sarılmıştır. Bu yüzden ikinci emperyalist evren savaşında tüm emperyalist güçlerin saldırılarını geri püskürtebilmiş, hatta sosyalizmin Avrupa içlerine kadar yayılmasında başlıca etken olmuştur.

Leninist Kültür Devrimini bu şekilde gördükten sonra, şimdi gelelim bunun tam antitezi olan «Mao Zedung Düşüncesi»nin, «Büyük Proletar Kültür Devrimi» (!) ni incelemeye :

ÇİN'DE «BÜYÜK PROLETER KÜLTÜR DEVRİMİ» (!)

«Başkan Mao, sosyalist eğitim hareketinin ve Büyük Proleter Kültür Devriminin esas amacının «**iktidarda kapitalist yolu tutan parti üyelerine darbe indirmek**» olduğunu belirtti.» (Hua Guo-feng XI. Kongre siyasi raporu ÇKP. XI. Kongre Belgeleri s: 43)

Hua Guo-fenk yukarıdaki cümlesinde; Çin'de 1 Haziran 1966 da başlatılan hareketle neyin amaçlandığını çok açık bir biçimde dile getirmektedir. Açıkça söylendiği gibi hareketin amacı parti içinde yapılan bir tasfiye hareketidir. Yoksa hareketin amacı Leninist Kültür Devriminde olduğu gibi kitlelerin Marksist teorinin rehberliğinde çağdaş bilim ve tekniği hazmetmesi değildir. Zaten «Mao Zedung Düşüncesi»ne göre «çok fazla kitap okumak zihni körletir insanı revizyonist yapar.» Mesele parti içinde «Mao Zedung Düşüncesi»ne kulca tapınmayan ve Sovyetler Birliğine küfretmeyen kadroların temizlenmesidir. Bu kadrolar «Mao Zedung Düşüncesi» ne göre parti içindeki «kapitalist yolu tutanlardır» Çünkü «Mao Zedung Düşüncesi» demek «çağımızın yaşayan canlı marksizm-leninizmi» demektir. O düşünceyi kabul etmemek resmen «kapitalist yolu tutmaktır.»

«Doğru önderlik proleter siyasetini öne geçirmenin ve «Mao Zedung Düşüncesi»ni rehber kabul **etmenin sonucudur.»** (12 Ağustos 1966'da kabul edilen kültür devrimi proğramı. Madde 1) Açıkça söylendiği gibi tek doğru önderlik «Mao Zedung Düşüncesi» ni rehber kabul etmek yani kayıtsız şartsız biat etmektir. Aksi davranış revizyonistliktir, kapitalist yolculuktur. İşte ÇKP'nin kültür devrimi dediği hareketin bütün amacı budur.

«Mao Zedung Düşüncesi», 1963 sonuyla 1964 başlarında Sovyetler Birliği'ni «sosyal emperyalist» olarak ilân etmiş ve bu ülkeye karşı saldırıya geçmişti. Bu anti-marksist tez ÇKP içinde haklı olacak tepkilere yol açtı. Zaten daha 1959 da, «Mao Zedung Düşüncesi»nin Sovyetlere karşı açtığı polemik hoş karşılanmamış; Ulusal Kurtuluş Ordusu Başkomutanı Savunma Bakanı Beng De-huay. Luşan konferansında, Mao Zedung'u sert bir şekilde eleştirmiş, ve Sovyetler Birliğiyle ilişkileri bozmanın yol açtığı kayıp 1 milyar dolara ulaştığını söylemişti. Beng De-huay, bu açık saldırısı karşısında Mao tarafından hemen harcanmış, fakat uğradığı bu haksız parti ve halk içinde yankılar yaratmıştı. Çünkü Komutan Beng De-huay herkesin sevdiği bir önderdi. 1928 de Milliyetçi bir alayın komtanıyken devrimci olmuş, askerleriyle beraber Kızıl Orduya katılmış, ondan sonra devrime kadar bütün cephelerde yiğitçe vuruşmuş; 1950 lerde de Kore'de Amerikan Emperyalizmine ve uşaklarına karşı savaşan Çin gönüllülerine komuta etmişti. İşte, böyle bir militan, sosyalist sisteme küfretmedi diye acımadan «Kapitalist yolcu» ilân edilmişti.

Şimdi, Mao Zedung işi daha da ileri götürmüş, Sovyetlerle doğabilecek her türlü anlaşma olanağını ortadan kaldırmıştı. Buna başta Devlet Başkanı Liu Şao-çi ve Parti Merkez Komitesi'nin çoğunluğu karşıydı. Fakat açıkça tepki de gösteremiyorlardı. Ama işin sonunda Mao Zedung'un aleyhine sonuçlanacağı belliydi. Çünkü mesele öyle geçiştirilecek cinsten değildi. Başta Sovyetler Birliği olmak üzere tüm sosyalist sisteme karşı savaş açılmıştı. Sovyetler Birliği'nin «Sosyal Emperyalist» olduğu iddia ediliyordu. Böyle saçma bir tezin ciddiye alınır tarafı olamazdı. Bu durumu açıkça gören Mao Zedung başta Merkez Komitesi olmak üzere tüm partiye karşı savaş açtı. Parti içindeki sağlıklı düşünen unsurlar bu durum karşısında nasıl bir tavır koyacaklarını bilemiyorlardı. Mao'nun boy hedefi Liu Şao-çi, ÇKP nin kurucularındandı. Ve o zamandan beri davaya kararlılıkla hizmet etmişti. Şimdi, «Mao Zedung Düşüncesi» ne göre «Kapitalist yolcu» sayılıyordu. Bu da inanılacak şey değildi. İşte, Mao, bu «aşağı tükürsen sakal, yukarı tükürsen bıyık» diye nitelenebilecek güç durum karşısında ikirciliğe düşen parti önderlerine, şöyle çıkışıyordu :

«Onyıllardan beri devrim yapıyorsunuz, fakat yaptıkça aptallaşıyorsunuz.» (Mao Zedung, 24 Ekim 1966 Rapor toplantısında konuşma. Yayınlanmamış Yazılar s: 220)

Ne esaslı tez gördünüz mü? Demek, insan devrim yaptıkça aptallaşıyor (!) Aklı başında hiç kimse bu sözün marksizmle uzak-yakın, ilgisinin olduğunu söyleyemez. Böylesine bilim dışı bir tezi savunması, Başkan Mao'nun artık bunadığını gösterir bize. Çünkü aynı Mao, henüz megalomaniden başını yitirmeden önce Teori ve Pratik adlı eserinde, aynı meseleyi bakın nasıl bilimsel koyabiliyor :

«Kitleler mücadele içinde tecrübe kazanır. Doğru yapılan şeylerden işlerin nasıl yapılması gerektiğini, yanlış yapılan şeylerden ise hataların nedenlerini öğrenir.» (a.g.e. s: 92)

ORDUYA DAYAN, PARTİYİ VUR...

«Mao Zedung Düşüncesi» ne bağlılık derecesine göre tüm parti üyeleri şöyle tasnif edilir:

«Kadrolar, kabaca, şu dört kategoriye ayrılır:

«(1) İyi

«(2) Nispeten iyi

«(3) Ciddi hatalar işlemiş fakat parti ve sosyalizm düşmanı sağcılar haline gelmemiş olanlar.

«(4) Az sayıda parti ve sosyalizm düşmanı sağcılar.

«Normal olarak, ilk iki kategori (iyi ve nisbeten iyi olanlar) büyük çoğunluğu oluştururlar.

«Parti düşmanı, sosyalizm düşmanı sağcılar iyice teşhis edilmeli, darbe vurulmalı, çökertilmeli, itibarları ve etkinlikleri tamamen yok edilmelidir. Aynı zamanda, yeni bir sayfa açabilmeleri için kendilerine açık kapı bırakılmalıdır. »(Kültür devrimi programı. Madde 8)

Yukarda, birinci maddede anılan, iyi kategorisine sokulanlar, «Mao Zedung Düşüncesi» nin sadık dervişleridir. İkinci maddede, «nispeten iyi» diye söz edilenler Mao'ya henüz pek sadık olmayan, ikircilik içindeki kadrolardır. Üçüncü maddede «ciddi hatalar işlemiş fakat parti düşmanı haline gelmemiş» denenler ise Sovyetler Birliğine «sosyal emperyalist» demeyen fakat «Mao Zedung Düşüncesi» ne karşı da açıkça tavır koyamayan bu konuda pısırık davranan kadrolardır. Dördüncü maddede, «sosyalizm düşmanı sağcılar» diye söz edilenler ise «Sovyet Sosyal Emperyalizmi» anti - marksist tezine ve bu tezin mucudi «Mao Zedung Düşüncesi» ne karşı aktif mücadele veren kadrolardır. Mao, bunların azınlık, kendine bağlı olanların ise çoğunluk olduğunu söylüyor, oysa gerçeklik bunun tersidir. Çünkü Mao Zedung'un çoğunluğu öğrencilerden oluşan, adlarına «kızıl muhafızlar» denen müridleri peşine takıp, «Revizyonist Karargâhı bombalayın!» diyerek saldırdığı baş hedef partinin merkezidir. Merkez Komite üyeleri ise, sekizinci kongrede seçimle yönetime gelmişlerdir. Eğer bu kadrolar seçimle işbaşına gelmişlerse nasıl azınlık olabilirler?

Sonra, «iyi ve nispeten iyi olanlar» diye nitelenen «Mao Zedung Düşüncesi» ne inanan ve sempati duyanlar eğer parti içinde çoğunluksa mesele neden parti organları içinde halledilmedi? Olaylar, bunun doğru olmadığını gösteriyor.

Mao Zedung, 1959 da Beng De-huay'ı tasfiye ettiğinde, ordu içinde onun taraftarlarını da tasfiye etmiş ve boşalan yerlere kendine bağlı adamlarını yerleştirmişti. Sonra süreç içinde, 1959 dan 1966 ya kadar Kızıl Orduyu kendine sadık kadrolarla iyice donatmış ve tam anlamıyla kendi paraleline getirmişti. Böylece partiye karşı saldırmak için hazırlığını yapmış, silâhlı gücü yanına çekmişti. İşte «Kültür Devrimi» nde bu planını ustaca uyguladı. Orduyu partinin üzerine saldırttı, Sovyetler Birliğine küfretmeyen herkesin, kendi deyimiyle «itibarlarını ve etkinliklerini yok etti, çökertti, ezdi.»

Bin pişmanlıkla nedamet getirip, tövbe ederek «Mao Zedung Düşüncesi» tarikatına girmeyi kabul edenler yakayı kurtardılar. Deng Siao-bing bu tiplere güzel bir örnektir. 1966 da parti genel sekreteridir ve Liu Şao-çi'den sonra iki numaralı hedeftir. Böyle olmasına rağmen «Mao Zedung Düşüncesi» ne kendini affettirmeyi bilmiştir. Liu Şao-çi özeleştiriyle de kendini kurtaramamıştır. Çünkü o baş hedeftir ve bu kadar gürültüden sonra hiç değilse bir günâh tekesi gereklidir. Onun için Liu Şao-çi 1969 da partiden «Çin'in Kruşçef'i» damgasını yiyerek fırlatılıp atılmıştır.

«Mao Zedung Düşüncesi» için kesin zafer kazanılmıştır. Artık birincil görev tüm halkı bu düşünceyle şartlandırarak dervişleştirmek. Bunun için Mao Zedung'un seçme sözlerinden oluşan «Kızıl Kitap» milyonlarca basılır ve kitlelere ezberlettirilir. Tabii diğer yazı ve kitapları da elden geldiğince okutturulur.

Böylece 1970 lere gelinir. Gelinir, ama durum nasıldır? «Büyük Proleter Kültür Devrimi» (!) halkı kültürlü kılmış mıdır? Başkan Mao Zedung'un kendinden dinleyelim :

«Yüksek kademelerdeki kadrolar materyalizmin ve idealizmin dahi ne olduğunu bilmezlerse bu iş yürümez.» (Mao Zedung. Yayınlanmamış Yazılar s: 255)

İşte «kültür devriminden beş yıl sonra bırakalım halkı, «yüksek kademelerdeki kadroların» dahi ahvali budur. Varın gerisini siz düşünün.

Bu içler acısı durum, Mao Zedung'u biraz duygulandırmış olacak ki, Marksist Klâsiklere konulan yasak kaldırılır. Nasıl olsa artık kendisi parti içinde Allah olmuştur. Otoritesini sarsacak en küçük bir tehlike bile söz konusu değildir. Herkes «Mao Zedung Düşüncesi»nin Marksizm - Leninizmin en son sözü ve dünyanın en yeni harikası olduğuna inanmıştır. Artık tüm parti hep bir ağızdan «Yaşasın Mao Zedung Düşüncesi!», «Kahrolsun Sovyet Sosyal Emperyalizmi!» diye durup dinlenmeden «tekbir» getirmektedir. Bu durumda, Marksist Klasiklerin okunmasının da kendisine bu saatten sonra pek zararı dokunmazdı. İşte böylece, ilk kez, Eylül 1970 te toplanan Luşan genişletilmiş toplantısında, Marks-Engels Lenin'in kitaplarının da okunması gerektiği açıklandı. Daha önceleri «Klasikler, eksiktir, soyuttur, açıklamalara muhtaçtır, onlarda yanlışlar vardır» diyen Mao Zedung, artık şöyle diyebiliyordu :

«Luşan Konferansı, Marks ve Lenin'in kitaplarının okunması için çağrıda bulundu. Bundan sonra daha çok kitap okuyacağınızı umarım.» (Yayınlanmamış Yazılar. s: 255)

Ne acıklı durum değil mi? Bir parti Ustalar'ın eserlerininde artık okunabileceği çağrısında bulunuyordu. Ve bu partinin adı Komünist partisiydi.

PARTİYE DAYAN ORDUYU VUR :

LİN BİAO DA HARCANIYOR

Ortalık durulmuştu. Herşey «Mao Zedung Düşüncesi» nin gönlünce idi. Fakat Başkan Mao Zedung'un kafasında, bir kuşku yer edinmişti bir kez. Çıkarıp atması mümkün değildi. Evet, kendine karşı hiç kimse gık diyemiyordu. Kimse Yaşasın Mao Zedung Düşüncesi demeden kesinlikle ağzını açıp söze başlamıyor, ve yine aynı nakaratı tekrarlamadan sözünü bitirmiyordu. Fakat işte, bu da kuşkusunu artırıyordu Başkan'ın. Çünkü, ona göre burjuvazi başka yerde değil partinin içindeydi. Bugün herkes kendisini över görünüyorsa, burjuvazi taktik değiştirmiş olmalıydı.

«Başkan Mao burjuvazinin doğrudan doğruya Komünist Partisinin içinde olduğunu söylerken, Parti içindeki kapitalist yolcuları kastediyordu.» (Hua Guo-feng ÇKP XI. Kongre Belgeleri. s: 45).

Partinin içine yerleşen bu burjuvazi bir gün partiyi gaspedecek ve kendi Allahlığına son verecekti. Onu mutlaka bulup çıkarmak gerekiyordu. Fakat kim olabilirdi «Kapitalist Yolcular»?

Başkan Mao, sonunda, bu kez de buldu parti içindeki «Kapitalist Yolcular» 1. Piyango Lin Biao ve arkadaşlarına vurmuştu. Yeni kurbanların arasında Cen Bo-da gibi önemli sivil liderler bulunmakla beraber, esas hedef Halk Kurtuluş Ordusu genel kurmayı idi. Bu komutanlardan başlıcaları şunlardır: Lin Biao: Savunma Bakanı ve, siyasi büro üyesi, Huang Yung-şeng: Genel kurmay başkanı ve siyasi büro üyesi, Vu Fa-sien: Hava Kuvvetleri Komutanı, ve siyasi büro üyesi, Li Zo-peng: Deniz Kuvvetleri birinci siyasi komiseri ve siyasi büro üyesi, Çiu Huy-zo: Halk Kurtuluş Ordusu Genel Lojistik Dairesi Direktörü, ve siyasi büro üyesi, Li Süeh-feng: Pekin Askeri Bölgesi Siyasi Komiseri, ve siyasi büro yedek üyesi, Çeng Vey-şan: Pekin Askeri Bölgesi Komutanı.

Gördüğümüz gibi, devrim süreci içinde; Çan Kay-şek'e karşı, Amerikan ve Japon emperyalizmine karşı yiğitçe savaşmış Kızıl Ordunun en büyük komutanları da yine acımadan «Kapitalist Yolcu» ilân edilip harcanıyordu.

Oysa bu komutanlar siyasi hayatları süresince hep Mao Zedung yanında yer almışlardı. 1966 da «Kültür Devriminde» (!) Mao özellikle bu komutanlar sayesinde partiyi dağıtmış, kendine uygun yeni bir parti teşkilâtlayabilmişti. Gerçi, bu komutanların günahı buydu. 1966 da Anayasaya göre seçilmiş Cumhurbaşkanını, ve ÇKP. sekizinci kongresince seçilmiş parti merkez komitesine, «Mao Zedung Düşüncesi» nin deli dervişleri saldırmış, partiyi dağıtmışlardı. Böylece parti, örgüt ve organlarının yerine, tek kişinin otoritesini geçirmişlerdi. «Mao Zedung Düşüncesi» ne yaptığı bu hizmetlerinden dolayı komutan Lin Biao; 31 Ekim 1968 de toplanan ÇKP. Merkez Komitesi'nin 12 ci toplu oturumunda, Mao Zedung'un Halefi ilân ediliyordu. Ve bu karar aynı oturumda hazırlanan ve 1 Nisan 1969 da toplanan 9. cu kongrece kabul edilen yeni parti tüzüğüne şöyle geçiriliyordu:

«Yoldaş Lin Biao, Yoldaş Mao Zedung'un en yakın arkadaşı ve onun halefidir.»

Dikkat edelim bu cümle bir komünist partisinin tüzüğünde bulunuyor «Mao Zedung Düşüncesi» partiyi bu hale getirmişti. Modern (çağdaş) burjuva ülkelerinde bile artık terkedilen; firavunların, nemrutların çağından kalma bir gelenek: halef seçme bir komünist partisinde uygulanıyor ve karar partinin tüzüğüne kadar geçiriliyordu. Nerede kaldı o partinin Demokratik Merkeziyetçiliği?

Evet 1969 Nisanında, ÇKP. 9 uncu kongresince halef seçilen Lin Biao, iki yıl sonra 1971 de «vatan haini kapitalist yolcu, ve sosyal emperyalizmin ajanı» ilân ediliyordu. 1972 yılında ÇKP. yetkilileri, Lin Biao'nun Başkan Mao'yu öldürmek ve iktidarı gaspetmek için 13 Eylül 1971 de bir darbe düzenlendiğini, başarısızlığa uğradığını ve Sovyetler Birliğine kaçarken uçağının düşüp öldüğünü

açıkladılar. Onuncu kongre siyasi raporunda şöyle deniyordu :

«Lin Biao, iç ve dış sınıf düşmanlarına hizmet etmek üzere Sovyet revizyonizminin denetimi altında «son sözü »ünü söylemeye kalkışır kalkışmaz, onun teşhiri ve iflası da tamamlanmış oldu.» (ÇKP. Onuncu Kongre Belgeleri s: 19) (Lin Biao'-nun akıbeti hakkında tüm söylenenler doğru mu, değil mi bilmiyoruz. Güvenilir bilgi alma olanağımız yok.)

Yine aynı kongrede kabul edilen yeni tüzükte; Lin Biao'un, Mao Zedung'un halefi olduğunu belirten bölüm artık yer almıyordu. Tüzük değişikliği üzerine okunan raporda bu konu şöyle açıklanıyordu :

«Dokuzuncu kongre tarafından kobul edilen Parti tüzüğünün genel programında yer alan Lin Biao'yla ilgili paragraf tamamen çıkarıldı. (a.g.e. s: 44)

Tabii ki bu tasfiye hareketi de sadece parti ve ordu tepesinde kalmadı. Daha alt kademelerdeki binlerce kadroyu da kapsadı. Parti kadrolarına indirilen bu darbe de, «Mao Zedung Düşüncesi» tarafından «büyük bir zafer »olarak ilân edildi:

«Parti düşmanı Lin Biao kliğinin çökertilmesi, Partimizin Dokuzuncu Kongreden bu yana kazandığı en büyük zafer ve hem yurtiçindeki, hem de yurtdışındaki düşmanlara indirilmiş ağır bir darbedir.» (ÇKP. Onuncu Kongre Siyasi Raporu a.g.e. s : 11)

Ne kutlanacak zafer değil mi? Halkın en fedakâr en yetenekli, en bilinçli unsurları olan parti kadrolarına habire darbeler indir; sonra da zafer kazandım diye kutla.

«Mao Zedung Düşüncesi» nin partiye yönelik bu saldırıları birle ikiyle kalsa bir dereceye kadar hoş görülebilir. Fakat işin korkunç tarafı, Mao'nun yine antika çağların bir geleneği olan bu bizantizmleri (iğrenç saray oyunlarını, taht kavgalarını) partinin tüzüğüne kadar sokarak teorileştirmesidir. Parti içinde bu rezil geleneği sürekli kıldırmasıdır :

«İşte, Çin'in Büyük Proleter Kültür Devrimi, sosyalizm şartlarında, proletaryanın, proletarya diktatörlüğünü sağlamlaştırmak ve kapitalizmin geri getirilmesini önlemek için burjuvaziye ve diğer sömürücü sınıflara karşı yürüttüğü büyük bir siyasi devrimdir. Böyle devrimlerin gelecekte de defalarca yapılması gerekecektir.» (28 Ağustos 1973 de Onuncu Kongrede kabul edilen ÇKP tüzüğü. A.g.e. s: 59)

Gördüğümüz gibi, «Mao Zedung Düşüncesi», parti içinde adam harcama bizantizminin adını «Kültür Devrimi» koyuyor, böyle kültür devrimlerinin gelecekte de bir çok kez tekrarlanacağını söylüyor.

Yine Çu En-lay tarafından okunan onuncu kongre siyasi raporunda, bu tür kültür devrimlerinin gelecekte. «on kere, yirmi kere, otuz kere tekrarlanaca» ğı ifade ediliyor ve «Bu, insan iradesinden bağımsız bir şeydir» deniyordu.

Mao Zedung öldükten hemen (hatta ölür-ölmez) sonra, onun sadık dervişleri, yüzünü kara çıkarmadılar. «Mao Zedung Düşüncesi» nin yukardaki ünlü teorisini (!) pratikleriyle doğrulama savaşına girerek, o müthiş «düşünce» ye gerçekten lâyık müridler olduklarını ispatladılar. Hep birden elbirliğiyle ve bütün enerjileriyle parti içinde «burjuva ajanları» («Kapitalist Yolcular» veya Sovyet Sosyal emperyalizminin ajanlarını» «Mao Zedung Düşüncesi »ne göre hepsi aynı anlama gelir) arama savaşına girdiler. Tabii sonunda affetmediler, buldular. Onlar «Mao Zedung Düşüncesi»nin öğrencileriydiler. Hiç bulmamaları mümkün müydü?

YENİ KURBANLAR: «DÖRTLÜ ÇETE»

ÇKP, Ekim 1976 da parti içinde yakaladığı yeni «burjuva ajanlarını» dünyaya açıkladığı zaman herkes hayretten dona kaldı. Ajanların adlarını şöyle sıralıyordu ÇKP. :

«Vang Hung-ven, Çang Çun-çiao, Çiang Çing ve Yao Ven-yuan, burjuvazinin parti içindeki tipik temsilcileridir. onlar hâlâ kapitalist yolda yürüyen pişmanlık duymayan kapitalist ve bir burjuva komplocular ve mevki düşkünleri çetesidir.

«Dörtlü çete» ye karşı mücadelemiz, iki sınıf, iki yol ve iki çizgi arasında bir ölüm kalım mücadelesidir. «Dörtlü çete», Partiyi ve iktidarı gaspetmek için dar bir çıkarcı klik kurarak Partinin proleter niteliğini temelden değiştirmeyi, Partinin Sosyalizm tarihi döneminin tümüne ilişkin temel çizgisini değiştirmeyi ve Çin'de kapitalizmi geri getirmeyi amaçlıyordu. Planları gerçekleşseydi; bu Çin halkı için büyük bir felâket olurdu. Bu parti düşmanı kliğin ezilmesi sayesinde bir avuç gizli hain partiden çıkarılmış, ülkenin başından büyük bir belâ defedilmiş ve halk karşı karşıya olduğu felâketten kurtarılmıştır. Bu... Başkan Mao'nun devrimci çizgisini ve siyasetlerini uygulamamız açısından büyük bir güncel önemi ve geniş kapsamlı tarihi anlamı olan bir olaydır. Bu, Büyük Proleter Kültür Devriminin ve Mao Zedung Düşüncesinin parlak bir zaferidir. (ÇKP. Peking Review. 29 Ekim 1976 sayı 44. Türkçe Yayınlayan: Aydınlık Yayınları No: 37 s: 47-48).

Evet ÇKP'nin açıklaması böyleydi. Sözde «iktidarı gaspetmek isteyen karşı devrimci burjuvaziye karşı parlak bir zafer» kazanmıştı ÇKP. Kimdi bu iktidarı gaspetmek isteyen parti içindeki burjuvazi ajanları. ÇKP'ye göre bu ajanların elebaşları ilk cümlede adları açıklanan dört kişiydi? İşte asıl insanı hayretten taş gibi donduran yanı tam burasıydı. ÇKP «kendilerine olmadık küfürler yağdırılan bu dört kişinin (ÇKP'ye göre «Dörtlü Çete» nin) kimliklerini şimdi sırayla inceleyelim. O zaman bizim hayretimize sizler de hak vereceksiniz.

1 — Vang Hung-ven: Resmi sıfatı: ÇKP. Merkez Komitesi siyasi bürosu daimi komitesi üyesi ve ÇKP Merkez Komitesi Başkan Yardımcısı (Mao'-nun yardımcısı) ve Çin'i Mao ve Çu En-lay'dan sonra üç numaralı şahsiyetiydi. 1966 «Kültür Devrimi »hareketinde ve Lin Biao Ekibinin ezilmesi sırasında faal olarak ön safta görev almış, bu süre içinde «Mao Zedung Düşüncesi»ne yaptığı hizmetlerden dolayı hızla parlamıştır. 1973'e geldiğinde artık Çin'in tartışmasız üçüncü adamı durumundadır. Yine aynı yılın 24 Ağustosunda toplanan Onuncu Kongrede divan yardımcısı olarak kongre başkanlık kürsüsünde Mao'nun yanı başında (Çu-En-lay sağında, Vang solunda) yer almıştır. Ve yine aynı kongrede Çu-En-lay «Siyasi Rapor'u okurken Vang da «Parti Tüzüğünün düzeltilmesi üzerine rapor»u okumuştur. Yani Merkez Komitesinin hazırladığı iki rapordan birini okumuştur. Bakın o kongrede Vang Hung-Ven «Mao Zedung Düşüncesi» nden ne inciler döktürüyor ve o «Düşünce» nin kendinden önceki kurbanlarına: (bir gün sıranın kendine de geleceğinden habersiz) Lin Biao ve Liu Şao-Çi'ye ne küfürler yağdırıyordu:

«Büyük Proletar Kültür Devrimi sırasında Başkan Mao'nun önderliğindeki bütün parti ordu ve halk, biri Liu Şao-Çi, biri de Lin Biao tarafından yönetilen iki burjuva karargahını yerle bir etti ve böylelikle içteki ve dıştaki bütün gerici güçlere ağır bir darbe indirdi. Bu Büyük Proleter Kültür Devrimi proletarya diktatörlüğünü sağlamlaştırarak, kapitalizmin geri getirilmesini önlemek ve sosyalizmi inşa etmek için mutlaka gerekliydi ve tam zamanında yapılmıştır Yurt dışındaki emperyalizm ve Sosyal Emperyalizm de bize karşı saldırgan ve yıkıcı faaliyetlerini yürütmek amacıyla kaçınılmaz olarak kendisine partimiz içinden ajanlar elde etmeye çalışır. Daha 1966 yılında, Büyük Proleter Kültür Devrimi yeni başladığı sırada Başkan Mao şuna işaret etmişti: «Ülkedeki büyük düzensizlik, büyük düzenliliğe yol açar. Bu her yedi sekiz yılda bir böyle olur. Canavarlar ve iblisler ortaya atılırlar. Kendi sınıf tabiatları gereği ortaya atılmaya mahkumdurlar.» Sınıf mücadelesinin yaşayan gerçeği Başkan Mao'nun açıkladığı bu objektif kanunu doğrulamıştır. Ve doğrulamaya devam edecektir» (ÇKP Onun Kongre Belgeleri. s. 45-46)

Tarihin (daha doğrusu Mao Zedung Düşüncesi'nin demek gerekir) Vang Hung-Ven'e oynadığı oyuna bakın ki bugün hemen hemen aynı cümleler kullanılarak kendisine küfredilmektedir. Kendisi de burjuvazinin, Emperyalizmin, Sosyal Emperyalizmin Ajanı sayılmaktadır. Ve Lin Biao, Liu Şao-Çi'yle aynı kefeye konulmaktadır. Bakın:

«Bu muazzam devrim sürecinde (Kültür Devrimi sürecinde) partimiz ...Liu Şao-Çi'nin ve Lin Biao'nun ve «Dörtlü Çete'nin üç burjuva karargahını yerle bir etti. Partimiz ard arda savaşlarla iktidarın gaspetmiş oldukları kısmını onlardan geri aldı.» (Hua Kuo-feng ÇKP xı inci kongre belgeleri. s. 52)

Görüyoruz hep aynı klişe cümleler ve sövgüler. E... «Mao Zedung Düşüncesi»nin zagonuna göre parayla değil sırayla bu işler. Yarın, eğer «Mao Zedung Düşüncesi»nin bilmem hangi sadık müridi, çıkıp, yeni bir kültür devrimi yaparak; Başkan Hua Gua-feng'in de (tabii adamlarının da) partiyi gaspetmiş burjuva ajanı olduğunu keşfeder ve iktidardan alaşağı ederse, hiç şüpheniz olmasın ki onun da kullanacağı cümleler ve küfürler, yine aynı olacaktır. Tabii o zaman Başkan Hua Gua-feng'in yeri de Liu Şao-Çi ve Lin Biao'-nun yanı olacaktır.

Şimdi gelelim «Dörtlü Çete» nin ikinci kişisinin kimliğini incelemeye :

2 — Çiang Çing : Resmi şahsiyeti : ÇKP Merkez Komitesi Siyasi Bürosu'nun tek kadın üyesidir. Başkan Mao Zedung'un da karısı.

Şu Çin Burjuvazisi meğer ne yaman şeymiş: Ajanını Başkan Mao'yla evlendirip, meğer adamın son saniyesine dek, «nefes alışını bile» hiç sektirmeden dinlemiş. Başkan Mao da o müthiş düşüncesine rağmen uyumuş. Burnunun dibindeki bu burjuva ajanını bir türlü keşfedememiş. Fakat Mao Zedung'un yeni halefi Hua Guo-feng yutmamış bu burjuva oyununu, bulup çıkarmış iktidarın bir kısmını gaspetmiş olan bu burjuva ajanlarını. Böylece de Başkan Mao'ya layık bir halef olduğunu dosta-düşmana ispat etmiş.

Yeri gelmişken hemen belirtelim ki, bugünkü ÇKP'ye göre, Hua Gua-feng de, Başkan Mao tarafından halef olarak seçilmiş. Bunu açıkça söylüyorlar:

«Hua Gua-feng yoldaş bizzat Başkan Mao tarafından kendisine halef olarak seçilmişti.» (Peking Review. 29 Ekim 1976. Türkçe yayınlayan Aydınlık Yayınları No: 37 s: 44)

Başkan Hua, Başkan Mao tarafından halef seçildiğine göre; ömür boyu başkan olması gerekir. Aksi davranış «Mao Zedung Düşüncesi»nin rehberliğini tanımamak demektir ki; o suçu işleyenler, o anda karşı devrimci burjuva ajanları haline dönüşür. Bu durumu; «Mao Zedung Düşüncesi»nin tüm dervişleri hiç aklından çıkarmamalıdır.

O zaman da, ne partiye, ne kongreye hiç gerek kalmaz. Nasıl olsa Başkan seçimi diye bir şey yok. O değişmez. Çünkü Mao, halef seçti onu. Gerisi için de değmez partiyle, kongreyle uğraşmaya. Kapatsınlar partiyi filan; Başkan Hua ne buyurursa aynen uygulasınlar. Eğer böyle davranırlarsa, «Mao Zedung Düşüncesi»ne en uygun hareketi koymuş olurlar.

Şimdi yeniden konumuza dönelim, ve gelelim «Dörtlü Çete»nin iki üyesinin kimliğini incelemeye :

3 — Çang Çun-çiao: Resmi sıfatı: ÇKP Merkez Komitesi Siyasi Büro daimi Komitesi üyesiydi. Aynı zamanda Mao Zedung'un 1966 da, Liu Şao -çi'ye karşı ideolojik saldırıyı yönetmek için kurduğu «Kültür Devrimi Bürosu»nun da en önemli üyelerinden biriydi.

«Kültür Devrimi» sırasındaki çalışmalarından dolayı hızla yükselmiş ve Çin'in en önemli dokuz liderlerinden biri olmuştu.

4 — Yao Ven-yuan: Resmi sıfatı: ÇKP Merkez Komitesi Siyasi Bürosu üyesiydi. Daha önce sıradan bir yazarken 1966 «Kültür Devrimi»nde aniden parlamıştı. Yazdığı edebi makaleleriyle Mao' yu savunmuş, Liu Şao-Çi taraftarı sanatçılara karşı yoğun saldırılarda bulunmuştu. Hatta Mao bir toplantıda: «Yao Ven-yuan'ın makalesi de çok iyiydi. Tiyatro, tarih ve felsefe çevrelerinde büyük etkisi oldu.» (Yayınlanmamış Yazılar s: 191) diyerek onu övüyordu. Yao Ven-yuan da bugünkü kader arkadaşı Çang-Çun-Çiao gibi «Kültür Devrimi Bürosu» üyesiydi.

İşte bugün «Dörtlü Çete» diye Çin ve dünya kamuoyuna açıklanan insanların kimlikleri özetçe böyleydi. Görülüyor ki, bu insanlar da bir zamanlar, adına «Kültür Devrimi» denen ve adından başka ne kültürle ne de devrimle ilgisi bulunmayan; «Mao Zedung Düşüncesinin kışkırttığı kan-

AYÖD Kongresi'nin Ardından

Sosyalist hareketin darmadağınık olduğu, buna mukabil, karşı-devrim cephesinin örgütlü gücünün devrimciler karşısına domuz topu gibi yek vücut çıktığı ve Faşist Diktatörlük balyozunu indirmeye hazırlandığı günlerde yaşıyoruz.

Bu ortamda halkımızı örgütleyecek, ordulaştıracak olan sosyalistlerimiz ise, geçmiş pratikten ve bugünkü durumdan ders çıkararak birleşecekleri yerde, Finans-Kapitale keyfinden göbek attıracak bir umursamazlıkla dağınıklık yangınını körüklüyorlar.

Bunun en somut örneğini öğrenci gençlik içinde, geçtiğimiz günlerdeki AYÖD Kongresine kadar yaşadık. ve yaşamaya devam ediyoruz. Gelecekteki mücadelemize ışık tutması açısından gençlik örgütlenmesi - AYÖD pratiği ve görevlerimizin neler olduğunu değerlendirmeye, bilincimize çıkarmaya çalışalım.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi bugün genel olarak sosyalist hareketteki dağınıklığın bir yansıması olarak, gençliğin mücadelesi ve örgütlenmesi de dağılışa uğramış ve merkezî olma özelliğini yitirmiş durumdadır. Harekete baş olma iddiasında olan birçok «gençlik örgütü» kuruldu ve daha da kurulacağa benzemektedir. Bu ortam, «gençliğin çıplak elle döğüşmesi» durumunu süregenleştirdiği gibi sosyalizmden kopup gitmeler şeklinde beliren yılgınlık eğiliminin güçlenmesini getirecektir. Örneğin İGD; sosyalizm diye bir sıkıntısı olmayan bu eğilime kan veren olgu dağınıklıktan kaynaklanmakta olup, giderek kangrenleşiyor. O yüzden somut olaylara somut çözümler getirmemiz gerekmektedir.

Gençlik örgütlenmesindeki dağınıklıktan kurtulmak için somut önerilerimize geçmeden önce «bu duruma nasıl gelindi» sorusuna cevap vermeye çalışalım. Çünkü, sorunun anlaşılması çözümün yarısıdır.

GENÇLİK ÖRGÜTLENMESİ VE AYÖD

Bir örgütlenmenin sağlıklı oluşunu belirleyen;

1. Kuruluş biçimi ve metodunun,
2. Çalışma biçimi ve metodunun sağlıklı olmasıdır. Bu iki özellikten birinin eksikliği, o örgütlenmenin ya kitlelere dayanmamasına, ya da örgüt içi anarşiyi yaratarak dağılmasına ve etkinliğini yitirmesine yol açar. Biz, AYÖD'ü bu açıdan ele alıp sağlıklı bir örgütlenmenin yollarını araştıracağız.

Meseleyi böyle koyarsak, daha başından şunu kabullenmiş oluruz ki önemli olan NİCELİK değil NİTELİKTİR. Yani bir dönem için ne kadar büyük bir kitleyi ardından sürüklerse sürüklesin, nitelikçe bu iki özelliği sentezleştiremeyen bir örgütlenme, kof bir örgütlenme olduğundan, önünde sonunda dağılışa uğrayacaktır.

1. AYÖD'ün Kuruluş Biçimi ve Metodu :

AYÖD'ün kuruluşunda izlenen metod, büyük anlamda demokratik olmuştur. Kuruluşunda izlenen «Birimlerde delegelerin seçilerek bunların kongreyi oluşturması» yolu demokratik olduğu için AYÖD başlangıçta antifaşist öğrenci gençliği bünyesinde toplayabilmiştir. Ancak AYÖD'e FEDERASYON biçimi verilmediği için, AYÖD ile BİRİM DERNEKLERİ arasında çekişmeler ve çelişmeler doğmuştur. Bu, yakın zamandaki İ. T. İ. A. ve T. T. Y. O.da olduğu gibi birimlerde iki ayrı yönetim oluşturulması sonucunu vermiş ve zaten parçalanmış olan mücadelenin daha da parçalanmasına meşruluk kazandırmıştır. Sonuçta birim AYÖD'ü; AYÖD, birim yönetimini tanımamıştır. AYÖD'ün kurmuş olduğu «Devrimci Komite» adlı oluşumların anlamını AYÖD'ün kendisinin de açıklıyabileceğini pek sanmıyoruz. Hoş bir benzetme değil ama; DİSK üst yönetiminin bezirgânca oluşturduğu «Aynı işkolundaki DİSK üyesi iki sendikayı birleştirme komisyonu» adlı komisyonları andırıyor. Şöyle ki: Her ikisi de bezirgânlıkta yarışıyor. Tüzük ve hukukî avantajları sayesinde, **otorite** olamadıkları yerlerde otorite olmaya çalışıyorlar. Bu durumda birim yönetiminin AYÖD'ü tanımasını nasıl bekleyebiliriz ki? **O halde öyle bir örgütlenme sağlanmalıdır ki. federasyonun birimi, birimin federasyonu tanımama durumu oluşmasın.**

2. AYÖD'ün Çalışma Biçimi ve Metodu :

AYÖD'ün dağılışında en önemli etken, çalışma biçim ve metodunun anti-demokratikliğidir. Bununla neyi kastediyoruz? Açalım:

Her örgütün, tabanı ile yönetimi arasında diyaloğu sağlaması ve örgüt çalışmalarını sağlıklı bir şekilde sürdürebilmesi için, bir hiyerarşisi olur. Bunun en somut biçimi ORGANLAŞMAdır. Organlaşma örgütün en basit üyesinden, yönetim kuruluna kadar tepeden tırnağa teşkilâtlanmasını sağlar. Bu sayede örgüt, Demokratik Merkeziyetçi kurallar çerçevesinde sağlıklı bir işleyişe kavuşur. Ve yine bu sayede Eleştiri-Özeleştiri mekanizması çalışmaların ilerlemesini sağlar. Organlaşma sağlanmamışsa o örgütte, ne Devrimci Disiplin, ne sağlıklı işleyiş, ne de üyelerin harekette fiilen yer alması sağlanabilir.

Buna örnek olarak göze batması açısından yine İGD'yi verebiliriz. Dağınıklık ortamının İGD'ye kan verdiğini belirtmiştik. Gücünü sürdürüp geliştirebilmesi ise, bu sosyalizm döküntüsünün organlı çalışması olmuştur. Sosyalizmin moloz ve döküntüler tekkesi İGD'nin organlı çalışmayı kavrayıp davranışa geçirebildiği ortamda; sosyalizmde samimi olanların bunu becerememesi çok acıdır.

İşleyişteki bu temel prensipleri belirttikten sonra şimdiye kadar yaşanan AYÖD pratiğine geçelim.

A) AYÖD'de organlaşma sağlanmamış, oluşturulan yalnızca yönetimi elinde bulunduran «Devrimci Gençlik» siyasetinin organlaşması olmuştur. Bundan dolayı, diğer gruplardan üyeler AYÖD pratiği içinde olamamışlardır.

B) Bunun sonucu olarak yalnız muhalefetteki gruplar değil, «Devrimci Gençlik» siyasetinin dışındaki «tarafsız» üyeler de seçimlerden seçimlere oy kullanmaktan başka AYÖD pratiği içinde fiilen yer alamamışlardır. Şu açık; bir örgütün VARLIK NEDENİ OLAN ÜYELERİNİ, FİİLEN HAREKETE SOKMAK başarılamazsa o örgüte demokratik kitle örgütü diyemeyiz. Olsa olsa tekke örgütü yahut tabela derneği olur.

C) Bugün AYÖD'de örgüt içi demokrasi yoktur. Diğer siyasetlerin kendi görüşlerini savunabilecekleri bir tartışma platformu yaratılamamıştır. Kongreden kongreye, ya da nadir olarak yapılan toplantılarla ne böyle bir platform sağlanabilir, ne de Eleştiri - Özeleştiri, Demokratik Merkeziyetçilik gibi prensipler hayata geçirilebilir. Tartışmaların yapılacağı, Demokratik Merkeziyetçilik prensiplerinin hayata geçirileceği platform ancak organlardır. Böyle bir organlaşma olmadığından yapılan «Eleştiriler» o kadar sağlıksız olmaktadır ki kanlı siyasî kavgalara dahi dönüşebilmektedir.

D) Bugünkü örgüt biçimine göre birimlerde AYÖD'ün temsilcisi olması gereken delegelerin, seneden seneye kongrelerde oy kullanmak dışında hemen hemen hiçbir fonksiyonu yoktur. Delegelerin seçildikleri birimlerde AYÖD çalışmalarını yönetmeleri hak ve görevleri iken bugün, bütün bunlar gözardı edilmekle kalmıyor, bu görev ve hakları yalnız «Devrimci Gençlik» siyasetinden insanlara veriliyor. Buna yukarıdaki olumsuzluklar da eklenince gerek düşünce gerek davranışça AYÖD = «D.G.» gerçeği ortaya çıkıyor.

Tüm bu aksaklıkların altında yatan maddî temel neydi?

Hani bir atasözü vardır: «Balık baştan kokar». Bu sebepten biz, önce yönetimde olan «Devrimci Gençlik» siyasetinin düşünce ve davranışlarını inceleyeceğiz.

«DEVRİMCİ - GENÇLİK»İN MEGALOMANİSİ :

Yukarıda belirttiklerimizin ışığında «AYÖD üyelerine açık mektup» başlıklı bildiriye bakalım: «KSD, HK ve HB'nin AYÖD'ü tanımayışı; devrimci mücadelenin yükselmesi nedeniyle, siyasî (ideolojik - örgütsel - pratik) iflasın doruğuna gelişleri ve bunun bir yansıması olarak gençliğe teslimiyetten başka götürecek hiçbir siyasetleri olmayışındandır.» diyor bildiri. Değerlendirmenin olağanüstü sübjektif ve bir kendi kendini aldatma olduğu açık. Yukarıda saydığımız olgulardan ve bu grupların aşağıda değineceğimiz örgütlenme anlayışlarından ötürü AYÖD'de kalmalarını ummak bu dağınıklık ortamında ham hayal olurdu.

Ayrıca, delege seçimlerinde getirilen önerilere de kulak asılmadı, öneriler hasıraltı edildi gitti. Okul toplantılarında, genel toplantılarda, kongrelerde AYÖD'e olabildiğince sağlıklı eleştiriler getirildi. Buna karşılık AYÖD sorumlularının tavrı, somuttan uzak kuru ajitasyon ve «AYÖD'e küfrediyorlar» lafı oluyordu. Kendilerinin AYÖD'ü görüşü de aynıydı. Yani, AYÖD «Devrimci Gençlik» siyasetinin malı idi ve onu eleştirenler, küfretmiş oluyorlardı. Elbette bizler «AYÖD'e küfrediyorlar» lafını söyleyene değil söyleten olguya bakmalıyız. O somut olgu da AYÖD = D.G. siyaseti gerçeğidir.

«Devrimci Gençlik»in birlik anlayışı: Son A.Y.Ö.D. kongresine kadar izlenen tavır ve kongredeki konuşmalarıyla iyice açığa çıktı. Kongrede konuşan «Devrimci Gençlik»ten arkadaş aynen şöyle diyordu: «Aslında günümüzde gençliğin devrimci eyleminin birliği ağırlıkla mevcuttur. Böyle bir eylem birliği tam olarak ise daha ileriki aşamada gerçekleşebilir.» Sonra günümüzde, artık hemen her grubun kendi gençlik örgütlenmesini kurmasından ümitsizliğe kapılınmaması vurgulanırken şöyle devam ediyordu (Kelimeler de ğişik olabilir, fakat açıkça ortaya konanlar böyleydi): «İçinde bulunduğumuz dönem saflaşma

(Devamı sayfa 10'da)

FİLİ

Olaylarının D

Dr. Hikmet

FİLİSTİN :

Kaynayan petrol kazanı

Dünya her zamankinden çok ve aşırıca **«Bir Tek Dünya»** dır. En belirsiz noktasında bir **sivilce**, Dünyanın büyük hastalığına bağlıdır... **«Filistin»** meselesi o sivilcelerden kançıbanı olanı, **Yakındoğu'yu** yangına verenidir.

YAKINDOĞU — TÜRKİYE

Türkiye Yakındoğu'dan bir parçadır. Aslına bakılırsa Yakındoğu demek: **Türkiye** demektir. Dünkü Türkiye (Osmanlı İmparatorluğu) bugünkü Yakındoğu dedikleri şeydir. Bugünkü Yakındoğu, dünkü Türkiye Tespihinin ipini koparmış tâneleridir. **Tarihçe** durum budur.

YAKINDOĞU — PETROL

Ekonomice Yakındoğu : **Petrol** demektir. İran dan Cezayir'e, Fas'a dek uzanan dünkü Türkiye toprakları altında, kim derdi ki, yeryüzünün damarlarında dolaşacak eşsiz kan: Petrol yatıyormuş... Düne dek Türkiye, Batı-Kapitalizminin Uzak Ana Sömürgeler yolu üzerinde bir köprü— engeldi. Emperyalizm, Türkiye'yi, muazzam Arap dünyasından koparıp, şimdiki Cumhuriyet biçiminde yol kıyısına iteleyip dondurdu... Bir de bakıldı ki, Türkiye'nin atıldığı yerler Petrol hazinesidir.

Emperyalizm bir yerde hazine gördü mü, onu aşırıp metropoluna taşıyamazsa, «Böl ve Güt» prensibi ile hazinenin yerini yangın yerine çevirir. Emperyalizm Uzakdoğu'da ağzının payını aldı. **Çin Kızıl Ejderha** oldu. Emperyalizm nereye el atsa (**Kore'de Vietnam'da**) başı belâya giriyor. Koca **Hindistan'ı** kasap çengelindeki et gibi kıydı. **Pakistan** parçasını bir çeşit Yakındoğulaştırdı. **Lâtin** Amerika ve **Zenci** Afrika için için tutuşurken, Emperyalizm var gücünü (NATO'sunu ve 6. Filo'sunu) Yakındoğu'ya verdi.

EMPERYALİZMİN CANDAMARI

Çünkü kapitalizmin candamarı, kandamarı, petrol damarı Yakındoğu'dadır. Bu candamarının böğrüne Emperyalizm tuttu, hiç yoktan **İsrail** kamasını soktu. Ne vardı bu Filistin'de? 1,5 milyonluk zavallı vatansız Yahudiyi getirip o nalla mıhın arasına sokmanın ve her gün ölümle göz göze **getirmenin âlemi var mıydı? Vardı. O «âlem» Pet**roldur.

New York milyonlarca Yahudi dolu. Bunların hepsi zengin milyoner. Yerlerinden kıpırdamazlar. Türkiye'deki 50 bin Yahudiden bile kalkıp giden yok Filistin'e. Hem Yahudilik ne? Bir **din**. Bu dindekilerin ortak bir dilleri bile yoktu. Yahudilik bir millet değil, olsa olsa bir **Ümmet**. İçine yetmiş yedi bucuk **millet** karışmış, İslâmlar, yahut Hristiyanlar, yahut Budacılar ayrı bir yurt istiyorlar mı? NATO'lar, yurtları belli onlarca milletin sınırlarını eritirken, o bir avuç Yahudi züğürdü, müzeden bir **«İbranice»** dil çıkararak ayrı bir devlet kurmayı nereden aklına getirdi?.. «Petrol» dan.

PETROL KUMKUMASI — FİLİSTİN :

Niçin Filistin? Yedi bin yıllık Irak Mısır uygarlıkları bir yana. O uygar hemen bütün Bezirgân yollarının düğümlendiği **Kudüs** kutsal kenti uğruna derebeğileşmiş barbarların bin yıllık Haçlı Seferleri de bir yana. Filistin, 19. cu yüzyılda Avrupa kapitalizminin büyük sömürge geçitleri üstünde sataşma üssü olarak ta eski görevini gölgede bıraktı. 20 ci yüzyılda Filistin'in bir petrol kumkuması olduğunu anlamak için, Yakındoğu haritasına bir bakıvermek yeter.

Filistin'de petrol mu var? Hayır. Olsa ne çıkar? Filistin: Finans-Kapitalin petrol Kuyuları ülkesi değil, **petrol Boruları** ülkesidir. Yakındoğu'nun en büyük petrol kaynaklarında üretilen cevher akaryakıt, düne dek başlıca 4 uzun petrol borusu ile **Akdeniz'e akardı. O pipeline'lardan 3'ü doğru**dan doğruya Filistin topraklarına emanet edilmiştir.

BİRİNCİ PETROL BORU SU - İSRAİL

En güneydeki birinci büyük **Pipeline**, Kızıldeniz boyunca çıkarılmış petrolları toplar. Bu petroller Akabe körfezinde Eliat Yahudi limanına getirilir. Oradan tam Filistin ortasında İsrail Devletini yara yara, ta Akdeniz kıyısındaki Aşgelon'a varır. Fakat gemilere verilmez. Boru, kuzeye doğru, kıyı boyunca geldiği yer kadar uzağa yollanır. Her **İsrail'in Aşdod-Yıbna - Yafa-Telaviv-Herali-Netanya - Hadena - Zikron - Atlit - Hayfa gibi** kıyı-kentlerini birbirine bağlar.

Böylece **İsrail Filistin'i, Uluslararası Finans - Kapital** petrol candamarını, kendi şahdamarı gibi, tepesinden tırnağına dek kuşanır. İsrail'in hangi bölgesinde olursa olsun. Kızıldeniz'den Lübnan sınırına dek neresinde kılına dokunulsa, mutlak petrol borusuna dokunulmuş olur. O boruya değen, Finans-Kapitalin Şahmerdanı Dünya Petrol Şirketlerinin bamteline basmış olur. O bamtelin harekete getirdiği başta İngiliz-Amerikan emperyalizmleri gelmek üzere, birbiriyle domuz topu olmuş irili ufaklı tüm emperyalizmi ayağa kaldırır.

İKİNCİ PETROL BORUSU — GENE İSRAİL

Yalnız o bir tek Akaba-Hayfa Pipeline'ı bile Filistin İsrailliği ile bütünüyle emperyalizmin içli dışlı, ölüm kalım kaynaşması içinde bulunduğunu göstermiye yeter. İsrail'e yumruğunu değil, parmağını uzatan: Emperyalizmin petrol avortuna hançer saplamış gibi suçlu düşer. Ve bu petrol stratejisinde **İsrail'in yedeği Ürdün** olur. İsrail püf noktasını Batı'da da : Süveyş'e dek uzanan Sina çölü korur; Doğu'da Suriye ile Suudi Arabistan'ı arasında Ürdün korur.

Hepsi bu kadar değil. Biri Basra Körfezi'nde Bahreyn kıyısından, öteki ikisi Kuzey Irak'ın Kerkük merkezinden kalkan 3 muazzam petrol borusu vardır. Bahreyn'den kalkan boru Arabistan yarımadasını boydan boya keserek Ürdün'ün en kuzeydeki **doğu sınırından içeriye girer. 3,4 yüz mil ka**dar Kuzey-Batı'ya, Suriye sınırına doğru varırken, Ürdün'ün **Asfar** semtinde birdenbire Kerkük'ten çıkmış 2 Pipeline'dan Güney-Batı'ya ineni ile neredeyse birleşecekmişçe bir noktaya varır.

ÜÇÜNCÜ PETROL BORUSU : İSRAİL'İN TOP ATEŞİ ALTINDA

İki boru, Asfar'a yakın birbirini kestik ten sonra, 100 kilometre kadar birbirlerine tam paralel olarak ilerlerler. **Sabba**'ya varmadan birbirlerinden ayrılırlar. Kerkük borusu Ürdün'ü Mafrag-Hüsn-İrbid semtlerinden Batıya doğru İsrail sınırına girer. Nazaret semtinden geçerek, gene İsrail'in Hayfa limanına bağlanır. Bu Pipeline'ın durumu bize çok ilginç bir şeyi anar.

Kral Hüseyin, Gerillacılara karşı kendi başkenti **Amman'ı** ve ona yakın Zerka'yı şiddetle topa tutup yaktı, yıktı, Ama Kuzey Ürdün'deki Bekaa-Salt-Yeraş ve hele **İrbid** semtini kuşatmakla yetindi. Neden? Gerillalardan korktuğu için mi? Hayır. İrbit Kerkük'ten gelen petrol borusu hizasındadır. Hüseyin neyin bekçi köpekliğini yaptığını biliyor. 10 binlerce Ürdünlü Arabı, sorusuz öldürüyor. Petrol borusuna kıyamıyor. Nedense çeteler de, öldürüyorlar, petrol borusuna dokunamıyorlar!

Irak petrollerinin Pipeline'ı çift boruyla Kerkük'ten yola çıkıyor. Fırat üstünde Al Hadithah'da iki boru birbirinden ayrılıyorlar. Güneye inen 3. boru Havran vadisini, Şam badiyesini aşıp, doğru Ürdün sınırına giriyor. Bahreyn borusuyla epey yoldaşlık ediyor. Sonra, Bahreyn borusu, ansızın Kuzeybatı'da Tisia semtinden giriyor, Suriye Güney sınırına paralel olarak Batı-Kuzeye gidiyor. İsrail sınırını dik Kuzey yukarı çiziyor. Lüpnan sınırına giriyor. Doğru Batı'da Sayda semtinde Akdeniz'e ulaşıyor.

Bu gidiş insana iki şeyi hatırlatıyor:

1 — Bahreyn veya Irak borularından biri tökezlerse, Asfar semtinde ötekisinin yardımı ile karşılanacak.

2 — İkinci Pipeline Ürdün'den doğru Suriye ve Lübnan'a ayrılıyor. Ama hep İsrail sınırına en yakın semtten geçiyor. İsrail bir atlasa 2. ci boruyu eline alacak. Ve atladı. Suriye'nin boru geçen bölgesini işgal etti. Lüpnan'ın da Pipeline çizgisine doğru olan Güney bölgesine ikide bir «Komandolara» baskın, yapmak bahanesile saldırıp duruyor.

Filistin meselesi böyle bir **Petrol** meselesidir.

II

Gerilla Düşman-Kardeşvaliği

FİLİSTİN SINIRINDA 4 ARAP DEVLETİ

Filistin'e sokulan Yahudi, bütün Arap dünyasında allerji yarattı. Yahudinin arkasında bütün Dünya Finans-Kapitali çok başlı bir ejderha. Arap dünyası «Maşrikten-Mağribe» dek ufalanmış sayısız gövdeler ve başlarla param parça. Zorla Yahudileştirilen Filistin'in çevresini 4 Arap Devleti sarmış. Dördü İsrail önünde birbiriyle karşı karşıya: Lübnan Suriye'den kuşkulu, Ürdün Mısır'dan...

Bu dört İsrail'le sınırdaş Arap Devleti dışındaki Arap Devletleri de önce kendi içlerinde bölük pörçük Arap Halkları, kendileri ezildikleri için ezilen Filistin Arabından yana. Arap Devletleri, güttükleri Arap halklarını taşırtmamak için sözde Filistin hareketine yardım ediyor. Ama bu yardımı yaparken en basta Petrol Şirketlerinin sözünden dışarıya çıkamıyor.

«Filistin Hareketi» ne?

Muz gibi, yiyenin niyetine bağlı. Filistin kurtuluşu alanında en ağır basan hareket BAC: Mısır'da görülüyordu. Son haftalık savaşla Mısır, İsrail sınırından Süveyş ötesine atıldı. Bundan ödü patlıyan Lübnan, bütün işini gücünü bıraktı: Toprağındaki gerilla hazırlığını, başka hiçbir işe yaramıyan Lübnan ordusu ile yok etmiye girişti. Suriye, iktidarda bulunan Baas Partisinin askerlerile sivilleri arasındaki iç çelişkiden iş yapmıya vakit bulamıyordu.

FİLİSTİNLE SINIRSIZ ARAP DEVLETLERİ

İsrail'le sınırı bulunmıyan, yahut sınırı yokmuş gibi duran öteki Arap Devletleri: Amerika'ya mı, yoksa kendi içlerindeki halklara mı yaranacaklarını bilemiyorlar. Bir ara hemen hepsi Amerika'ya yaranıp, kendi halkına Kur'an Kursu açmakla Müslümanlığını ispat ediyordu. Irak ve Cezayir Devrimleri, bu iki ülkeyi Amerika'ya yaranmaktan vaz geçirtti. Ötekiler direniyorlardı Finans-Kapitalle alınyazısı birliklerinde. Ama, ne denli «dindar» ve «sofu» görünürse görünsün, bir Devletin kendi halkına dayanmamasını, Allah görmez sanılsa bile, Toplum affetmiyordu.

Filistin Hareketini istediği gibi yorumlıyan, Finans-Kapital Boyunduruklu Bağımsız Arap Devletlerinden ikisi daha tapayı attı: Sudan ve Lipya Amerika'ya yaranmaktan caydı. Bununla birlikte, Finans-Kapital çıkarına Devrimci Arap Devletlerinin dengeleri hâlâ Filistin Hareketini çözümliyecek kerteye gelemedi. 4 Yeni Devrimci Arap Devleti (Irak-Cezayir-Sudan-Lipya) devrimciydi ama, yıkık ve züğürtü. 4 Eski Karşı-Devrimci Arap Devleti (Umman kıyılarında kendileri «mühtac'ı himmet» kımıldanmalar bir yana bırakılırsa: Fas-Tunus-Saud-Kuveyt) idi. Bunlar Tekelci Şirketlere sırtlarını dayadıkları için güçlü, Şirketlerden sadaka aldıkları için Zengin idiler.

ÇELİŞKİLER KIYAMETİNDE : FİLİSTİN-İSRAİL

Arap Dünyası içinde Filistin Hareketi denilen olayda bir düzine Arap Devletinin ayrı ayrı en az bir düzine politika gütmesi bundandı. Bu her biri başka telden başka şarkı çalan Devletler için Filistin Hareketi ister istemez, geldi, iki kutupta toplandı. Filistin Hareketi'nin 2 kutbu da Ürdün'de toplandı. Filistin: Yahudinin elinde Finans-Kapital tezi idi. Ürdün sözde Arabın elinde bir antitez'di.

STİN
şündürdükleri

t IVILCIMLI

TEZ : Yahudi Filistin, Evrensel Finans-Kapital gibi bir tekti. Sınırı, Devleti, Müttefikleri belirli, elle tutulur, gözle görülür bir varlıktı: İsrail! ANTİTEZ ne idi? Arap Filistin'di. Arap Filistin nerede ve kimdi? Ürdün'de bulunduğu bir oldu bittiye gelmişti. Bir ismi de vardı: «Filistin Kurtuluş Hareketi», Ancak cismi nasıl şeydi? İşte orada bütün Emperyalistleri keyiflerinden rakınrol dansına kaldıracak bir kargaşalık egemendi.

Filistin'in kendisi: Toprakları ve hayli insanları İsrail'in elindeydi. Filistin Kurtuluş Hareketi kimin elindeydi? İsrail salgınından kaçmış Filistin'liler Ürdün'e sığınmışlardı. Geçimleri: Birleşik Milletler denilen Zümrüt Anka kuşunu gagasından düşecek kırıntılardı. O kırıntılar Filistin'e varlık değil, yokluk ve yoksulluk sağlıyordu.

ÜRDÜN'Ü BESLİYEN 2 MİLYARIN KÖKÜ

Geriye kalıyordu Ürdün. Kimin elindeydi? Haşimi Kralcığı, (Atası İstanbul'un Şifa Yurdunda deli gömlekli) Hüseyin'in elindeydi. Kralcılık oynıyan Hüseyin'in geçimi (yâni Devleti) kimin elindeydi? Problemin en fıraklı, yanıcı ve yakıcı yanı burasıdır. Osmanlı İmparatorluğunun bir küçük memurunu bile kurtarmıyan çöl Ürdün'de, bir Krallık beslemek için her yıl 2 milyar Türk Lirasından fazla para olarak dış yardım girer Ürdün'e. Türkiye'nin b tçesi: 1 milyon nüfusa 1 milyar lira Ürdün'ün 1 buçuk milyon nüfusuna 2 milyar dış yardım!

Ürdün'ün ve Hüseyin' Kralcığın: Filistin Kurtuluş Hareketi o 2 milyara bağlı, o iki milyarsa: Arap Karşı Devrimci Petrol Devletleri tarafından ödeniyor. Bu Devletlerin başında. Amerika U. S. kuyruğunda Kuveyt ile Saud Arabistanı gelir. Bu Kuyruk-Devletlerin: Petrol Şirketlerine bekçi köpekliği yapmaktan başka hiçbir rolleri bulunmadığını söylemiye hacet yoktur. Nitekim öteki 2 Karşı-Devrimci Arap Devleti: Burgiba'nın Tunus'u ile Kral Hasan'ın Fas'ının Uluslararası Finans-Kapitalin sayılı uşakları oldukları hatırlatılmaya değmez.

PETROLÜN-DOLARIN BEKÇİ KÖPEĞİ

Anlaşıldı mı, Ürdün'ün ve Kralcığının Filistin Kurtuluş Hareketi içindeki rolü ve o hareketi temsil edişi? Bir de bugün ve her zaman: «Para»nın, ne denli fetiş, put yapılırsa yapılsın, —pis bir kâğıt dolar yazıldığı için putlaşmamıştır. Arkasında Emperyalizmin bütün silâhları (Kara-Deniz-Hava-Uzay ve ilh. açık veya gizli bütün Silâhlı Kuvvetleri) bulunmasa, helâda kullanmak için bile kimse ona elini sürmezdi.

2 milyar dış yardım: Her yıl Ürdün çölündeki açları sürüleştirecek çoban ve köpeklerini beslemiye yetebilir. Ama o çoban ve köpeklerin Ürdün halkını ısırmaları için gerekli dişler ve pençeler halkta bulunmıyan silâhlar, cephaneler ve silâhlı eğitimlerdir. Ürdün Ordusu, iliklerine dek İngiliz Buldok Emperyalizminin dillere destan «Paşa»sınca yetiştirtilmiş ve Hüseyin'e tümüyle teslim edilmiştir. Bu İngiliz Buldok militarizmince yaratılmış ordunun en son sistem bütün silâhları, cephaneleri ve ilh.ı ise Amerikan Kaplanının armağanıdır.

FİLİSTİN KURTULUŞ GÜÇLERİ : ORDU — ÇETE

Filistin Kurtuluş Savaşı cephesinde düzenli ordu gücü olarak yer alan kuvvetlerin içyüzleri de, dış yüzleri de budur. Ve santralize gerçek vurucu güçte bundan ibarettir. Hüseyin Kralcığın yarı deli (Tallâl tohumu) ve yarı çocuk elceğizin Emperyalizmin yıllarca süre pişirip kotararak sunduğu ve belki her subayını hâlâ Entelicens servisle CİA tahsislerinden desteklediği Ürdün Ordusu dışında Filistin Kurtuluş Savaşı cephesinden kim kaldı? İrili, ufaklı Gerillacılar. Nedir ve Kimdir bunlar? İçi dışı Finans-Kapital casuslarıyla dolu Mısır Ordusu, Tekgöz Dayan Ordusuna trampet çala çala bozguna uğratılınca, beliren Çetecilikti. Devrim gibi Savaş ta yitirildi mi, düzenli eylem birliklerinin yerini ister istemez Çete, Partizan, Gerilla savaşçıları tutar. Nâsır, «Hamamın nâmusunu temizlemek» için Gerilla'ya başvurdu.

CİA'NIN YEŞİL IŞIĞINDA NASIR

Nâsır kimdir? İsrail'den dayak yedikçe isyan eden genç Mısır subaylarından biri. Bu genç subayı seçen ve Kral Faruk'un cancağızına kıymamak şartiyle krallığı kaldırmıya iten gizli güç: Amerikan U.S.'in ünlü bilimcil casus örgütü CİA'dır. Ve Nâsır, istediği denli filozof-subay olsun, istediği denli Moskova yollarında Veysel Karâni bulunsun: CİA'nın yeşil ışığı altında Kraldan çok Kral olmak üzere Krallığı «Kansız İhtilâl» ile devirip iktidara geldiğini bir türlü unutamamıştır.

19. cu yüzyıl artığı Bunak İngiliz-Fransız Emperyalizmleri, İsrail'le hep birden Mısır'a çullandıkları gün, Sovyetlerin yanında Amerika U.S. de, saldırıya: «Dur!» demişti. Çünkü Nâsır, en vurguncu krallık kodamanlarına Adaletin en yumuşak yelpazesiyle dokunmıya kıyamamıştı. Ama, azıcık insan hakkını arıyan işçileri, gözünü kırpmaksızın ipe çektirivermişti. Amerika U.S. şu İsrail azğınlığını ve Kredi yasaklarını biraz yumuşatabilseydi! Nâsır o saat, uzlaşacaktı.

Sovyetler samanın üstünden her çıkarlı anlaşmayı gerçekleştirdikçe, samanın altından U.S. le kur yapmakta kusur etmiyordu. Ah şu İsrail olmasa, Nâsır yapacağını bilirdi. Oysa İsrail olmasa ne Nâsır olur, ne Ortadoğu Petrolü garanti edilebilirdi. Emperyalizm Petrol candamarına her el atacak Araba, İsrail «halkını» korumak gibi «meşru» savunulabilir. bir maşayla vurabilirdi. Nâsır da ancak İsrail'e karşı «Arap Milleti»nin koçbaşı olabildiği ölçüde «Milli Kahraman» sayılırdı.

ÜRDÜN TAHTEREVALLİSİ

Bu karşılıklı içinden çıkılmaz çetrefil çelişkiler kompleksi, Filistin Kurtuluş Savaşı'na da, Nâsır'ın Gerilla hareketine de kaçınılmaz damgasını vurmamazlık edemezdi. Ve vurdu. Eski İngiliz ünlü casusu Lawrens'ce ortalığa «lânse» edilmiş sürümlendirilmiş Hâşimi (Peygamber Muhammed dölü!) Hüseyin Kralcığın tahterevallisi, biçimce klasik İngiliz Parlemantarizm kurallarına uygun olarak iki başlı idi:

1 — Süleyman Nablusi'nin liderlik ettiği Milli Cephe. Zaman zaman Ürdün Hükümet Başkanlığına çıkarılıyordu. Nablusi, hem devrimci, hem Gerilla âşığı... Neredeyse liberal bir İşçi Partisi Başbakanı idi.

2 — Vasfi El Tall: Düpedüz «sert» tutalak (muhafazakâr) ve Kralcı idi. Filistin'in Kurtuluşu mu? Olur. Ama o, yalnız ve ancak Hüseyin Kralcığın bileceği işti. Gerilla, Merilla tanımazdı El Tall. İngiliz Paşasının Bedevi (Barbar) aylıklı askerlerinden kurduğu «Ürdün Ordusu» dururken, baldırı Çıplak komandolara kim hizmet buyurur? El Tall Nâsır'ın değil, yüzdeyüz Hüseyin Kralcığın (patron Entelicens Servisin) adamıydı.

Hüseyin Kralcık bu iki başlı Tahterevalliyi, gâh bir yana, gâh öbür yana basarak güzel oynatıyordu. Bir Osmanlı Mutasarrıfı kadar toprağa «hükmeden» Kralcık Hüseyin, ortasına oturacağı Tahterevallinin hangi yanına: Sağdaki Tall'a mı, yoksa soldaki Nablusi'ye mi basacağını kendisi bilemezdi. Elbet yapacağını ona ne «Arap Milleti»nin eğilimi, ne Hz. Muhammed'in ruhu söylemezdi. Kulağı dibindeki iyi saatte olsunlar: Yedi buçuk Ulu Emperyalist «casus'u muhterem»leri fısıldardı.

GERİLLACI DÜŞMAN-KARDEŞLER

Ya Hüseyin Kralcığın dışındaki Gerillâlar? Onlar, bir tek amaç için, üçü de birbirini yemekle görevli başlıca 3 gruba ayrılmışlardı. Nâsır'ın iç dünyasındaki bütün çelişkiler, bu üç ayrı ve birbirini dinlemiyen 3 zıt kardeşlerde derlenip toparlanmıştı. Hepsinin bir dillere destan lideri ve parlak adı vardı. Gözönüne getirelim ki: O üç adlı ve üç lidır mı?... Kıralcığın ardında koca bir Emperyalizm mi var, Lâtin Ameıika'da icat edilen «Uçak Kadar bir yerde, birbirlerine sığmıyorlardı. Ama, tüm Arap dünyası adına kahraman oldukları için kendi kaplarına da sığmıyorlardı.

«HALK CEPHESİ»: KÜÇÜK BURJUVA

1 — Corç Habaş'ın Halk Cephesi: Tipik anarşizm örneğine yatkındı. Otorite olan Kralı hırpala. Kral sarsıldı mı, Kurtuluş kendiliğinden büyük Liderin çizdiği yoldan yürürdü. Kralcık bir kukladır mı... Kralcığın ardında koca bir emperyalizm mi var? Lâtin Amerika'da icat edilen «Uçak Kaçırma» eylemi ne güne duruyor? Kaçıra kaçıra «Emperyalizmin çıkarları» bozulur, tekerine kama sokulur. Olur, biter.

Habaş'çılık küçük burjuva isyancılığının kulağa hoş gelen atılımıdır.

«EL-FETH»: BURJUVA «REALPOLİTİKER»-LİĞİ

2 — Yâser Arafat'ın El Feth'i: Daha ağıraksak, «akılcıl» ve «gerçekçi» geçinen Burjuva isyancılığı idi. Filistin'in Kurtuluşu, onun için Filistin Burjuvazisinin öncülüğünde gerçekleşebilirdi. Açık bir ideoloji pek yapılmamakla birlikte davranışlar onu gösteriyor. Filistin Milli Demokratik Devrim eşiğinde sayılıyor.

«El-Feth» ve «Eşşerara» (Kıvılcım) gazeteleri aşağı yukarı bu eğilimi tutuyo.r Her Devrimci Hareket gibi Feth hareketi de ister istemez Proletarya Devriminin vokabülerlerini kullanıyordu. O lugatçaya göre Filistin hangi yılda idi? 1917 yılında hiç değil, 1905 yılında idi.

Filistin Çar'ının, Hüseyin Kralcığın durumu da o açıdan değerlendirilebilirdi. Çar hâlâ kuvvetli idi. Öyleyse Çar'la uzlaşarak birşeyler yapılabilirdi Kral Hüseyin, İsrail'e karşı savaşta «En iyi İstihkâm» olurdu. Böylece Yâser, tam Habaş ile Havatma arası; ne cennet ne cehennem ehli, ortada: tam adı gibi «Arafat» ta kalıyordu.

«DEMOKRATİK CEPHE»: MARKSİZM SOFTALIĞI

3 — Nayef Havatmâ'nın «Demokratik Cephe»si: açıktan açığa Sovyetler İhtilâlinin takvimine göre bir gündem çizmişti. Filistin problemi Ürdün'ü tam 1917 Çarlık Rus'yasının durumuna getirmişti. Hem Çarlık bile Ürdün'de yıkılmıştı. Hattâ Kerenski çağı dahi sonuna ermişti. «Kerenski'nin son saati çaldı» deniyordu.

Ne güzel «bilimsel sosyalizm» kılıfı değil mi? biz o kılıfı görünüşte daha çok haklı çıkaracak daha nice elemanlarla süsliyebiliriz. Tıpkı Rusya'nın 1917 ortaları gibi Ürdün'de Lenin'in anlattığı «Diyarşi» (Çiftegemenlik) yok muydu? Bir yanda Hüseyin Kral ve Ordusu iktidarı, ötede Gerillacıların elde silâh kurdukları Halk İktidarı... Bu iki iktidardan ya birisi, ya ötekisi ömürlü olabilirdi.

Havatma Kerenski'yi bile «son saati»ne ulaştırdığı için artık ne Çar-Kralcık, ne onun Ordusu ortalıkta yoktu. Daha ne duruyoruz? Bu işin bütün anahtarları 53 yıl önce bulunmuş. Takalım o hazır anahtarları Filistin Ürdün kilidine: «Açıl kapım açıl!» dedik mi, Sosyalizm hazinelerinin içinde bulurduk kendimizi, kendiliğinden.

O kulak üstüne yatıyordu. Havatma. Onun üfürdüğü acep keskin «Marksist-Leninist-Mavzedung düşüncesi» midir? Adı gerekmez «Demokratik Cephe»nin ansızın ayyuka çıkan ünü böyle bir sıkı Devrimci, sıkı Proletaryacı özleme susamıştı. Davulun sesini uzaktan her dinliyenin, Havatma'ya gönül kaptırmaması elden gelir miydi? Şu bizim Türkiye'den bile az mı «gönüllü» gitmiş bu yönde Filistin gerillacılığına?

Corç Habaş'ın Küçük burjuva Anarşizmine, Yâser Arafat'ın Burjuva «Realpolitiker»liğine bir sözümüz olamaz. Onlar ne iseler odurlar. Gel şu Sovyet Sosyalist Devrimini adım adım izlemekte son derece titiz görünen keskin «Marksist» Havatma'nın 1917 İhtilâlciliğine ne buyurulur? Hayran olmamak elden gelemez. Ne var ki, en klâsik Bilimcil Sosyalizm metinlerinden makaslanıp çıkarılarak bayraklaştırılmış formüller, bir iki noktacığı unutmuyorlar mı?

Devamı gelecek sayıda

AYÖD

(Baştarafı sayfa 7'de)

dönemidir. Bu anlamda ayrı örgütlenmelere gidilmesi, aslında «Gençliğin Devrimci Eyleminin Birliği»nin sağlanmasına giden yollarda birer adımıdır.» Öyle ya dağınıklığı meşru göstermek için gerekçe hazır; «saflaşma dönemi(?)». Bu anlamda ayrı örgütlenmelerin artması gayet doğal; diğer gruplar, «siyasi iflasın doruğuna» geldiklerinden, gençlik hareketini tek başına alıp götüren bir siyasetin başını çektiği örgütlenmelerde kalırlarsa eriyip gidebilirlerdi(!) Bu gruplar ayrı örgütlenmeye giderek, kendilerini ve çevrelerindeki bir miktar «pasifist unsurları karantinaya alarak» biraz daha uzun müddet varlıklarını sürdürebilirlerdi(!). Nasıl olsa gençlik «doğru siyasî çizgi çevresinde saflaşıyor»du(!). Mesele böyle konunca «Devrimci Gençlik»çilerin AYÖD'den ayrılmalar karşısındaki umursamazlıkları tabii bir olay olurdu... Nitekim öyle de oldu. Örneğin İstanbul'da İYÖD kapatılır kapatılmaz 7 kişinin İstanbul Dev-Genç'i kurmaları, AYÖD'ün bu duruma gelmesiyle adının Ankara Dev-Genç olması ve baştan DGDF oluşturulurken diğer gruplara karşı gösterdikleri tavırlar bu «saflaşma» sürecine «hız verdikleri»(!) göstermiyor mu?

AYÖD'ün dağılışında suçu tek başına Yönetim'e yüklemek sorunu tek yanlı koymak olur. Muhalefetteki gruplar da Yönetim kadar AYÖD'ün dağılışından sorumludurlar. Şöyle ki:

TSİP, TİP, İlerleme gibi siyasetler, AYÖD'de hakim olamayınca «Kitle örgütleri» tavırda partiye bağımlı, örgütsel olarak bağımsız» olma prensibini kendi **oportünist** anlayışlarına alet ederek, ayrı örgütlenmelere gitmişlerdir. Oysa bize ustaların öğrettiği, bu prensibin tutarlı mücadele ve ikna metoduyla hayata geçirilebileceğidir. Yoksa ayrı örgütlenmelere giderek değil. Bu eğilimler, bu davranışlarıyla, kendilerinin Gençlik kitlesinden tecridini sağlamışlardır. Bugün İDG, SGB gibi örgütlerin demokratik kitle örgütlenmesiyle uzak yakın hiçbir ilgisi yoktur.

HK, HB, PDA gibi siyasetler ise, «AYÖD'ün aldığı kararlar devrimci ise uyarız, değilse uymayız» diyerek demokratik Merkeziyetçilik ilkesine uymamış, örgüt içi anarşinin, yani çok başlılığın doğmasına neden olmuşlardır. Bunlar kendi tekkelerini kurabilmek için, Yönetimin otoritesini tanımamış ve kendilerine «Haklı»'!) zemin yaratmaya çalışmışlardır.

Gelelim ayrılışı en fazla gürültü çıkartan KSD (Kurtuluş Sosyalist Dergi)nin gerekçeleri ve tutarsızlıklarına:

«KURTULUŞ»un İKİ YÜZLÜLÜĞÜ :

«Kurtuluş için ileri»nin «Bir kez daha «DG—DY» ve «AYÖD» üzerine» konulu özel sayısı şunları belirterek başlıyor :

«AYÖD, bugün ne bir demokratik kitle örgütüdür, ne de Ankara'da gençliğin anti-faşist mücadelesini yönlendirebilecek güçtedir. AYÖD bugün DG—DY'cilerin bir grup örgütlenmesi bir tekke örgütü durumuna dönüşmüştür. Bizim için de AYÖD çatısı altında mücadele etmenin, AYÖD içinde kalmanın hiçbir anlamı kalmamıştır.» Daha sonra «ülkemizde gençlik örgütlenmesinin mevcut durumu» tahlil edilirken şöyle deniyor: «Bugün ülkemizde her siyasî grubun **kendi tekke örgütünü açtığı** veya buna zorlandığı bir noktaya gelmiş bulunuyoruz (abc, Dev. Derleniş) Bunlara örnek olarak İDG, YDGD, DGB, SGB, TİP gösterilerek devam ediliyor. «Ve daha bu şablonu diye bildiğimiz grupların tek tek nasıl gençliği ayrı örgütlemeye çalıştığı her geçen gün daha açık bir şekilde görülmektedir.»

Buraya kadar yazılanları büyük ölçüde onaylamamak elde değil. Sonra devam edilerek Ankara'da, genel olarak da Türkiye'de DG'nin «bölücü tavırları» ortaya konuyor. Yazının son kısmı ise şöyle:

«Önümüzdeki acil görevler nelerdir?»

Bir kere biz Kurtuluş'çu gençlik olarak kendi örgütlenmemizi dağınık bırakmamak kararındayız. Bunun için de; 1 — Ankara'da ayrı bir dernek kuracağız. Bu derneğimizin ilkeleri anti-emperyalist, anti-faşist, anti-şovenist ilkeler olacaktır. Bir ilkeleri demokratik kitle örgütlerinin eylem programı için kabul eden diğer gruplarla ilişkiler kuracağız ve onların da böyle bir örgütlenme içinde yer almaları yönünde çaba sarfedeceğiz.»

Afallayıp kalıyorsun. İyi ama be kardeşim: «bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu» diyesi geliyor insanın.

Hani «AYÖD bugün DG-DY'cilerin bir grup örgütlenmesi, bir tekke örgütü durumuna dönüşmüş»tü ve bu sebepten «AYÖD içinde kalmanın hiçbir anlamı kalmamış»tı, hani «bugün ülkemizde her siyasî grubun kendi tekke örgütünü açtığı veya buna zorlandığı bir noktaya gelmiş» bulunmaktaydık? Yani sen bu «zorlamaya» dayanamayıp boyun eğdiğini mi söylemek istiyorsun? Üstelik bu kendi örgütlenmen içine diğer grupları da çağırıyorsun!. Hayır «Kurtuluşçu gençler»imiz! Kimse kellesini uçurasın diye sana boynunu vermez.

Devam edelim.

«2 — Geneldeki örgütlerimizi (KARADENİZ DEV-GENÇ, AKDENİZ DEV-GENÇ, ANADOLU DEV-GENÇ ve diğer mahallî örgütlerimizi) tek bir çatı altında birleştireceğiz.» Pes doğrusu... Hem aylardır DGDF'ye bağlanmıyor diye yakın, hem de DG'nin gerekçelerine haklılık kazandıracak şekilde KARADENİZ DEV-GENÇ'i, AKDENİZ DEV-GENÇ'i «geneldeki örgütlerimiz» olarak nitelendir. Bu da yetmezmiş gibi «grup örgütlenmelerinin yanlışlığını ve teşhir edilmesi gerektiğini sürekli vurgularken birdenbire Türkiye çapında «kendi gençlik örgütlenmeni» kur.(!).

Bakın yedikleri naneyi gözlerden saklamak için, hemen arkasından nasıl doğrular sıralanıyor?

«Eğer gençlik örgütlenmesinin dağınıklığını ve mevcut örgütlerin hepsinin birer grup örgütlenmesi olduğu gerçeği üzerinde duruyorsak, önümüzde, bu alandaki çalışmalarımız da, üzerimize düşen görevlerin de ne olduğu kendiliğinden ortaya çıkacaktır.

«Birincisi mevcut örgütlenmelerin yanlışlığı ve grup örgütlenmeleri olduğu sık sık teşhir edilmeli ve bunların demokratik kitle örgütleri olamıyacağı vurgulanmalıdır.

«İkincisi, doğru örgütlenmelerin(...) siyasi çizgilerin, gençlik kesiminde ortak çalışmasından ve ortak örgütlenmesinden geçtiği sık sık anlatılmalı, bunun propagandası yapılmalı, bu doğrultuda diğer grupları pratikte tavır almaya zorlayacak yöntemler geliştirilmelidir.»

Yani arkadaşlarımız kendi ağızlarıyle kendilerini mahkûm ediyorlar. Bir yandan «üzerimize düşen görevlerin birincisi» olarak «grup örgütlenmelerinin demokratik kitle örgütü olamayacağı vurgulanmalı ve teşhir edilmeli» denirken; diğer yandan da «kendi örgütlenmemizi dağınık durumda bırakmama» gibi mükemmel bir açıksözlülükle, önce Ankara'da bir dernek kuracaklarını sonra da «geneldeki örgütlerini» birleştirerek Türkiye çapında «grup örgütlenmelerini» oluşturacaklarını söylüyorlar. Doğrusu böylesi bir açıksözlülüğü(!) Kurtuluş'tan beklemiyorduk.

«Süper» oportünist çizgiler bile kendi örgütlenmelerini kurarken, birlik anlayışlarını —sosyal emperyalizme karşı olmak veya anti-Maocu, anti-goşist olmak gibi ilkelerle kendi potaları altında birlik anlayışlarını dobra dobra koyuyorlar. Hem en çok birlikten yana bir grup gibi görün hem de çaktırmadan eline geçen her fırsatta ayrı örgütlenmeni kur.

Arkadaşlarımızın bu iki yüzlülüğüne karşı vereceğimiz en iyi cevap yine kendi bildirilerinden olacaktır; «Devrimci dürüstlükten, alçakgönüllülükten yoksun olanlardan bir gün gelir devrimci gençlik ve emekçi halklarımız hesap soracaktır.»

Görüldüğü gibi sorunun özünde yatan neden, grupların içine düştüğü «kendinden başka otorite tanımama» anlamındaki, anarşizm hastalığıdır. Grupların AYÖD'ü grup çıkarları doğrultusunda kısır çalışma yapılacak yer olarak görmesi AYÖD'ün dağılışına yol açmıştır. Grup çıkarını, sosyalizmin çıkarından üstün görme anlayışı burada da kendini göstermiş, AYÖD = «Devrimci Gençlik» sözü fiiliyattan resmiyete sıçramıştır.

NE YAPILMALI

Daha önce de belirttiğimiz gibi, bugün sosyalistlerin karşısında duran en önemli, en acil görev: Proletarya Partisini yeniden örgütlemektir. Bizler bu ortamda, bütün görevlerimizi bu sorunun çözümüne yardımcı olacak şekilde hayata geçirmeliyiz. Yani düşünce ve davranışlarımız **Birliğe** yönelik olmalıdır.

Dimitrov, Politik birliğe varmak için öncelikle eylem birliğini sağlamanın gerektiğini vurguluyor ve bunu şöyle açıklıyor:

«Politik birliğin ilk şartı olarak, neden ilk önce eylem birliği kurulmalıdır?

«Çünkü sermayenin ve faşizmin saldırıları püskürtmek için — Emekçilerin çoğunluğu Kapitalizmi devirmek için ortak bir Siyasi platformda birleşmeden önce bile— Eylem birliği mümkündür ve zorunludur. Bu arada, genel çizgiler etrafında görüş birliğine varmak ve Proletaryanın vereceği kavganın hedeflerini tesbit etmek için uzun bir süre gerekmektedir. Görüş birliği ise, en iyi şekilde, Sınıf düşmanlarına karşı birlikte savaşırken —bugün— kurulmalıdır.» (F.K.B. Cephe).

İşte devrimciler soruna bu açıdan yaklaşmalıdır. Gençliğin eylem birliğini sağlamak için tek örgütte birleşmelidir. Çünkü kalıcı eylem birliği, **Örgütsel Birlik** olmadan mümkün değil-dir?.

Dimitrov gençliğe «...emekçi gençliğin hayati çıkarlarına yabancı olmayan, yeni tip kitle gençlik örgütlerinin kurulmasını, Partiyi kopya etmeden, gençliğin tüm çıkarları için savaşacak olan, onu, sınıf kavgası, Proleter Enternasyonalizmi ruhunda, Marksizm-Leninizm ruhunda eğitecek ÖRGÜTLERİN KURULMASINA GİDEN YOLLAR, ÇALIŞMA BİÇİMLERİ VE METODLARI bulmanız gerekir» (G.İ. Notlar s. 97) diyor.

Gruplar, Örgütsel birliği yani Eylem birliğini sağlamak için anlayışla dayanışmalı, Gençliğin tek ve merkezi örgütü yeniden kurulmalıdır. Oluşturulacak yeniden örgütlenmenin, tekrar dağılmaması için BİRİM DERNEKLERİNİN FEDERASYONLAŞMASIYLA OLUŞAN, SAĞLIKLI BİR ORGAN İŞLEYİŞİ OLAN —Bu sayede Demokratik Merkeziyetçilik ve Eleştiri-Özeleştiri mekanizmasının işleyebildiği— Demokratik bir kuruluş ve çalışma metodu izlenmelidir. Bizler bu yolda çaba harcamalıyız.

Yine Dimitrov usta «Sosyalist gençlik örgütlerinin gerçekten **Yeniden kurulabilmesi** ve kitle çalışmalarının, Birleşik Cephenin ve genç-

(Devamı sayfa 15'de)

«Kurtuluş Sosyalist Dergi» Nasıl Kurtulur? (II)

KURTULUŞ VE MAHİR BEZİRGANLIĞI

Kurtuluş Devrimci Gençlik Dergisi ile girdiği polemiklerde geçmişin istismarı konusunda şöyle der : «Herşey bizce, açık olarak ortadadır. Bu arkadaşların, 'geçmişi savunanlar' olarak kendilerini lanse etmeleri ve diğerlerini geçmişi inkâr etmekle suçlamaları, çok gülünçtür. **Sağda solda, mirasyedi pozlarında dolaşmaları artık yeterli değildir.** 1971'in şanlı direnişini ve bu tarihsel döneme damgalarını - inançları uğrunda ölüme giderek - basanların adlarını istismar edip, **genç arkadaşların duygusal yanlarını okşamak ve geçmişe tapınmak artık çıkar yol değildir.**» (a.b.ç.) (Kurtuluş «Devrimci Gençlik» ve «Gençliğin Devrimci Eyleminin Birliği» Üzerine sayı : 3 s: 89)

Devrimci Gençlik Dergisini böyle suçlayan Kurtuluş «1971'in şanlı direnişini» nasıl istismar eder? Görelim :

Kurtuluş adına «Yol Ayrımı» dediği bir dizide «1971'in Şanlı direnişi»ni değerlendirir. Bunun aynı zamanda bir özeleştiri olduğu belirtilir. «Yol Ayrımı», «Evrim Devrim Aşamaları», «Öncü Savaşı Üzerine» gibi yazılarda 1971 hareketi değerlendirilir. Mahir Çayan'ca öncülüğü yapılmış olan «Öncü Savaşı» teori ve pratiğine Marksist - Leninist bir görünümle eleştiriler getirilir. Bir taraftan M. Çayan'ın düşünce - davranışı yerin dibine batırılırken, bir yandan «1971 Şanlı silahlı direnişi» denerek göklere çıkarılır.

Özü «Öncü savaşı» teori ve pratiğinde yatan 1971 hareketine «direniş» demek doğru mudur? Kurtuluş kendisi «... bu tarihsel döneme damgalarını -inançları uğrunda ölüme giderek - basanlar» diyor. Peki «inançları uğruna ölüme gidenler» in inançları ne idi? Artık bilmeyen olmasa gerektir: Kurtuluş'un da uzun uzun eleştirdiği «Öncü Savaşı» düşüncesidir. Davranış ta o düşüncenin (inancın) hayata geçirilmesi olmuş ve bu uğurda ölüme gidilmiştir. «Öncü Savaşı» teorisi ise Kurtuluş'un Devrimci Yol'u sık sık köşeye sıkıştırmaya çalıştığı gibi bir «direniş» bir savunma teorisi değildir. Tam aksine bir saldırı adı üzerinde «suni dengeyi bozmak için» bir «Öncü Savaşı» dır. Kurtuluş «Öncü Savaşını» teorik olarak yerden yere vururken ona niçin «1971 şanlı silâhlı Direnişi» diyor? «Genç arkadaşların duygusal yanlarını okşamak» ve «geçmişin prestijini» sömürebilmek için. Yani Mahir Çayan'ın teorisinin tüm yanlışlığını kendince ispat etmesine rağmen onun inancı uğruna ölmeyi bilen yiğit yanını «THKP'nin prestijini» bezirganca sömürebilmek için.

1971, DİRENİŞ Mİ? SALDIRI MI?

Bakın Kurtuluş kendisi «Öncü Savaşı» nın «direniş» değil saldırı olduğunu nasıl koyar:

«71, oligarşinin kanlı saldırısı sonucunda «**mevzileri terketmemek**» için «**savaşmak zorunda kalınarak**» başlamamıştır. 71, Kesintisiz II-III'de konulan ideolojinin bir ürünüdür. Ve, 71'i, **zorunluluk** sonucu başlamış, sürmüş ve mağlup olmuş bir eylem olarak görmek Kesintisizlerin dolayısıyle de öncü savaşının, silâhlı propagandanın temelli inkârıdır. Kurtuluş. «Devrimci Yol Bildirgesi» Üzerine Bir Kaç Söz. sayı: 16 s: 27)

Kurtuluş kalemşorları başkalarını eleştirirken ne kadar da rahatlar... 1971'in ne olduğuna Kurtuluş'tan devam edelim:

«Gördüğümüz gibi kesintisiz devrim II-III de özgün öncü savaşının, yani silahlı propagandanın görevi her şeyden önce suni dengeyi kırmaktır. Ve temel mücadele metodu olarak kabul edilmektedir. Bazıları temel mücadele metodunun hayata geçirilmese dahi gene de temel mücadele metodu olarak kalabileceğini iddia etmek cüretini gösterdiler. Bu, cevaplandırmaya dahi değmeyecek ölçüde büyük bir zırvalıktır....... yoruma yer bırakmayacak bir kesinlikle de işe silâhlı propoganda ile başlamak gerektiği vurgulanmış, ayrıca arkadaşlarımız (Kastedilen Devrimci Gençlik Dergisi) anlamakta zorluk çekmesinler diye de hayata geçirilmiştir.» (Kurtuluş: Öncü Savaşı Üzerine sayı: 7 s: 41)

Kurtuluş'un da «anlamakta zorluk çekmemesi için hayata geçirilmiştir.» dememiz gerekiyor. Zaten Kurtuluş onun bir saldırı olduğunu çok iyi anlıyor ve en çok eleştirdiği nokta da «Evrim-devrim» meselesinin yanlış konulması objektif-subjektif şartlar gözetilmeden «Öncü Savaşı» vermek için saldırıya geçilmesidir. Bu görüş te şöyle eleştirilir :

«... Suni denge üçüncü bunalım dönemi ülkelerinde baştan beri varolan bir olgu olarak görülmektedir. «Suni denge hangi mücadele biçimi temel alınarak bozulacaktır?» sorusuna verilen yanıt ta, bilindiği gibi «Öncü Savaşıyla» şeklindedir Bu bize yalnızca ve yalnızca, öncü savaşını başlatabilecek bir parti olduğu taktirde her dönemde silâhlı propogandanın temel mücadele yöntemi olarak ele alındığını, silâhlı eylemin objektif şartlarının başından beri varolduğunu başka bir deyişle Evrim ve Devrim aşamalarının ta başından beri iç içe girmiş olduğunu yani çakıştığını anlatır

«Bu nokta herhangi bir tartışmaya yer bırakmayacak ölçüde açıktır. Söz konusu edilen evrim ve devrim aşamalarının iç içe olması, hareketin evrimci formuyla devrimci formunun iç içe girip tek bir harekete indirgenmesidir. Nicel değişiklikle nitel değişiklik tek bir hareket olarak sürmektedir. Hareketin böylesine tek bir biçime indirgenmesini diyalektik kabul etmez. Bunu savunan tek bir görüş vardır: O da yazının başında açıkladığımız **doğurucu evrim teorisi** dir. Diyalektik dışıdır.» (Evrim ve Devrim Aşamaları. Kurtuluş: sayı 2 s: 18 - 19) Dikkat edilsin eleştirilen Mahir Çayan'dır. «Diyalektik dışı» fikirler ileri süren ve davranan; böylece Marksizm dışına düşen ama yine de: «proletaryanın öz gücüne dayanma eğilimi» (Kurtuluş sayı: 2 s: 78) olan «71 şanlı silâhlı direnişi» dir. Kurtuluş hangi yargısında samimidir acaba? Birinci yargısını (71'in antidiyalektik oluşunu) uzun uzun kanıtlamak ihtiyacı duyduğuna; ikinci yargısını (71'in şanlı silâhlı direniş oluşunu) ise sadece ajitasyonla geçiştirdiğine göre birinci yargısında daha samimi. Ayrıca pratiğiyle de «Öncü Savaşı»nı reddettiğine göre 71 hareketinin teorice anti-diyalektik, yani anti Marksist - Leninist olduğunu kabul ediyor. Bu teoriden Marksist - Leninist pratik çıkamıyacağı ise bellidir. Kurtuluş'un bir türlü dilinin dönmediği bu harekete gerçek adını vermek. Çünkü «genç arkadaşlar duygusal» olarak «THKP'nin Prestiji» ne tutkun. Kurtuluş THKP ile bağlarını kesince koparsa, gençlikten kopacağını, tabansız kalacağını anlıyor. Böylece gelinin «hem ağlarım, hem giderim» hesabı «hem söverim hem överim.» ile durumu idare etmeye çalışıyor. Bu demagojik burjuva metoduyla bir yere varılabilir sanıyor. Bu metodun kaçınılmaz zırvalamalarını örneklemeden geçmeyelim :

«Çünkü 1960 sonrası koşullarında **gerçek sosyalist aydınlar** çıkarken, dönemin «**gerçek proletarya partisinin olmadığı**, revizyonizmin hakim olduğu» koşullarında, hem bir tepki (aynı zamanda onun bir zıddı) hem de proletaryanın öz gücüne dayanma eğilimi ile gerçek işçi sınıfı aydınına yaraşanı harekete geçerek yaptılar.» (Kurtuluş Yakın Geçmişin Tarihsel Önemi sayı: 2 s: 78 (a.b.ç.)

1971 hareketine yapılan bu övgü Kurtuluş'un kendi anlatımında bile öldürücü çelişkiler taşıyor. «Gerçek proleterya partisinin olmadığı» «1960 sonrası koşullarında gerçek sosyalist aydınlar» çıkabilir mi? Hiç bir parti deneyi geçirmemiş, partinin demir disiplininden geçmemiş bırakalım aydını, işçi bile **gerçek sosyalist** olamaz. Neyse geçelim. Aynı yazıda bir sayfa sonra ise 1971 hareketi için şöyle denir :

«... Artık bu gençlik hareketinden çok, bu hareketin en ileri unsurlarını proletaryanın ideolojisini benimsedikleri ve kavradıkları ölçüde **onun öz gücünü, kurmayını yaratmaya yönelik bir atılım söz konusuydu. Buna, bu çabaya yönelik gerçek atılımın bir «provası» da denebilir.**

«Ama bu atılım, bu yiğit direniş; kanlı bir terörle, şiddetle bastırıldı, ezildi. Burjuvazi ilk kez bu derece kanlı bir terörle saldırıyordu. Bu bile 1971 hareketinin kendi zıddını yaratması olarak bakıldığında, hareketin ve yenilginin niteliğini gösterir. Çünkü burjuvazi kendisi için en tehlikeli olan bu atılımı klâsik taktiklerle ve tevkiflerle geçiştiremezdi... Evet ardından yenilgi yılları... Hemen her hareketin ezilişi... **Küçük burjuva hayallerin duman gibi dağılışı...**» (Kurtuluş Yakın Geçmişin Tarihsel Önemi sayı: 2 S: 79) (abç)

Aktardığımız kısacık pasajda kaç yanlış bir arada... **Birincisi:** «Gençlik hareketinin en ileri unsurları proletaryanın ideolojisini benimsedikleri ve kavradıkları ölçüde onun öz gücünü» değilse de (çünkü proletaryanın öz gücü yine proletaryadır.) «kurmayını yaratmaya yönelik ne yaparlar? Biliyoruz, Lenin'in «Ne Yapmalı»da uzun uzun anlattığı proletaryanın öncü, devrimci, keşif kolu PROLETERYA PARTİSİNİ teoride ve pratikte kurar yürütürler. Leninist bu düşünce - davranış yordamının «Öncü Savaşı» ile, «atılım» ile bir ilişkisi olabilir mi? Tam aksine birbirlerine zıtlıklarını «Ne Yapmalı?» yı ve M. Çayan'ı okuyanlar açıkça bilirler. İşin asıl tuhaf olan tarafı bunu Kurtuluş da biliyor. Ve eleştirip durduğu nokta da hep bu «Öncü Savaşı» tezi ve onun teorik temelleri. Ama «THKP nin Prestiji» Kurtuluşa' bu tutarsız sözleri söyletip duruyor. **İkincisi:** «Buna, bu çabaya yönelik **gerçek atılımın bir «provası»** da denebilir.» demekle proletarya partisini kurmak için yine böyle bir atılım ama bu kez «**gerçek atılım**» mı yapılacaktır? 1971 bu gerçek atılımın bir «provası» idi mi denilmek isteniyor? Yani Proletarya Partisi yine bir «Öncü Savaşı» ama bu kez **Gerçek Bir Öncü Savaşı** ile kurulacak mı denmek isteniyor? Hiç de değil.

Kurtuluş tüm çabasını «Öncü Savaşı» nın çıkmazını isbata yöneltmiştir. Ama «1971'in şanlı silâhlı direnişi» ni bazan «atılım» da denilse övmek gerekiyor. Çünkü «1971'in prestiji» miras kalmıştır. Onu kaptırmamak gerekmektedir. İnsan bilimci dürüstlüğün yerine, bezirganlık demagojisini geçirince böyle zırvalamaktan kendini alamaz elbette.

Üçüncüsü : İkinci pragrafın ilk cümlesinde: «**Ama bu atılım, bu yiğit direniş** deniyor. Yine bezirganlıktan «atılım» ile «Direniş» sözcüklerinin siyah kar sözündeki «siyah»la «kar» sözcükleri kadar birbiriyle tepiştiğini farkedemiyorlar.

Dördüncüsü : «Çünkü Burjuvazi kendisi için en tehlikeli olan bu atılımı» lafı ne derecede samimi. Biliyoruz burjuva düzenini değiştirmek için ütopik sosyalizm, Anarşizim, (Rusya'da özel adıyla Narodnizm) gibi düşünceler ve davranışlar oldu. Bunlar burjuvaziyi gelip geçici de olsa korkuttular. Ama burjuvazi için gerçek tehlike, aslında tek tehlike Bilimcil Sosyalizm oldu. Tehlike olmaktan da öte ilk olarak 1917 Ekiminde burjuvazinin çanına ot tıkayarak dünyanın altıda birinde burjuvaziyi tarih sahnesinden sildi. Şimdi dünyanın üçte birinde burjuvazi mezara gömülmüş durumda Bilimcil Sosyalizmce. Dünyanın üçte ikisinde ise burjuvazinin günleri değilse de yılları sayılı. Yani burjuvazi için tek tehlike, gerçek tehlike proletaryanın Marksizm-Leninizmin gösterdiği yoldan örgütlenerek (partileşerek) tüm ezilen halka öncülük ederek kapitalizmi yenmesi, sosyalizmi kurmasıdır. Oysa Kurtuluş bize «Öncü Savaşı» nın «anti diyalektik» olduğunu söylemişti. Böyle saçmalık olamaz. Ya diyalektik (Marksist - Leninist örgütlenme ve devrim) «burjuvazi için en tehlikelidir» Ya da antidiyalektik (Öncü Savaşı) «en tehlikelidir.» Eğer «bu atılım» (Öncü Savaşı), burjuvazi için «en tehlikeli» ise, diyalektik (Marksist - Leninist) düşünce davranış «en tehlikeli» değildir sonucu çıkıyor. Kurtuluş yine «1971' in prestijini istismar» uğruna zırvalamış olduğunun farkında bile değildir.

Beşincisi: «Küçük burjuva hayallerinin duman gibi dağılışı...» demekle Kurtuluş meşrebini yine koymuş oluyor. Dedik ya: hem söver hem över. Ya da hem övüyor hem sövüyor.

«**Dev-Genç hareketinin genel olarak küçük burjuva sosyalist nitelikli olması** belli eğilimleri de içerisinde taşıması demekti. **İçinden M.L.** (Bu da Marksizm-Leninizmin Kurtuluş jargonuna göre şifrelenmesi oluyor. Hazretler bir sürü lüzumsuz tekrarı kısaltma gereği duymazlar ama nedense Maksizm-Leninizmi sık sık böyle kısaltırlar. Her halde iki sü-

per devletçi, Sosyal Emperyalistçi, Maocularımızdan fazlaca etkilenmişler. D. Derleniş) **Unsurları çıkarması onun genel karakterini değiştirmemişti.»** a.g.y. s: 79) (a.b.ç.)

Sonuç olarak : Yukarıda verdiğimiz örnekler gibi daha bir çok örnek bulunabilir. Biz uzatmamak için bu kadar örnekle yetinelim. Merak edenler Kurtuluş'lara kabaca göz atmakla bile benzer bir çok örnek bulabilirler. Asıl önemli olan bu örneklerin azlığı çokluğu değil, hangi amaçla kullanıldıklarıdır. **Onu açıklamaya çalışalım :**

Kurtuluş Devrimci Gençlik Dergisi ya da Devrimci Yol'u eleştirirken sık sık onların şu çıkmazını göstermeye çalışır: «Öncü Savaşını gerçekten savunuyorsan uygulamalısın. Uygulayamadığına göre **geçmişin eleştirisini - özeleştirisini yapmalısın.»** Bu tür polemiklerle Devrimci Yol'u «Öncü Savaşı» yapması için provoke etmek istemediklerini, bu yolun çıkmaz olduğunu göstermeye çalıştıklarını da ekleler. Kendileri de 1971 hareketi karşısında aynı durumdadırlar. Ya hareketi gerçekten Marksist - Leninistçe değerlendirip Proletarya Partisi yolunda nefer olacaklar, ya da geçmişi her şeyiyle savunmasa da savunur görünüp geçmişin prestijini sömüreceklerdir.

Kurtuluş, «1971'in Şanlı Silâhlı Direnişi» yerine sadece bir kelime değişikliği ile; «1971'in Şanlı Silâhlı Saldırısı» dese ne olur? Görünüşte pek bir şey olmaz gibi, ve zaten 71'in «saldırı» olduğunu kendileri de söylüyorlar. Ama «saldırı» sözünü özellikle eleştirecekleri, inkâr edecekleri zaman kullanıyorlar. Yani «1971 bir saldırı idi, ama yanlış bir devrim anlayışına (Öncü Savaşı) dayanan, yenilmesi kaçınılmaz olan bir saldırıydı.» demek istedikleri zaman «saldırı» sözcüğünü kullanıyorlar. Fakat mesele övmeye daha doğrusu kendi deyimleriyle «1971'in prestijini sömürmeye» gelince «direniş» sözcüğünü yeğliyorlar. Yani «1971 direnişi, 50 yıllık revizyonizmin zıddına, ilk olarak **proletaryanın kendi gücüne dayanma eğilimi** (!) olarak şanlı idi. Biz de o mirasın varisleriyiz» demek istiyorlar. İşte bu ikiyüzlü oportünizmin iğrenç taktiğidir. «Saldırı» olunca yanlış olan hareket, «direniş» yaftası takılınca doğru değilse bile «şanlı» olarak yüceltilecek ki parsa toplansın. «İnkâr ediyorsun» diyeceklere «Şanlı diyorum. Nasıl inkâr etmiş olurum?», yanlışı savunuyorsun diyenlere «yanlış bir saldırı olduğunu söylüyorum. Nasıl savunmuş olurum?» denmek isteniyor Kurtuluş kalemşorları böylece belki kısa bir süre sonra Türkiye burjuva politika arenasından bir yıldız gibi kayacak olan Demirel'in «dün **dündür, bugün bugündür.» demagojisine taş çıkar**tacak bir oportünizme düştüklerinin farkında bile olamıyorlar.

Sorduğumuz soruya tekrar dönelim: Kurtuluş «1971'in Şanlı Silâhlı Saldırısı» dese ne olur? O zaman şimdi kendilerinin Devrimci Yol'a sordukları soru kendilerine sorulur: «1971 madem ki sana göre «Şanlı Saldırı» dır sen niçin saldır mıyorsun?» denir. Kurtuluş'un bu soruya verecek cevabı olamaz. Tek cevap davranmak olabilir. Onun da imkânsız olduğunu herkesten iyi Kurtuluş kalemşorları biliyorlar. «1971'in Yanlış Silâhlı Saldırısı» denmekle yetinilse malûm «1971'in prestiji» var. En uygun, en kaypak söz «1971'in Şanlı Silâhlı Direnişi» ile bulunmuş olur. Artık rahatça hem övmek, hem sövmek, iki yüzlü oportünizmi uygulayıp nam ve şan ve taban sahibi olmak mümkün kılınmış olur. Ama bilim varmış, ama proletaryanın ve halkın çıkarları varmış, boş ver beyim, sen tekkeye bak. Ne çabuk ve ne güzel yükseliyor....

YAKIN GEÇMİŞ NEYİN «ŞABLONCULUĞU» DUR?

Kurtuluş bugünkü Türkiye sol hareketini;

1) Çin şabloncuları

2) Sovyet şabloncuları

3) Türkiye'ye özgü yolu arayanlar, diye 3 kategoriye ayırır. Geçmiş için de «40 yıllık sovyet devrim şabloncuğu» der. Fakat 1971'in ne olduğu açıklanmadan geçiştirilir. Eğer geçmiş «40 yıllık Sovyet devrim şabloncuğu» yapmış ise bu enaz Türkiye devrimcileri kadar III. Enternasyonalin Stalin'lerin, Dimitrov'ların hatasıdır. (Aslında böyle bir hata söz konusu değildir ya çünkü Leninist devrim öğretisi evrenseldir. Onu elbette ülkenin şartlarına yaratıcı bir şekilde uygulamak gerekir. Geçmiş programlar bu bakımdan bugünkü Kurtuluş'tan fersah fersah ileridir.) Lenin'lerin, Stalin'lerin yolunda olduğunu söyleyen Kurtuluş'un bir kere daha ağzından çıkanı kulağı duymamıştır.

Kurtuluş tüm geçmiş ve bugünkü «ilerlemeci» eğilimleri açıkça «Sovyet Şablonculuğu», «Halkın..» eğilimlerini yine açıkça «Çin Şablonculuğu» ile **suçlarken 1971 için şu kapalı cümleleri kullanır :** «... Yaratıcılarının küçük burjuva dünya görüşleri, MDD yi kısa zamanda Burjuva Demokratik Devrim (BDD) ye dönüştürdü. Önce Çin keşfedildi. Sonra Türkiye rahatlıkla Çin'e benzetildi MDD ne istiyorsa her şey yaratıldı. 40 yıllık, kopyacılık, reçetecilik anlayışı, dünyanın ikinci büyük ve Sovyet Devriminden farklı bir yolla devrim yapan ülkenin örnek alınması onun kopya edilmesi bu «Marksist» anlayışı için gerçekten kolaydı ve olağandı.

«İlerde göreceğimiz gibi tümüyle bile olmasa Küba Devriminin keşfi de (bir dönem Güney Amerika'da v.b.) bir ölçüde de olsa aynı eğilimleri doğuracaktır. Çünkü Marksizm henüz ülkemizde doğma olarak anlaşılıyor, eylem klavuzu olarak ülkenin somut tarihsel koşullarına canlı bir biçimde uygulanması temel ilkesi kavranılamıyordu.» (Kurtuluş. Yakın Geçmişin Tarihsel Önemi Sayı : 2 s: 67)

İlk paragrafta söylediklerini haydi anladık. Fakat ikinci paragrafta söylenen «Küba Devrimini keşfedenler», Kurtuluş'un ağzıyla konuşursak Küba Devrimi Şablonculari kimlerdir?» Sorusunun Cevabı «ileride göreceğimiz gibi» dir. Bu yazının «ilerisi» bu soruya cevap vermeden biter. Fakat Kurtuluş'un 7. sayısında yayınlanan «Öncü Savaşı **Üzerine» yazısında Mahir Çayan eleştirilirken yine** hiç açıkça «1971'in Şanlı Silâhlı Direnişi» Küba devrimi şabloncuğu yaptı» denilmeksizin Küba devrimi ile karşılaştırılır. Küba devriminin şartlarının nasıl anlaşılamadan Türkiye'ye uygulanmak istendiği anlatılıp, eleştirilir. Bu da yine açıkça yapılmaz Mahir Çayan yerine Regis Debray'ın görüşleri eleştirilerek yapılır. «Debray gerçekten Devrimde devrim'-yapıyordu, ama bu bir 'karşı devrim' idi. »denir. Kurtuluş'tan «1971 Küba devriminin şabloncuğu ya da kopyacılığı idi» gibi açık bir cümle aktarmayı çok isterdik. Ama böyle bir cümle bulmak mümkün olmadı. Var da biz görmemiş isek Kurtuluş'tan ricamız bu eksiğimizi gidermesidir. Ama Demirel'in «gözlerime bakın ne demek istediğimi anlarsınız» dediği gibi Kurtuluş'un da satır aralarına baktığımız zaman yukarıda söylediğimiz sonucu çıkarmak zor olmayacaktır. Ama onlar hem uzak geçmişin hem de «yakın geçmişin» tüm teorik verilerini inkâr edip «Türkiye'ye özgü yolu açacaklar» dır: Bu inkârlarına karşılık Türkiye üzerine şimdiye dek hiç bir tez getirmemiş olsalar da... Ama «geçmişin Prestiji» onların varlığı için yeterlidir. Modern çağda teorisiz gerçek hiç bir hareket olamaz. Kurtuluş da bu kaypak tavrını bırakıp açık teorisini koymazsa kısa vadede «geçmişin prestiji» kendilerini kurtarmaya yetse bile, uzun vadede yetmeyecektir: Türkiye sol hareketinden bir yıldız daha kayacaktır.

KURTULUŞ YAKIN GEÇMİŞİ «İSTİSMAR EDERKEN ONU GEÇMİŞTE GERÇEK YERİNE KİM OTURTTU :

Kurtuluş'un «1971 hareketinin prestijini» sömürmek, «İstismar» edebilmek için nice tutarsızlıklara düştüğünü gösterdik. Bu hayli uzun eleştiriye **gerek var mıydı? Evet vardı. Çünkü Kurtuluş 1971** hareketinin Leninistçe bir değerlendirmesini yapmadıkça (Lenin'in Narodnizme karşı davranışına ulaşamadıkça) Sosyalist Devrimci çizgide kalmak hatasına düşüyor. Bu da hem Kurtuluş'a hem de Türkiye Sosyalist Hareketine zararlar veriyor, verecek.

1971 hareketi kabaca 1900 ler öncesi Rusya'sının Narodnizmine benzer.

Narodnizmden farklılıkları ise

1) Narodnizmin çapına ulaşamamıştır.

2) Narodnizmin tarihsel bir haklılığı vardır. 1971 hareketinin ise Lenin'in 1897-98 lerde mahkum ettiği hareketi tekrarlamakta, hem de Leninizm adına tekrarlamakta hiç bir tarihsel haklılığı yoktur. Şöyle ki:

Narodnikler'e gerçek çıkar yolu gösterecek ne bir geçmiş tutarlı hareket ne de bir lider vardır. 1971 Türkiye'sinde bütün hatalarına, eksikliklerine rağmen 50 yıllık bir partili sosyalist mücadele geçmişi ve sosyalistleri sürekli uyaran partisiz ve kitlesiz hareketlerin Marksizm-Leninizm olmadığını bıkıp-usanmak nedir bilmeksizin anlatan, yazan bir lider, Dr. Hikmet Kıvılcımlı vardır. Eğer Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın 1960 sonrası ürünleri incelenirse, **özellikle 1967'lerden sonraki ürünleri incelenirse,** «**Sosyalist**» gazetesinin çabası gözden geçirilirse, sürekli uyarı ve öneri sunulduğu ve ana halka olarak «başta işçi sınıfımız gelmek üzere» tüm halkımızın teşkilatlandırılmasının geldiğini anlatmıştır. Halkı teşkilatlamanın ise **Proletarya Partisinin Reorganizasyonu** (yeniden örgütlenmesi) ve **Halk Kurtuluş Cephesinin** kurulması ile başlayıp yürüyeceğini göstermiştir. En son «Anarşi Yok! Büyük Derleniş!» broşürü bu çabanın özetinin özeti olarak salık verilir.

1971 yılı 12 Mart arifesinde **Sosyalist**'te gündemi «**Devrimci Derleniş ve Proletarya Partisi**» olan bir açık oturum ilanı yayınlandı. Katılacak olanlar: **Dr. Hikmet Kıvılcımlı, Mihri Belli, Mahir Çayan'dı.** Diğer iki kişinin katılmaması üzerine 6 Mart 1971 de Hukuk Fakültesi Konferans Salonunda «Durum Yargılaması» adıyla, Dr. Hikmet Kıvılcımlı tarafından bir konferans verildi. Bu konferans sonra SOSYALİST gazetesinde yayınlandı. (16 Mart 1971'den başlayarak) Şimdilerde ise broşür olarak kitapçılarda mevcut. Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın o güne dek yaptığı tüm uyarıları bir kenara bıraksak bile, bakın o **konferansta «GENÇ TÜRKLER : Çete yaratıcıları» bölümünde gençlik hareketine nasıl yaklaşır :**

«**Yığınla ilişki** ne olabilir? İşçi sınıfının bizim atacağımız parolaları benimsemesi için hemen elde edilmesi gereken hedefler göstermek nasıl olur? Sorusuna da, gene aynı, bizim o broşürü yazan sevgili, değerli arkadaşımızın, genç arkadaşlarımızın pasaj aldıkları «**İki Taktik**» te şöyle bir pasaj var. Onu ibretle okumak lâzım.

«**Günlük ayrıntılı çalışmalarda güçlerin hazırlanmasını küçümsemek hiç bir zaman akıldan geçmez.»**

«Sınıfın günlük, ayrıntılı çalışmaları içinde olacağız bir kere, ki attığımız sloganı sınıf, —devrimci sınıfsa— benimseyebilsin. Ve buna örnek gösteriyor. O zaman, orada en az ihmal edilen de buymuş. Ondan sonra o parlak, kuvvetli, keskin, büyük devrimci sloganlar atılmış. Bakın ne diyor:

«**Partinin...»** diyor. Hiç unutmamamız gereken bir sözcük bu. Ortada bir «**Parti**» var önce. Siyasi iktidar savaşı yapan memleket ölçüsünde, dünya ölçüsünde bir «**Parti**» var. Ve:

«**Partinin,** diyor usta, **tek bir komitesi yoktur ki, tek bir semt komitesi yoktur ki, bu yönetici organların tek bir toplantısı yoktur ki, tek bir fabrika gurubu yoktur ki, dikkatini, zamanının ve gününün yüzde 99'unu, önemi 1895 ten beri kabul edilmiş bulunan o görevlerin yerine getirilmesine harcamış olmasın.»**

«Demek ki, oradaki devrimciler, hem «**Parti**» içinde ordulaşmışlar, hem de yığın içinde, yığının hiç bir günlük kavgasını ihmal etmemişler. O kadar ki, her komite, her semt komitesi, her fabrika içinde yığının, işçi sınıfının her günkü problemlerini yüzde 99 çalışma konusu yapmış. Ve bunu, bu çalışma konusunun önemini de, 1895 olaylarından beri ağır basar görmüş.

«1895 olayları, biliyorsunuz, o ülkede işçi sınıfının geniş grevlere geçmesi ve büyük üniversite gençliğinin de bu grevlere geniş ölçüde katılması biçiminde bir gelişmedir. Türkiye'de, nedeni uzun bir tarihi gelişimle, işçi sınıfımızın her günkü sınıf savaşı daima yerin altında boğulur durumdaydı. Ama, orada 1895 te, bizde 1970 yılının hiç değilse 16 Haziran'ında hemen suyun yüzüne çıktı.

«İşçi sınıfını, artık bugün... Gazeteler hiç bir zaman gereği gibi ele almıyorlar. Ama, hepimiz, biraz işçi havadislerini eğer izliyorsak, kıyıda köşede görüyoruz. Her gün, her fabrikada direnişler, işgaller, grevler... Sistematikman, adeta bir harman yangını gibi: Biri sönmeden öteki patlıyor, öteki sönmeden daha öteki. Ve bu, Türkiye'nin yarı ekonomisini temsil eden İstanbul ölçüsünde olduğu gibi, artık İstanbul çevresine de sığmıyor. En ücra Anadolu semtlerimizdeki işçi sınıfının çalıştığı işletmelere de yavaş yavaş giriyor. oralarda da görülüyor.

«Şimdi, sınıf bu durumda iken, bizim yüzde 5 emeğimizi bile bu sınıf olaylarına harcamadığımız göz önüne konursa, o halde devrimci eylemi-

mizin soyut doğruluğu nasıl etken olabilir? Bunu unutmamak lazım.

«Örgüt konusunda da, gene bu açı birinci derecede önemli oluyor. Diyor ki usta :

«Bana komite üyesi olmaya elverişli işçi yok denildiği zaman, rahatsız oluyorum.»

«Türkiye'de çoğu devrimci arkadaşların, aydın devrimci arkadaşların tepkileri, adeta içgüdüyle bu oluyor. E. canım, hani falan. Ama, Usta Diyor ki: böyle bir şey söylediniz mi, ben rahatsız oluyorum. Yapmayın bunu, diyor. Ve ondan sonra da, şunu belirtiyor:

«Komitelere...» Hangi komitelere? **«Parti»** komitelerine

«Komitelere işçileri sokmak, yalnız ideolojik bir görev değildir.»

«Yani, soyut bir düşüncenin gereği, işçi sınıfına da bir paye verelim, anlamında değildir, diyor.

«Aynı zamanda, siyasi bir görevdir de. İşçilerin bir sınıf iç güdüleri vardır. İşçiler kısa bir siyasi çalışmayla sağlam sosyalist olurlar.» diyor. **«Bütün kalbimle, her komitemizde 2 aydın için 8 işçi bulunmasını dilerim, temenni ederim»**, diyor.

«İşte, bizim **Genç Türkler** yoldaşlarımızın diyeyim, en çok ihmal ettikleri bu ikinci problem. Parlak, çok büyük, doğru sloganlar, parolalar atmak yetmiyor. Mutlaka, onlara yüzde 1 önem veriyorsak, yani enerjimizin yüzde birini oraya harcıyorsak, usta öyle diyor, yüzde 99'unu da sınıf içinde harcıyacağız. Ve somut olarak ta teklif ediyor, lütfen, bir aydının 4 tane işçi koyun yanına, komiteler böyle olsun, diyor.

«Bu kısa gerçekler bütün somutluğu ile önümüze çıkınca **Genç Türk** arkadaşlarımızın nereleri ihmal ettiği kendiliğinden anlaşılıyor. Tabii bu ihmal edilince, büyük yığın unutuluyor.

«Türkiye'de bugün, artık hepimizin bildiği, burjuva istatistiklerinin koyduğu (1965 istatistiğinde): Üç milyon küsur gündelikçi insan var. Bunun bir milyonu kapıkulu, memur, falan filan taifesi diyelim. İki milyon üretimde çalışan işçi sınıfımız var. Bu kadar muazzam bir sınıf. Ve bu sınıf, hiç değilse son yıllarda, burjuvazinin Finans-Kapital zümresinin o tahammül edilmez baskısı ve tahakkümü, altında, artık her an, her saat, her fabrikada, her işletme yerinde sınıf savaşına girmiş.

«Böyle bir sınıfı biz ihmal edersek, onun dışında kaldığımızda, (zaten azınlıktayız) kolayca **ezilebiliriz**, evvela. Yani kendi emniyetimiz açısından yanıltı içine düşeriz. Fakat, eğer devrimci isek ve **devrimciliğimiz sosyal devrim anlamına geliyorsa, ki odur bilimsel sosyalist devrim,- her** devrimin, tarihte her olayın, her büyük değişikliğin olduğu gibi, sosyal devrimin de birinci şartı: **Büyük yığınların o devrimden yana** düşünüp davranmalarıyla sağlanır. Büyük yığınlar dışında sosyal devrim düşünmek hayal olur. Ayrıca da, biz düşündük mü, **kendimize de yazık** olur.

«Bu duruma en çok **acımak**, bu durumun üzerinde durmak hepimizin görevi olmalıdır kanısındayım. Bu durum ihmal edildiği içindir ki, **Genç Türklerimiz**: adeta **Çete Yaratıcıları** diyebileceğimiz, yani **Gerilla** yaratıcılığı içinde, devrimcilik gerçekleştirmek ister duruma girdiler, giriyorlar. Onların o büyük, güzel, hatta kahramanca eylemlerini küçümsemek, hiçbirimizin elbette hatırından geçecek kadar saygısızlık göstermesine yer vermez. Elbet onları selamlarız, yürekten benimseriz. Ama bazı, acı da olsa, gerçekleri birbirimize hatırlatlatmazsak, bizim kardeşliğimiz, devrim arkadaşlığımız nerede kalır?

«O açıdan, ben, bu **Çete Yaratıcılığı** diyebileceğimiz (Türkçesi çete, Gerilla işte İspanyolcası) durumundan kurtulma yollarını elbirliğiyle aramanın zamanı geldiğini, hatta çok ta geçtiğini bir saniye bile unutmamak gerektiği kanısındayım.» (Dr. H. Kıvılcımlı. Durum Yargılaması. s: 17-19)

1971 hareketi -daha tam anlamıyla başlamadan bile- bilimin (Marksizm-Leninizm) klavuzluğunda, kaçınılmazca hangi sonuçlara gideceği ve bu sonuçlardan kaçınabilmenin tek yolunun yine bilimin gösterdiği gibi Proletaryanın devrimci öncüsü **Proletarya Partisinin Reorganizasyonu** olduğunu bıkmadan usanmadan anlatmıştır.

Şimdi 1971 hareketi yaşanıp bittikten sonra Kurtuluş'ça nasıl değerlendiriliyor. Bu değerlendirmesinde kurtuluş oportünizm batağında kimlerle buluşuyor. Onu görelim.

Kurtuluş'un Mayıs 1977'de çıkan 12. sayısında Deniz'lerin anısına yayınlanan **«6 Mayıs 1972 Proletaryanın Devrimci Bayrağının Bir Kez Daha Yükseldiği Gündür»** başlıklı yazının, başlığının hemen altında siyah dizilmiş şu satırlar vardır:

«İleriye doğru atılan her adım, her gerçek ilerleme, bir düzine programdan daha önemlidir.» (Marks Engels, Gotha ve Erfurt programının eleştirisi. s: 20)

1971 hareketinin tüm yiğit devrimcileri, elbette, bütün yanlışlıklarına rağmen kahramanlarımızdırlar. **Ama onları överken hareketin yanlışlarını** kabul etme hatasına düşüyorsak; bu onların anısına yapılacak en büyük darbe olur, şehit olmak pahasına bize sundukları deneyleri, doğru kavrayamazsak, şehit olmaları boşa gitmiş demektir.

Kurtuluş, Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, ve Hüseyin İnan'ın yiğitliklerini överken yukarıdaki sözü kullanmakta haklı mıdır? Haksızlığını Lenin Usta'dan görmeden önce Kurtuluş'tan bir alıntı daha yapalım: Burada, yalnız Deniz'ler için değil, tüm «1971 Silâhlı Direnişi» için yukarıdaki sözler şöyle kullanılır:

«1971 **Silâhlı Direnişi yenilmiştir. Bu** döneme damgasını vuran örgütler dağılmıştır. Ama Türkiye devrimci mücadelesini ileriye götüren, ona sıçrama yaptıran bir görev yapmışlardır. Marks — Engels'in şu sözleri 1970-72 Türkiye'sine tam da uygun düşer: «İleriye doğru atılan her adım, her gerçek ilerleme, bir düzine programdan daha önemlidir.» (Kurtuluş. A.g.y. s: 19)

Bu düşünce Lenin'in «Ne Yapmalı?» da eleştirdiği **ekonomistlerin** düşüncesinin ta kendisidir. Ve **Lenin'in** bu düşünceyi **eleştirirken** kullandığı planı, **Kurtuluş**, bu düşünceyi **savunurken** kullanır Bunu **nasıl** yaptığını, **nasıl hem Lenin, hem de Ekonomist** (Raboçeye Dyelo) olduğunu, göreceğiz. (Burada okuyuculardan özel bir dikkat rica edeceğiz):

«.. Bizim hareketimizin gerçek durumunu azıcık bilenler, Marksizmin geniş ölçüde yayılmasının, teorik seviyenin belli bir ölçüde düşmesine sebep olduğunu görmeden edemezler. Hareketin pratik öneminden ve pratik başarılarından ötürü, pek az teorik eğitimi olan, giderek teorik eğitimden tamamen yoksun bulunan bir çok kimse harekete katılmışlardır. Bundan,**Raboçeye Dyelo**'nun, bir zafer edasıyla, Marks'ın «gerçek harekette her adım, bir düzine proğramdan daha önemlidir» yolundaki sözlerini aktarmasının ne kadar yanlış bir tutum olduğunu anlıyabiliriz. **Bir teorik kargaşalık döneminde, Marks'ın bu sözlerini tekrarlamak, bir cenazede yaslılara 'gözünüz aydın!' diye kutlamaya benzer.** (a.b.ç.) Üstelik Marks'ın bu sözleri, ilkeler bölümünde eklektisizmi **sert biçimde eleştirdiği** Gotha Programından alınmadır. Marks, parti liderlerine, eğer birleşmemiz gerekiyorsa, o halde hareketin pratik hedefleri yararına aranızda anlaşın, ama ilkeler üzerine pazarlığa girişmeyin ve asla teorik 'tavizlerde' bulunmayın diye yazmıştır. **Marks'ın fikri buydu, ama gene de aramızda onun adına teorinin önemini küçültmeye çalışanlar var!»** (a.b.ç.) (Lenin «Ne Yapmalı?» s: 31-32)

Lenin'den yaptığımız bu alıntıda eleştirilen görüş, yukarıda gördüğümüz gibi Kurtuluş'ça savunulan görüştür. Yani Kurtuluş Lenin'in karşısında dört dörtlük Ekonomist pozisyonundadır.

Lenin sözüne şöyle devam eder :

«Devrimci teori olmadan devrimci hareket olamaz. (A.b.ç. işin tuhaf tarafı; biraz aşağıda göreceğimiz gibi, yukarıdaki sözlerini unutmuşçasına Kurtuluş'da Lenin'in bu aynı cümlesinin altını çizmektedir. İnsan «bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu?» demekten kendini alamıyor.) **Oportünizmin propogandasının, pratik eylemin en dar biçimlerine gönül kaptırmayla elele gittiği bir zamanda bu fikir üzerinde ne kadar direnseк yeridir.** (A.b.ç.) Üstelik Rus Sosyal - Demokratları için teori, çok defa unutulan üç başka etkenden ötürü de önemlidir: birincisi,...— (Lenin. a.g.e. s: 32)

Lenin'in bu sözleri Kurtuluş'ta şu karşılığı bulur :

«Bugün, yenilgiden dersler çıkarmak, yanlışı doğruya çevirmek, doğruyu bir üst düzeyde programlaştırmak başlıca görevimizdir. Özellikle bugün **'Devrimci teori olmadan, devrimci hareket olmaz.'** (A.ç. Kurtuluş.) sözü bizim için çok büyük bir önem taşır. Bunun önemi nereden gelir?» (Kurtuluş a.g.y. s: 19)

Lenin'in paragrafı şöyle devam eder: «Birincisi, partimizin henüz kurulma süreci içinde bulunuşu, ayırdedici çizgilerinin henüz belirli bir hal almakta oluşu, hareketi doğru yoldan saptırmaya çalışan öteki devrimci fikir akımları ile henüz kozunu paylaşmamış oluşu. Son zamanlarda, tam tersine, (daha çok önceleri Akselrod'un Ekonomistlere bildirmiş olduğu gibi) Sosyal Demokrat olmayan devrimci eğilimlerin bir yükselişine tanık olmaktayız. Bu şartlar altında ilk bakışta önemsiz gibi görünen bir yanılgı, bizi en kötü sonuçlara sürükleyebilir, ve hizipler arasındaki çatışmaları ve görüşlerdeki en küçük ayrılıkların bile kesin olarak belirlenmesini lüzumsuz saymak için, insanın burnundan ötesini görememesi gerekir. Şu ya da bu 'nüans' ın güçlenmesi, Rus Sosyal - Demokrasisinin geleceğini uzun yıllar için etkileyebilir.» (Lenin a.g.e. s: 32-33)

Kurtuluş'ta bu bölümün karşıtı şudur :

«Birincisi, Türkiye'de proletaryanın devrimci partisi yoktur. Bu görevin yerine getirilmesi süreci, Marksizm-Leninizmin doğru bir tarzda kavranması (kavratılması) (Kurtuluş kendisi Marksizm - Leninizmi çoktan kavramıştır (!) bir de kavratabilirse (!) mesele hallolacak. D. Derleniş) ve ülke somutuna uygulanması, proletaryanın bağımsız siyasetinin yaratılması sürecidir. Bu bakımdan her türden revizyonist ve sosyal şöven çizgilerle hesaplaşmak gerekiyor. Bu teorinin ve teorik mücadelenin önemini daha da arttıran bir etkendir.» (Kurtuluş a.g.y. s: 19)

Yani Kurtuluş bu kez Lenin'e karşı Lenin pozundadır. (!), Lenin'le aynı şeyi tekrarlıyor görünür. Tabii Lenin'ce dupduru konan meselenin Kurtuluş'ta vulgarize edilmesi hariç.

Lenin'de sözün devamı :

«İkincisi, Sosyal - Demokratik hareket, özünde, uluslararası bir harekettir. Bu, sadece, şovenizmle mücadele etmemiz gerektiği anlamına gelmez, aynı zamanda genç bir ülkede yeni başlayan hareketin, ancak öteki ülkelerin tecrübelerinden yararlanabildiği takdirde başarılı olabileceği anlamını da taşır. Bu tecrübelerden yararlanabilmek için bunları sadece bilmek, ya da en son kararları kopya edivermek yetmez. Gereken şey, bu tecrübeleri eleştirici gözle inceleyebilmek ve bunları bağımsız olarak **deneyden geçirebilmektedir. Çağdaş işçi sınıfı** hareketinin ne muazzam ölçüde büyüdüğünü ve kollara ayrıldığını takdir eden kimse, bu görevi yerine getirebilmek için ne büyük teorik güçlere ve siyasi tecrübeye (Aynı zamanda devrim tecrübesine de) **muhtaç olduğunu anlıyacaktır.» (Lenin, a.g.e.** s: 33)

Kurtuluş'ta (vulgarize) karşıtı :

«İkincisi, uluslararası sosyalist hareket bir bunalım içindedir Bu bunalımın başlıca iki kutbunu oluşturan Sovyet ve Çin tezleridir. Bu iki sapmanın bir çok ülkede olduğu gibi ülkemizde de yansıması dogmatizmi geliştirmiştir. Teorinin yol göstericiliği, somut koşulların somut tahlili bir tarafa itilmiş, teorinin kısırlaştırılması ve şablonculuk öne çıkmıştır.» (Kurtuluş. a.g.y. s: 19-20)

Lenin'de devam :

«Üçüncüsü, Rus Sosyal - Demokrasisinin ulusal yörevleri öyledir ki, dünyada hiç bir sosyalist parti böylesiyle karşılaşmamıştır. İlerde, bütün halkı, otokrasinin boyunduruğundan kurtarma işinin bize yüklediği siyasi ve örgütsel görevler üzerinde durma fırsatını bulacağız. Bu noktada biz, sadece, **öncü savaşçı rolünün ancak en ilerici teoriyi kendisine kılavuz edinmiş olan bir parti tarafından yerine getirilebileceğini** belirtmek istiyoruz. Bunun ne demek olduğunu anlıyabilmek için, okuyucu, Rus Sosyal - Demokrasisinin Herzen gibi, Belinski gibi, Çernişevski gibi ve 1870-1880 döneminin o parlak devrimci seleflerimizi hatırlasın; Rus edebiyatının şu anda edinmekte olduğu dünya ölçüsündeki önem üzerinde dursun; ve bundan başka... ama bu kadarı yeter!» (Lenin. a.g.e. s: 33)

Kurtuluş'ta bu konuda karşıt koymak mümkün değildir: Ama yine de Lenin'i taklit etmiş olmak için (illa üçlemek zorunlu imiş gibi) şu paragraf konur :

«Üçüncü olarak da, bu kaosun öncelikle ideolojik - teorik platformda parçalanması gerçekleşmeden ileriye doğru adım atmanın imkânsız olmasıdır. (Kurtuluş. a.g.y. s: 20)

Bu paragraf ise aslında Lenin'deki «üçüncü» şıktan ziyade, hemen o paragrafı izleyen, numarasız şu paragrafın, Vulger tekrarıdır :

Ecevit

(Baştarafı sayfa 1'de)

CHP - BAĞIMSIZLAR KOALİSYONU

Yalnız bu perdeye bir bölüm daha eklendi: CHP-Bağımsızlar koalisyonu. Bilindiği gibi AP' den istifa eden 11 Milletvekili, ikinci MC'nin kuruluşuna güven oyu veren bağımsız bir milletvekilini de yanlarına alarak, 12 kişilik bir bağımsızlar gurubu oluşturdular. Bunun dışında 2 CGP, 1 DP, 2 bağımsızı da sayarsak toplam 17 oluyor. CHP'nin, Meclis başkanı hariç, 213 milletvekiliyle toplam 230 oy oluyor. Yani güven oyu almaya yetecek bir rakam. Ama çok kritik, hemen tersine dönebilecek bir aritmetik Finans beyleri gerektiğinde işi böyle sallantıda bırakmayı pek iyi becerirler.

Böylece, CHP-AP koalisyonunu oluşturmaya çalışırken bir kaç manevra daha yapmak gerekiyor. Bu yüzden CHP - Bağımsızlar formülüyle geçici bir süre durumu idare edecekler. Çünkü Finans Oligarşisinin «güçlü hükümetlere» ihtiyacı var. İçine düştükleri bunalım çok derin. Kurtulmaları halkın iliğine dek sömürülmesi, cebindeki parasının son meteliğine dek alınmasıyla mümkün. Zira para dilendikleri Uluslararası sermaye ve onun sözcüsü İMF'den ancak bu şartlarla «yardım» koparabilecekler. Onun ise hiç taviz vermeye niyeti yok. Nitekim istediği tedbirleri yerine getiren II. MC'ye vermesi gereken ve normal türden olan, 45 milyon dolarlık «telafi kredisi»ni bile vermedi. Nedeni ise II. MC'nin yaptığı zamlara karşı halkın tepkisini biraz olsun frenleyebilmek için memurlara 1000 TL. yakacak zammı vermesiydi. IMF ise her ne pahasına olursa olsun halka vermemeyi, almayı öneriyordu. Bu da başta halkın en bilinçli kesimi olan devrimciler gelmek üzere, tüm emekçilerin sindirilmesiyle ve bunu becerebilecek «güçlü hükümetlerle» mümkündür. Ve zaten CHP - Bağımsızlar koalisyonu olasılığı belirir belirmez Finans beylerinin legal örgütü TÜSİAD baklayı ağzından çıkardıydı: «AP-MHP-MSP koalisyonunun, CHP - Bağımsızlar koalisyonu ile değiştirilmesi yolundaki güncel olasılık, Türkiye'nin sorunlarının çözümünde yeterince güven verici bulunmamıştır.» Ve CHP-AP koalisyonu isteklerini bir daha açıklıyorlardı. (Cumhuriyet. 21.12.1977).

Yine AP içinde iken CHP-AP koalisyonunun en ateşli savunucularından Sinop Milletvekili İşgüzar yaptığı açıklamada koalisyonun sıkıyönetimle desteklenmesi gerektiğini söylemişti. (Cumhuriyet. 6.12.1977). Ne yapsın piyoncuk? Kendisine empoze edilen bu görüşü uluorta ağzından kaçırıvermişti.

Özetlersek; Finans-Kapitalistlerin arzusu olan «Güçlü Hükümet» ya CHP-AP koalisyonu ya da açık faşist diktatörlük («Kaos»)tür. Ama en çok üzerinde durdukları CHP-AP koalisyonudur. Bundan önce ise, geçici bir süre için, CHP - Bağımsızlar (CHP-Mini AP) koalisyonu sadece kale (CHP-AP koalisyonu) kapısını açacak koç başı olarak kullanılacaktır.

DUYURU

Bilindiği gibi 4. sayımızdan itibaren gazetemizin fiyatını 400 krş. yapmıştık. Artan kâğıt ve baskı fiyatlarından dolayı bu sayımızdan itibaren fiyatını 500 krş. yapmak bir zorunluluk oldu.

Okuyucularımızdan özür dileriz.

İKİ SÜPER

(Sayfa 6'dan devam)

lı taht kavgalarına katılmışlar; bir gün sıranın kendilerine de geleceğinden; aynı silahın dönüp kendilerini de vuracağından habersiz, binlerce partilinin ezilmesinde, kıyılmasında önemli görevler almışlardır. Bu beyinsiz işgüzarlıklarının mükafatı olarakta ÇKP'nin en yüksek yönetim organlarına getirilmişlerdir. (Tabii Mao Zedung tarafından)

Ve bu adamlar, bugün (tıpkı kendilerinin bir zamanlar başkalarına yaptığı gibi), «Vatana ihanet etmekle, ülkede kapitalizmi geri getirmek istemekle, emperyalizmin ve sosyal-emperyalizmin ajanı olmakla» suçlanmakta ve zindana tıkılmaktadır. Tabii daha alt kademelerdeki, öldürülen, tutuklanan, görevden alınan ,sürgün edilen daha ne kadar parti üyesi var bilemiyoruz. Bu konuda kesin bir rakam vermemiz mümkün değil. ÇKP bir açıklama yapmıyor. Fakat, Onbirinci Kongrede Başkan Hua: «Dörtlü Çete»nin takipçilerine karşı mücadeleyi, önlerindeki görevlerinin birincisi olarak koyruğuna göre demek kıyım işi hala bitirilemedi. Bu meseleyi Başkan Hua şöyle dile getiriyordu kongrede:

«Hata yapan fakat kazanılabilecek olan bütün bu insanları elimizin tersiyle bir kenara itmemeli, onları eğiterek tavırlarını değiştirmelerine yardımcı olmalıyız. Kadroların ve kitlelerin yüzde doksan beşinden fazlasıyla ancak bu şekilde birleşebilir, «Dörtlü Çete» ile ciddi suçlar işlemiş ve tövbe etmek istemeyen bir avuç yeminli takipçilerini azami şekilde tecrit edebilir ve darbelerimizi onlar üzerinde yoğunlaştırabiliriz.» «Eleme işi, Parti Komitelerinin birleşik önderliği altında aralıksız sürdürülmeli ve eyaletler, belediyeler, özerk bölgeler ve merkezi bakanlıklar özgül şartların ışığında bu işi aşamalı olarak ve gruplar halinde bu yıl ya da biraz daha sonra esas olarak bitirmiş olmalıdır.» (Onbirinci Konvre Belgeleri. s: 64)

Çeteyle yalnızca siyasi ve örgütsel çizgi alanında hesaplaşmakla kalmamalı, teorik düzeyde, felsefe, ekonomi politik ve bilimsel sosyalizm alanında da eleştirmeliyiz ki onların her alandaki zararlı etkilerini kökünden kazıyalım.» (A.g.e. s: 63'

Evet, 12 Ağustos 1977 de toplanan ÇKP. XI ci Kongresi önündeki birinci görevini böyle koyuyordu işte. Ne diyelim Allah yardımcıları olsun.

Eğer, Mao sonrası iktidar mücadelesini (daha doğrusu taht kavgası demek gerekir) «Dörtlü Çete» denen ekip kazansaydı, hiç kuşkumuz olmasın ki o da aynı şekilde davranacak; Hao Guo-feng ekibini partiden «kazımak» isteyecekti. Çünkü her iki ekibin de inandığı din «Mao Zedung Düşüncesi»ydi. O «düşünce» ise şöyle buyuruyordu onlara: «Burjuvazi Komünist Partisinin içindedir. Onu başka yerde aramayın!» İşte, o yüce «Düşünce»nin sadık dervişleri Mao ölür ölmez bu ilahi buyruğu yerine getirme savaşına giriştiler: Parti içinde aradılar Burjuva Ajanlarını. Ve buldular. Her biri için diğeri burjuva ajanıydı. «Mao Zedung Düşüncesi»ne göre parti içindeki bu burjuva ajanlarını ezmek (kendi deyimleriyle «kökünden kazımak») gerekiyordu. Onun için kutsal cihat başladı. Her iki ekip te pir aşkına saldırdı. Mübalaga cenk olundu. Sonunda Hua Guo-feng ekibi zaferi (onlara göre bu işin adı «Büyük Proletar Kültür Devrimi» dir.) kazandı. Yenenler, yenilenlere: «Dörtlü Çete» adını taktı. İşte «Dörtlü Çete» hikayesi bundan ibarettir.

«Mao Zedung Düşüncesi» ne göre, birinci «Kültür Devrimi» artık sona ermiş:

«Şimdi çete devrilmiştir ve biz Başkan Mao'nun talimatına uygun olarak ülkede istikrar ve birliğe ulaşabiliyor, ülkede büyük bir düzen sağlıyabiliyoruz. Böylece, Dörtlü Çete»nin ezilmesi, onbir yıl sürmüş olan Birinci Büyük Proletar Kültür Devrimimizin zaferle sona ermesidir.» (Hua Guo-feng. Onbirinci Kongre Belgeleri s: 53)

Evet böylece Çin'de adına «Büyük Kültür Devrimi» denen trajedinin üç sahnelik (birinci sahne: Liu Şao-Çi, ikinci şahne: Lin Biao, üçüncü sahne ise: «Dörtlü Çete»nin tasfiyesidir.) birinci perdesi kapanmış oluyordu. Fakat bu kapanan trajedinin sadece birinci perdesiydi. Çünkü, «Mao Zedung Düşüncesi»ne göre: «Kültür Devrimi» niteliğinde siyasal devrimler gelecekte birkaç kez tekrarlanacaktır. (Hua Guo-feng A.g.e. s: 53)

Bakalım, oyunun ikinci perdesi ne zaman açılacak ve yeni kurbanlar kimler olacak? ... «Mao Zedung Düşüncesi», ÇKP'de mahkum edilmediği sürece, aynı kanlı sahnelerin tekrarlanması bizce de kaçınılmaz olacaktır.

Buraya kadar yaptığımız incelemede göstermeye çalıştığımız Mao'cu «Kültür Devrimi»yle Leninist Kültür Devrimi arasında zerrece benzerlik yoktur.

Özetlersek:

Leninist Kültür Devrimi: Marksist teorinin rehberliğinde çağdaş bilim ve teknolojinin özümlenmesi demek olan Proletar Kültürle kitlelerin silahlandırılması ve bu kitlelerin bilinçli eylemiyle sosyalizmin inşasının başarılmasıdır. Tabii ki partinin önderliğinde.

Mao'cu «Kültür Devrimi»yse antika toplumlarda görülen, «cebren ve hile ile» tahtı el geçirme yöntemlerinin (bizantizmlerinin) bir komünist partisi içinde uygulanması ve bu uygulanmanın teorileştirilmesidir. Bu teorinin, üstü Marksist kavramlarla örtülmüş olsa da, özü anti-marksisttir.

Kurtuluş

«Engels'in 1874 de, Sosyal - Demokrat harekette teorinin önemine dair söylediklerini buraya aktaralım. Engels, bugün aramızda moda olduğu gibi, Sosyal - Demokrasinin büyük mücadelesinin **iki biçimini değil** (yalnız siyasi ve ekonomik mücadeleyi **ilk ikisiyle eşit tutuyor**. Engels'in, hem pratikte, hem de siyasi bakımdan güçlenmiş olan Alman işçi sınıfı hareketine öğütleri, bizim bugünkü meselelerimiz ve çatışmalarımız bakımından o kadar eğiticidir ki, uzun zamandan beri zorlukla elde edilebilen Der Deutsche Bauernkrig'in önsözünden uzun bir pasajı buraya aktarmamızdan ötürü okuyucunun alınmıyacağını umuyoruz:» (Lenin. a.g.e. s: 33-34) (Ama biz umamıyoruz: çünkü uzun alıntılarla okuyucularımızı yeterince sıktığımızı sanıyoruz. Yalnızca okurlara «Ne Yapmalı?» dan sözü geçen bölümü (yalnızca o bölümünü mü?...) okumalarını salık vermekle yetiniyoruz.)

Lenin «Marks'ın fikri buydu, ama gene de aramızda onun adına teorinin önemini küçültmeye çalışanlar var!» demişti. Biz ise «Lenin'in fikri buydu, ama gene de aramızda onun adına teorinin önemini küçültmeye çalışanlar var!» demeliyiz. Hem de daha kötü bir metodla: hem küçümseyerek hem büyüterek. Yine iki yüzlü oportünizmin metodunu kullanarak.

Kurtuluş, sırf «geçmişin prestijini istismar» edebilmek için okuduğunu bile anlayamamakla, Ekonomistlerle aynı oportünizm batağına düşebiliyor. Ardından, o bataklıkta, Lenin'den çalınan bir kayığa binip, ne yaptığını bilmezce sonu olmayan yolculuklara çıkabiliyor. Osmanlının deyimi ile de: «herkesi kör, alemi sersem» sanarak Ekonomizmi Leninizm diye yutturmaya çalışıyor.

Kurtuluş, dönüp dönüp ideolojik mücadelenin en önemli sorunumuz olduğunu söylemekle, fakat (ustalara sadık görünmek için doğruları tekrarlarken) davranışta tersini uygulamakla, Marksizm - Leninizm yaptığını sanıyor. Oysa bu Marksizm - Leninizm olmuyor: sadece oportünizmini gizlemek için ustalara sığınmak oluyor. Bu metodla da Kurtuluş, her şeyden ve herkesten önce kendisine yazık ediyor.

Devam Edecek

DÜZELTME

Geçen sayımızda bazı önemli dizgi hataları olmuştur. Dogruları aşağıdaki gibidir.

I. 1. sayfa 3. sütunun 3. paragrafının 18. satırında «doğurmaktadır» kelimesi «doğrurmamaktadır»

II. 7. sayfada 1. sütunda 2. başlık «BURJUVA AYDINI BİREYCİ KARİYERİST OLUR» şeklinde,

III. 12. sayfa 2. sütunun son paragrafının 14. satırında «eşitliği» kelimesi «eşitsizliği»,

IV. 13. sayfa 2. sütun, 2. paragrafının 14. satırında «Çözümleyecek», «Çözümlemiyecek»,

V. 15. sayfa 3. sütunun son satırı: «kurtuluş gene Demokratik Devrim» meselesine bağlıdır. Saygılarımla» olacaktır.

Düzeltir okuyucularımızdan özür dileriz.

DİSK

(Baştarafı sayfa 16'da)
Bu az sayıdaki sosyalistlerin de herhangi bir etkinliklerinin olabileceğini sanmıyoruz. Hele «İlerleme»cilerin malum akıbetinden sonra daha da temkinli olma gerekçesiyle iyice pasif kalabileceklerdir.

İşte sosyalistlerin bu içler acısı durumundan dolayı kongre boyunca CHP'ye karşı sosyalizmi «savunma» şampiyonluğunu «İlerleme»cilerin üstlenmiş olması bizce kongrenin en büyük olumsuzluğudur. Bu olay tüm sosyalistlere bir kamçı olmalı, Türkiye Solunun derlenip toparlanmasından ayrı olamıyacak olan DİSK'te derli-toplu davranarak mücadele boyutlandırılmalıdır.

Yeni DİSK yönetimi, Yeni Ecevit hükümetiyle elele, yeni taktiklerle işçi sınıfını avutma görevini üstlenmiştir. Bunu bazen pervasızca, bazen de sol görünerek (Baştürk'ün yeni yıl mesajında olduğu gibi) hayata geçirmeye çalışacaktır. O halde DİSK yönetiminde veya içinde olsun olmasın tüm sosyalistlere düşen görev tüm sorunların üstesinden gelebilecek bir proletarya partisi yaratma savaşına girmek, özel olarak da DİSK içindeki burjuva siyasetleri olan «İlerleme» ve CHP'ye karşı işçileri bilinçlendirerek aktifçe savaşmaktır.

AYÖD

(Baştarafı sayfa 10'da)
lik arasında birliğin yaratılmasını engelleyen herşeyin cesaretle giderilmesi için, onların, çalışmalarını, en ciddi denetimden geçirmesi ve Yeniden değerlendirmesi..» (a.g.e. s. 98) gereğini vurgularken, âdeta Türkiye'deki gençlik örgütlerine seslenircesine, şöyle diyor;

«Kendi pratik çalışmalarında, kendi propaganda ve ajitasyonunda RM'nin izleyeceği yol şudur:

«1 — «Biz yeter derecede güçlüyüz, yeteri kadar biliyoruz, herşeyi yapabiliriz» gibi sekterliğe varan düşüncelerden (Kendi kendini tatmin etme sekterliğinden) arınılmalıdır

«2 — Her türlü emir verme alışkanlığından vazgeçilmelidir. **İkna yoluyla sorunlar çözümlenmeli** ve diğer Vatan Cephesi Gençlik örgütleriyle, dostça işbirliği uygulanmalıdır» (a.g.e.).

Bütün yukarıda belirttiklerimizin ışığında, bugün, resmî olarak da AYÖD «DG»nin tekkesi durumuna dönüşmüştür. Böyle bir yanlışa ortak olmamak için AYÖD'den ayrıldık. Ancak bu başka bir gençlik örgütünü tanıyacağımız anlamına gelmez. Tüm grup gençlik örgütlenmelerinin dışında kalarak, somut durumlarda ortak davranışlara girerek, gerekirse siyasetler arasında mekik dokuyarak, yukarıdaki grup gözetmeksizin en geniş katılımı bünyesinde barındıracak olan, merkezî, kitlevî, organlı, BİRİM DERNEKLERDEN FEDERASYONA önerimizi işleyeceğiz. Her grubun bu yönde olumlu davranışlar içine girmesi gerektiği inancındayız.

— YAŞASIN ANTİ-FAŞİST, ANTİ-EMPERYALİST GENÇLİĞİN EYLEM VE ÖRGÜT BİRLİĞİ!

— BİRİM DERNEKLERDEN FEDERASYONA!

— YA BİRLEŞMEK, YA ÖLÜM!

— FAŞİZME KARŞI DEVRİMCİ DERLENİŞ!

Ankara'lı Devrimci Derleniş'çi Gençler

ASGARİ ÜCRET

(Baştarafı sayfa 16'da)
renler yanında yer alarak ilgili rakama itiraz etmiştir. İşçi sınıfımızı arkadan hançerlemek ve faşizmin taban bulmasını sağlamak için kurdur dukları MİSK gibi naylon sendikaları vasıtasıyla attıkları «Asgari ücretler 4000 TL olmalıdır v.b.» gibi sloganların sahtekârlık ve faşist demagojiden başka birşey olmadığı, asıl görev ve misyonlarının parababalarına hizmet ve yağcılık olduğu bir kez daha ortaya çıkmıştır.

Açığa çıkan diğer önemli bir nokta da Türk-İş'in ihanetinin belgelenmesi olmuştur. Komisyona gelirken «Asgari ücretler en az 150 TL. olmalıdır» çığlıkları atan bu işçi satıcıları, görüşmeler sonucunda iki kişiye 110 TL. olarak tesbit edilen rakama oy vererek kendi yüzünü teşhir ediyordu. Evet tesbit edilen asgari ücretlerin iki kişiye göre tesbit edilmesini kararın gerekçe bölümünden aynen aktaralım «... Son nüfus sayımına göre, 15+ yaştaki çalışabilir nüfusun 27 milyon civarında olduğu, bilfiil çalışanların 15 milyon civarında bulunduğu ve 0—14 yaş arasında çalışmayan çocukların da 15 milyona yakın olduğu tesbit edilmiş, buna göre çalışan 15+ yaştaki bir kişi ortalama çalışmayan 0—14 yaş arasındaki bir çocuğa bak mak zorunda olduğu ortaya çıkmıştır. Hesap kolaylığı nedeniyle bu oran 1 olarak alınmıştır 15+ yaşta olup da çalışmayanlar bu yöntemde dikkate alınmamıştır. Çünkü bunlar çalışabilir yaşta nüfustur. Bunların dikkate alınması çalışmamaya prim vermek demektir.» (30 Aralık 1977 tarihli Resmî Gazete, s. 18).

İşte Türk-İş ve Hükümet temsilcilerinin üzerinde birleştiği ihanet belgesi. Böyle hayati bir konuda hesapta kolaylık olsun diye oranın 1 olarak alınması gibi gayri ciddi bir karara imza koymak, onun dışındaki çalışamayan nüfusu açlığa mahkûm etmektir. Ayrıca her 15 yaşayan işçi çocuğunu çalışmaya mecbur tutmak, işçi çocuklarına tahsil yapmayın demektir.

Görüldüğü gibi asgari ücret sorunu da bir düzen sorunudur ve çözümü HALKIN DEMOKRATİK İKTİDARINDADIR. Bu düzen sürdükçe gerçek işçi temsilcileri de katılsa sonuç değişmeyecektir.

KONYA PİM ŞUBESİ

(Baştarafı sayfa 16'da)
Ülkemizde, halkımızın kullandığı temel ihtiyaç maddeleri, her türlü araç-gereç emperyalist dediğimiz Amerika ve Avrupa'nın şirketleri ile bunların içimizdeki yerli ortakları tarafından yapılmakta, tüm yeraltı kaynaklarımız (madenlerimiz) ve yerüstü ürünlerimiz de yine bu yabancı şirketlerin (emperyalist tekellerin) ortağı yerli parababaları tarafından sömürülmektedir. Ülkemizin ekonomisine bizler değil, emperyalizmin uluslararası para kuruluşu IMF ve Dünya Bankası hükmetmekte, Amerika ve Avrupa'da alınan kararlarla ülkemizde zamlar, devalüasyonlar yapılmakta, ücretlerin dondurulması sağlanmaktadır.

İşte, memleketimizi bugünkü duruma getiren, halkımızı Amerika - Avrupa Emperyalistlerine sağmal sürü gibi peşkeş çeken yerli bir avuç FİNANS-KAPİTAL dediğimiz PARABABALARI ve bunların kandamarları olan TEFECİ-BEZİRGAN-AĞA çetesi, İşsizlik-Pahalılık Cehennemini yaratmışlardır. Tepeden-tırnağa örgütlü olan bu çete bütün gücünü hem yurtdışındaki ortaklarından hem de teşkilâtlı olmasından almaktadır.

Görülüyor ki, bizde emperyalizm pahalılıktır, işsizliktir, yoksulluktur, bir lokma ekmek için yaban ellere kul olmaya gitmektir. Bugün ülkeyi pahalılık ve işsizlikten kurtarmak; 1919 yılında Yunan'ın İzmir'e, İngiliz'in İstanbul'a Fransız'ın Antep'e buna karşı Mustafa Kemal'in Samsun'a çıktığı günlerdeki kadar ulusal, hayati bir seferberlik konusudur. Tüm emekçi halkımız bu kutsal İkinci Kuvayi Milliye Seferberliğine katıldığı gün işsizlikten, pahalılıktan kurtuluş, bağımsızlık, özgürlük ve demokrasi gerçekleşecektir. Bu da ancak ve ancak emekçi halkımızın siyasi mücadelede zafer kazanıp iktidara geçmesiyle sağlanabilir.

Derneğimiz, PAHALILIK ve İŞSİZLİKLE MÜCADELE DERNEĞİ (PİM) Konya Şubesi elbette bu siyasi mücadeleyi verecek bir kuruluş değildir, ayrıca hiçbir siyasi partiye de bağlı olmayan bir dernektir; herkese parti farkı gözetmeksizin açık olan bir örgüttür.

Amacımız pahalılık ve işsizlikle, piyasa anarşisi ile mücadele, bu mücadelede halkımızın bilinçlendirilmesi ve pahalılıkla mücadelede yararlı örgütlenmelerin (kooperatifler vb.) gerçekleştirilmesi, suni olarak bölünmüş ve hattâ birbirlerine düşürülmüş fıkara yığınlarımızın (ön yargıdan uzak ve parti farkı gütmeksizin) örgütümüz içinde kendi öz çıkarlarının bilincine varmalarına yardımcı olmaktır. Unutmayalım; ÖRGÜTSÜZ HALK KÖLE HALKTIR.

KAHROLSUN PARABABALARININ PAHALILIK VE İŞSİZLİĞİ YARATAN DÜZENİ

YAŞASIN EMEKÇİ HALKIMIZIN ÖRGÜTLÜ MÜCADELESİ.

PİM (PAHALILIK ve İŞSİZLİKLE MÜCADELE DERNEĞİ)
KONYA ŞUBESİ YÖNETİM KURULU

devrimci derleniş

işçi sınıfımızdan

DİSK Kongresi Sosyalistlerimize Neyi Düşündürtmeli?

Devrimci kamuoyunu Aralık ayı içinde en çok meşgul eden konulardan biri DİSK VI. kongresiydi. Uzun tartışmalar, çalkantılardan sonra 22-28 Aralık tarihleri arasında yapılan DİSK VI. Kongresi, yapılışı ve sonuçları açısından oldukça büyük bir önem taşıyordu. Kongreye gelirken koparılan fırtınaların bir kısmına Kasım 1976'da, 5. sayımızda kısmen değinmiştik. O yazımızın sonunda CHP'nin tek başına DİSK'e hakim olmasının mümkün olamıyacağını, işçi sınıfının başını daha iyi bağlayabilmek amacıyla kendine en yakın sol gurupla ittifak yapacağını, bu gurubun da en yakın ihtimalle «İlerleme» olabileceğini yazmıştık. Bu arada «İlerleme»nin biraz yontulacağını da belirtmiştik.

DİSK Kongresinde olması en muhtemel olan bu ittifak gerçekleşmedi. Bunda «İlerleme»cilerin son aylar içinde bardağı taşıran davranışlarının etkisi oldu sanırız. DİSK içinde CHP icazetiyle bazı mevzileri tutan hazretlerin ayakları yerden kesilmişti bir kez. Son iki ayda Maden-İş'in üye sayısını 24 bin artmış göstermeye çalışan «İlerleme»ciler, ayrıca siyasetlerine hiç güvenemedikleri için bölge kongrelerinden seçimle delege getirme yerine, Yürütme Kurulu kararıyla atanmış delegelerle kongreye katılarak ağırlık koymaya çalışmaları ve hamileri olan CHP'li sendikacılara aktifçe cephe almaları sonucu, CHP, DİSK içinde «İlerleme» koruyuculuğunu bırakıyordu. Böylece CHP'lilerin icazetiyle DİSK'te tuttuğu mevzilerle iki yıldır kendi dışındaki tüm sosyalistlere, faşistlere tavır alır gibi davranarak saltanat süren «süper oportünist» akım gücünü belli oranda kaybediyordu. «Süper oportünist» siyasetleriyle etkin oldukları sendikalaıa kendi dışlarındaki sosyalistleri sokmamak için gösterdikleri gayreti faşizme karşı mücadeleyi harcayamayan bu döneklerin tasfiyesi, işçi sınıfımıza bilimsel sosyalizmin ulaştırılmasına daha çok olanak sağlayacak. Sınıf sendikacılığı adı altında reformizm ve sendikalizm siyasetleriyle asıl sınıf uzlaşmacısı olan bu sosyalizm kaçaklarının işçi sınıfı mücadelesine verdikleri zarar bundan sonra daha da azalacaktır.

Yalnız bu tasfiyenin CHP eliyle gerçekleştirilmiş olması ayrıca bir olumsuzluktur. Aslında bu döneklerin, sosyalistlerin öncülüğünde işçi sınıfının tokadıyla bir daha dönememek üzere işçi saflarından atılması en uygun biçim olacaktır. Böyle bir kesin tasfiyenin sağlanamaması, «İlerleme» dışındaki sosyalistlerin dağınık ve güçsüz oluşlarından ileri çeldi. Bu sapık akımın gerçek sosyalist tokadıyla yere serilmeleri öyle geçici ittifaklarla sağlanabilecek birşey değildir. Böyle bir mücadele işçi sınıfının iktidar yolunda önüne çıkan ufak engellerin temizlenmesi anlamında ele alınmalıdır. İşçi sınıfımızın iktidar mücadelesi verecek bir partisinin olmadığı bu ortamda sosyalistlerin partileşme için derleniş yoluna girmeleri ile böylesi mücadeleler daha kolay verilebilecektir.

Oysa bugün sosyalistler henüz bir derleniş yoluna girememişlerdir. Bu yüzden birçok yerde kazanılabilecek mevziler kaybedilmekte, yenilgiler birbirini kovalamaktadır. Bunun hergün görülen örnekleri pek çoktur. En son örnek yine DİSK VI. Kongresi olmuştur. DİSK kongresinde «İlerleme»cilerin bozgunu ne kadar olumlu ise sosyalistlerin yenilgisi de o kadar acıdır. DİSK içindeki sosyalistler (Genel olarak Türkiye Solu bir derleniş yoluna giremedikleri için) derli-toplu ve prensipli bir şekilde «süper oportünist» «İlerleme»cilere ve işçi sınıfını burjuvazinin kontrolünde tutmaya çalışan CHP'ye karşı aktif mücadele etmek yerine, CHP'nin arkasına sığınma gibi silik bir tavra girdiler. Kongreyi sürüklemeleri gerekirken, herhangi bir ciddi eleştiri dahi getiremeden âdeta suspus olarak CHP'nin listeye almasını dilemekle yetindiler. Sonuçta diledikleri oldu ve CHP listesinden Yürütme ve Yönetim kuruluna girebildiler.

Bilindiği gibi sonuç CHP'lilerin büyük bir ağırlıkla yeniden yönetime gelmeleri oldu. «İlerleme» dışında varolan sosyalistleri de eşantiyon olarak yanlarına almayı unutmadılar tabi.

(Devamı sayfa 15'de)

Asgari Ücret «Belirlendi» mi ?...

Ekonomik ve siyasi bunalımın derinleştiği günlerde asgari ücretler işçi sınıfından bağımsız olarak tesbit edildi.

Bilindiği gibi Asgari Ücret Tesbit Komisyonu, 5 İşçi (!) temsilcisi, (Türk-İş), 5 İşveren temsilcisi TİSK (Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu) ve 5 Hükümet temsilcisinden oluşuyor. Bu yapısıyla işçi sınıfımız temsil ediliyor gibi görünse bile, parababaları ve onların siyasi temsilcileri ağırlıkta olmakta ve istedikleri kararları çıkarabilmektedirler. Kaldı ki işçi temsilcisi olarak, aristokrat işçi zümresinin başına çöreklendiği Türk-İş'in temsilci olması ile gerçekten işçi sınıfı yararına karar alınmasının mümkün olmadığı apaçıktır.

İlk toplantılara başlarken, Türk-İş 150 TL İşverenler 75-80 TL, Hükümette 100 TL olarak azami hedeflerini açıklamışlardı. Toplantılar bu çerçevede bir kayıkçı döğüşü olarak sürüp gitti. Ta ki gensoru gündeme gelip, MC'nin düşürülmesi günlerine gelinceye kadar. Nihayet son günde hükümet temsilcilerinin gayretiyle, Türk İş'in de şükranla karşılayacağı bir rakam (brüt 110 TL) asgari ücret olarak iki yıllığına tesbit edildi.

Hayat pahalılığının dayanılmaz hale geldiği, her geçen gün en önemli ihtiyaç maddelerine yeni zamların yapıldığı paramızın değerinin durmadan düştüğü bir ortamda «öldürmeyip, süründürecek» ücret olan 110 TL'ye dahi parababaları karşı çıkıyorlar ve uygulamayız yollu demeçler veriyorlar.

Öte yandan dikkati çeken önemli bir nokta da şudur. Hükümet temsilcileri arasında yer alan MHP'li Ticaret Bakanlığı temsilcisi de işve

(Devamı sayfa 15'de)

PAHALILIK ve İŞSİZLİKLE MÜCADELE DERNEĞİ(PİM) KONYA ŞUBESİ KURULUŞ BİLDiRiSi

KARDEŞLER,

Alın teri, el emeği, göz nuru ile geçinen işçi, köylü, memur, zanaatkâr, esnaf yurttaşlarımız, kısacası tüm EMEKÇİ HALKIMIZ!...

Yıllardır acısını yüreğimizde duyuran, bizleri canevinden vuran ve özellikle son aylarda tahammül edilmez hale gelen dert; hepimizin bildiği gibi İŞSİZLİK - PAHALILIK'tır.

Bugün devletin resmî açıklamalarına göre 10 milyondan fazla insanımız gizli, 4 milyona yakın insanımız açık işsiz durumundadır. 2 milyona yakın insanımız yabancı ülkelere çalışmaya giderken bir o kadarı da İş Bulma Kurumunda dışarıya gitmek için sıra beklemektedir.

Halkımızın üçte birinden çoğu işsizlik cehenneminde yanarken 12 milyonu aşkın emekçimiz de bugün gülünç hale gelen ASGARİ ÜCRETİN altında çalışmakta, resmî açıklamalara göre 1 lira kazanana karşı 21 bin TL. kazananların bulunduğu görülmemiş kertede adaletsiz bir millî gelir dağılımı ortaya çıkmış, çaresizlikten kanını, gözünü ya da böbreğini satılığa çıkaran insanlarımızın yanında kaybolan süs köpeğini bulanlara 200 bin lira bağış vereceğini açıklayan insanlarımızın varlığı günlük gazetelere dahi geçmiş bulunmaktadır.

Aylardır evlerde, işyerlerinde, kahvelerde konuşulan tek bir konu vardır: Zam, zam, zam... Yıllardır yapılagelen zamlar yetmemiş, birkaç ay (ve elbette bunun gereği baskı, kıyım, zulüm) içinde benzinden gaza, kaputbezinden ayakkabıya, demir-çelik, saçtan cama, yağa, tuza, ev kiralarından odun-kömür ve her türlü yakacağa, kısacası iğneden ipliğe % 300'ü geçen zamlar yapılmış, paramızın değeri düşürülmüş, fakat yine yetmemiş, halkımız yeni zamları bekler hale getirilmiştir. Pahalılığın en hızlı olduğu ülkelerden biri ve «BORÇLARINI ÖDEYEMİYOR» diye iflas masasına yatırıldığı bütün dünya tarafından açıklanan ülkemizde en ucuz meta İNSAN EMEĞİDİR, İNSAN CANIDIR.

Nedir bu İşsizlik - Pahalılık Cehenneminin SEBEBİ?

(Devamı sayfa 15'de)

devrimci derleniş

Sahibi : Ahmet KALE
Sorumlu Md. : F. Ayhan ERKAN
Yönetim Yeri : İbrahim Müteferrika Sok.
Fazilet Han No : 4/111 Ulus/ANKARA
YILLIK ABONE : 45 TL.
Dizgi, Baskı : Ulucanlar Matbaası